Viața studențească

REVISTĂ A ASOCIAȚIILOR STUDENȚILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA, Nr. 10 ● Miercuri 5 martie 1969 ● 16 pagini ● 0.50 lei

Investitura certitudinilor prezente și viitoare

Trăim satisfacția deplină a victoriei în alegeri a candidaților Frontului Unității Socialiste, confirmată prin opțiunea răspicată pe care ne-am exprimat-o în fața țării și a noastră, toți cîți ne-am aflat la 2 martie în fața urnelor de vot. Voințele noastre, fermitatea noastră cetățenească s-au adunat într-un DA, fără echivocuri, un DA în care alegători de cele mai diferite vîrste și profesii, români, maghiari, germani și de alte naționalități, înfrățiți, au sintetizat aspirațiile fiecăruia dintre noi spre împlinirea idealului socialist, spre cucerirea unor noi cote ale bunăstării și civilizației.

Inaltul spirit de răspundere civică a întregului popor s-a concretizat în impresionanta unanimitate a voinței și a năzuințelor naționale: 13.543.499 voturi acordate candidaților Frontului Unității Socialiste, reprezentînd procentul record de 99,75% din numărul total al alegătorilor care au luat parte la vot. Limbajul cifrelor, cu profunde semnificații sociale, întruchipează, așadar, cota cea mai înaltă a încrederii nestrămutate în partid și guvern, cotă care n-a mai fost niciodată înregistrată în alegerile de după eliberarea țării.

Prilej de îndreptățită mîndrie populară, națională, de hotărîre de a urma neabătut drumul deschis de partid.

Sîntem încă sub impresia puternicei emoții generate de entuziasmul întregii țări, emoție care fertilizează toate visurile, toate nădejdile noastre. Am votat, așadar, pentru aceste visuri și nădejdi pe deplin realizabile, pentru succesele viitoare ale patriei noastre socialiste, pentru programul luminos elaborat de Congresul al IX-lea al P.C.R. și de Conferința Națională a partidului. A fost votul hotărît și optimist al unui popor strîns unit în jurul forței sale conducătoare — Partidul Comunist Român — popor stăpîn în țara sa pe destinele sale înfloritoare. A fost, de asemenea, exprimarea vie a satisfacției și a bucuriei atitor succese de pînă acum, a avîntului creator, a bilanțurilor tuturor realizărilor socialismului în ultimul pătrar de veac.

Votul a fost, în același timp, afirmare unanimă a adeziunii față de politica internă și externă a P.C.R., chezășie a dezvoltării nestingherite nu numai a personalității fiecăruia dintre noi, ci și a personalității distincte a statului nostru socialist. Esență de netăgăduit a simbiozei dintre democrație și socialism, el a reliefat și a consfințit încă o dată hotărîrea noastră de a apăra, cu unitatea caracteristică a poporului nostru, independența și suveranitatea desăvîrșită a patriei — condiție de bază pentru transpunerea în viață a tuturor dorințelor maselor muncitoare, de propășire multilaterală.

Am recunoscut, totodată, prin gestul nostru cetățenesc, că nici un pas înainte nu este posibil fără a-l avea în frunte pe conducătorul încercat al națiunii noastre, purtător al celor mai înalte aspirații populare spre umanitate și progres — Partidul Comunist Român. Această certitudine, acest crez al poporului a fost

Vlad BOTOȘANU

Continuare în pag. 2.)

SUMAR TELEGRAFIC

○ ODĂ PĂMÎNTULUI MEU ● JURNAL – de Eugen Barbu (pag. 3).
● Procesul unui procent (pag. 4).
● Cine sînt animatorii vieții culturale ieșene ? (pag. 5).
● 7 ARTE ÎN 7 ZILE (pag. 7).
● ÎNTRE INFERN și PARADIS – simultan cu mai multe cămine studențești (pag. 8–9).
● EVRIKA ! (pag. 10).
● Paradoxul nonconformismului (pag. 11).
● Finlanda : OTANIEMI – capitală universitară (pag. 13)
● ETC (pag. 14).
● PREUNIVERSITARIA (pag. 15).
● SPORT (pag. 16).

Alegerile în asociații – un impuls vital

Incepînd de astăzi, timp de aproape o lună, asociațiile studențești și uniunile lor de la toate nivelele — institut, universitate, centru — parcurg o etapă dintre cele mai importante pentru activitatea lor — adunările și conferințele de dări de seamă și alegeri. Menirea acestora, după cum a subliniat recenta Plenară a Consiliului U.A.S.R., este de a dezbate multilateral activitatea desfășurată de la ultimele alegeri, precum și sarcinile studenților și asociațiilor pentru înfăptuirea prevederilor Directivelor C.C. al P.C.R. și ale Legii învățămîntului.

Conferința pe țară a U.A.S.R., prevăzută a avea loc în cursul lunii aprilie, va finaliza și va da o perspectivă amplă în consens cu înaltele îndatoriri pe care și le-a asumat față de partid organizația studențească, unei acțiuni care are drept scop îmbunătățirea radicală a muncii educative în rîndurile studenților.

O dată stabilite aceste comandamente să vedem cum trebuie să se înfăptuiască în mod practic acest imperativ.

● Premisa de la care trebuie pornit e abordarea în mod realist, cu simț de răspundere și dorința de a face lucrurile temeinic, a situației concrete pe care o prezintă fiecare asociație sau uniune de asociații. *Cu alte cuvinte, să ascultăm sfatul unui înțelept dicton:* lucrurile nu sînt greu de făcut, trebuie numai să ne punem în situația de a le face.

A ne pune în situația de a le face înseamnă, înainte de toate, a ține seama că din motive multiple (între care principalele sînt apatia în care s-au complăcut unele consilii și ajutorul insuficient acordat de organizațiile U.T.C. și de organele superioare) sînt asociații, nu puține la număr, a căror activitate în acești ani a fost destul de anemică. Preluarea sub egida organizațiilor U.T.C. a activităților cultural-artistice și sportive a fost înțeleasă de către unele consilii A.S drept o diminuare generală a rolului pe care trebuie să-l exercite asociația studențească în întreaga viață universitară și cu precădere în rezolvarea optimă a tuturor problemelor profesionale și social-gospodărești ale studenților. Înseși aceste probleme, de care asociația studențească se preocupă în mod nemijlocit, au fost tratate nu o dată cu interes minim. Ca atare, în unele facultăți ne vom afla în situația de a revitaliza

Niculae STOIAN

(Continuare în pag. a 4-a)

Organizația noastră și problemele noastre

SPIRITUL CRITIC ÎN SITUAȚIE... CRITICĂ

Într-un amplu material orientativ din numărul anterior al revistei noastre, axat pe indicațiile și reperele precise stabilite de Plenara Consiliului U.A.S.R., ne exprimăm nădejdea că ceea ce va constitui pulsul caracteristic al recentelor dezbateri din cadrul adunărilor generale U.T.C. de an va fi **spiritul critic, intransigența și luciditatea în analiza întregii activități din primul semestru.** Din păcate, în urma unor sondaje efectuate de către redactorii noștri la primele adunări din diferite centre universitare, ne vedem obligați să consemnăm tocmai palida prezență a acestui atribut esențial care le-ar fi conferit nota specifică de confruntări, de dezbateri principiale, multilaterale, temeinice.

Una dintre carențele principale ale acestor adunări a constituit-o însuși formalismul în care au fost concepute multe din informările prezentate de birourile U.T.C. de an, care, în loc să se înscrie ca veritabile abordări analitice, s-au limitat la simple statistici și aprecieri generale, fade, neconcludente și nestimulatorii pentru discuții.

Astfel, informarea biroului organizației U.T.C. a anului III de la Facultatea de zootehnie — Cluj a debutat printr-o înșiruire a unor formulări vechi, împrumutate (cîtă comoditate!) dintr-un material de acum cîțiva ani. Partea a doua, care trebuia să abordeze „în extenso" problemele de fond ale activității, s-a dizolvat într-un noian de procente (e drept, uneori nominalizate), fără o cercetare profundă a cauzelor lipsurilor menționate și mai ales fără referiri critice, concrete, la munca activului U.T.C. De altfel, din discuții a reieșit clar faptul că informarea a trecut cu vederea unele probleme esențiale ale anului respectiv, mai ales în domeniul pregătirii profesionale a studenților, care au constituit în mai multe rînduri preocuparea atentă a rectoratului și decanatului.

O situație cu totul inacceptabilă a fost aceea a adunării generale a anului II Arte plastice din același centru universitar, unde biroul U.T.C. nu s-a învrednicit să prezinte nici măcar o expunere verbală, care să ofere — așa cum ar fi fost de dorit — cadrul necesar unor dezbateri fructuoase. Inoperante, schematice și în afara oricărui spirit critic și autocritic s-au dovedit a fi și adunările anilor II A — Facultatea de electronică aplicată și IV A — Matematică-mecanică din centrul universitar București, unde s-au prezentat dări de seamă anemice, iar participarea la discuții a fost de ordinul... unităților (cîte 2—3 studenți în ambele cazuri).

Pe de altă parte chiar acolo unde materialele au fost pătrunse de exigența analitică, de intransigență față de lipsuri, spiritul critic al acestora nu s-a transmis în aceeași măsură și studenților participanți la dezbateri, poate și din cauza unei insuficiente cultivări a atitudinii combative, a opiniei colective. Astfel, în adunarea anului III al Facultății de agronomie București au existat chiar unele reacții „violente" din partea celor calificați în darea de seamă drept „indolenți", ca și cînd respectivii n-ar înțelege sensul acestor termeni care trădează în chip real apatia în care se complac. În locul unei manifestări autocritice, ei s-au simțit, chipurile, de-a dreptul „jigniți"...

La anul III Matematică de la Institutul pedagogic Pitești situația existentă s-ar fi pretat la dezbateri critice pe baza rezultatelor nesatisfăcătoare obținute în sesiunea de iarnă, unde din 87 de studenți s-au prezentat la examene 45, din care au promovat doar 27.

Lista exemplelor și observațiilor noastre ar putea continua. Ne oprim însă aici, în speranța că debutul nesatisfăcător în multe locuri al activității organizațiilor noastre în acest semestru l-au sesizat și comitetele U.T.C. din facultăți și institute, din centrele universitare ale țării. Menționăm că unele comitete județene U.T.C. nu și-au manifestat interesul față de munca organizațiilor studențești nici atunci cînd au fost invitate să participe la unele adunări, cum s-a întîmplat, de pildă, la Pitești.

Aprecierile noastre critice cu privire la desfășurarea adunărilor generale U.T.C. vizează același scop major exprimat și cu alte prilejuri în paginile revistei noastre: ridicarea întregii activități a organizațiilor U.T.C. din facultăți pe o treaptă calitativ-superioară, conform cerințelor și sarcinilor sporite ale perioadei actuale. Cu atît mai mult cu cît, după cum se știe, în perioada imediat următoare vor începe adunările și conferințele de dări de seamă și alegeri ale asociațiilor din facultăți și institute și **nădăjduim ca, măcar cu aceste ocazii, spiritul critic să se afirme plenar în dezbaterile studențești. În interesul reușitei depline a acestor momente însemnate de analiză și retrospecție, al însăși muncii de asociație în viitor.**

Ion CALINESCU

Investitura certitudinilor prezente și viitoare

(Urmare din pagina 1)

pe deplin confirmat de faptul că tovarășul Nicolae Ceaușescu a primit în circumscripția electorală în care a candidat, votul unanim al celor 30 974 de alegători, adică al tuturor celor înscriși în listele electorale ale circumscripției. Atmosfera de entuziasm, de deplină participare a maselor, la săvîrșirea acestui act de investire atît de important, ne dă certitudinea că România se află pe culmile unui democratism care trebuie înțeles în cele mai profunde sensuri ale cuvîntului, fiind capabilă să privească, de aici, cu îndreptățită încredere, viitorul luminos care îi stă în față.

Votul și înaltele sale implicații patriotice au întărit și mai mult unitatea de monolit a națiunii noastre socialiste, unitate de nezdruncinat a tuturor fiilor săi. Această unitate, pe care o simțim organic, cu întreaga noastră ființă, reprezintă, în același timp, o expresie grăitoare a hotărîrii de a transforma în realitate planurile epocale, de largă respirație, elaborate de partid.

Noi studenții ne-am dat cu încredere votul pentru tot ce se va întreprinde în vederea ridicării învățămîntului românesc pe culmi și mai înalte, convinși că, în cuceririle viitoare ale socialismului în patria noastră, învățămîntul se va bucura în continuare de locul care i se cuvine, iar milioanele de beneficiari ai săi de aceeași grijă părintească, cu care au fost înconjurați și pînă acum. Ne-am afirmat opțiunea viguroasă pentru ambianța socială vitală în care creștem și devenim — statul socialist liber și suveran — exprimînd, totodată, și hotărîrea noastră nestrămutată, a tinerimii amfiteatrelor, de a-l dezvolta și apăra oricînd, alături de milioanele de compatrioți. Ne-am afirmat votul pentru certitudinile prezente și viitoare și ne simțim mîndri și puternici că gestul acesta a reprezentat voința întregii națiuni — stăpînă de-a pururi pe destinele sale.

Tableta medicului

Mal de...

Stimate tovarășe E. G.,

Problema pe care o ridicați dv. și descrierea amănunțită pe care o faceți se încadrează într-un capitol mai larg al medicinei. Inițial s-a vorbit de „rău de mare", apoi „rău de aer", „rău de transport", „boala balansării", „afecțiunea oscilatorie", „răul de ascensor" sau „boală cinetică". Toți acești termeni nu indică altceva decît un sindrom specific întîlnit la mulți din semenii noștri și care nu prezintă de fapt o stare patologică deosebită, ci doar un anumit mod de a reacționa al organismului respectiv.

Ne scrieți că și o colegă a dv. are „rău de mașină", iar că dv. nu puteți suporta ascensorul, avionul sau călătoria pe mare.

Nu trebuie să vă faceți probleme. Toate aceste manifestări au fost remarcate încă din 1881, dar cauzele adevărate au fost depistate mult mai tîrziu. De fapt, din punct de vedere clinic, simptomatologia „bolii" (punem în ghilimele, pentru că noi nu o considerăm o boală în adevăratul sens al cuvîntului, ci doar o stare trecătoare) este foarte variabilă ca număr de „supărări" și ca intensitate.

Dv. scrieți că numai la gîndul de a merge cu avionul vi se face „părul măciucă"! Să știți că factorul psihic are un mare rol în asemenea situații și există chiar „forme psihice" care pot apărea deosebit de toate manifestările somatice cunoscute.

Dacă sînt periculoase „bolile de transport"? Nu. Prognosticul acestora este benign dacă, bineînțeles, nu cumva ele maschează o altă afecțiune patologică existentă anterior.

In orice caz, la femeile însărcinate după o anumită vîrstă există unele pericole și de aceea unele companii aeriene de transport refuză transportul celor ce au trecut de luna a VII-a din cauza pericolului nașterilor premature. Ne întrebați: „Care este procentul acestor bolnavi"? Destul de greu de spus, dar se consideră că pentru vapor peste 20—25% din pasageri, pentru avion peste 30% iar pentru tren, ascensor, balansoar procentul este mult mai mic. (Toate procentele sînt legate de mijloacele clasice de transport și nu de cele la care s-au adus îmbunătățiri tehnice substanțiale).

Susceptibilitatea? Da. Este adevărat că aceste tulburări apar la oamenii vagotonici (predomină acest sistem) cu hipotensiune și reflex oculo-cardiac exagerat în opoziție cu simpaticotonicii și hipertensivii care prezintă o stare refractară la asemenea situații. Cauzele „bolii de transport" țin de oscilație în jurul axei longitudinale (înclinațiile laterale ale avionului), de tangaj (sau ocilațiile transversale), de lansare și de multe, multe alte cauze.

Sigur că adaptarea primară, antrenamentul, obișnuința au un mare rol, numai că de obicei cei care au „pățit-o" o dată nu mai încearcă a doua oară (decît în cazuri fortuite, legate de profesie, obligații etc.).

Dacă se pot trata sau preveni aceste stări?

Răspunsul este pozitiv. Poziția orizontală și-a dovedit de mult utilitatea, dar ea nu poate fi asigurată totdeauna. Obstrucția conductului auditiv a dat rezultate foarte bune, iar folosirea centurii de protecție, de asemenea. Regimul alimentar are și el un rol, dar nu chiar așa de mare, așa cum ne sugerați dv.

Există o serie de medicamente care previn tulburările apărute în cazul „răului de transport", dar ele totuși trebuie folosite cu prudență și la indicația medicului. Alcaloizii de beladonă și hyoscină s-au folosit de mult cu bune rezultate, dar acum au apărut preparate noi mai potente — derivații de phenotiazină: Fenergan, Romergan, Stemetil, Lisergan, Rutergan etc.

O serie de substanțe cu acțiune preponderentă asupra sistemului nervos central au dat și ele rezultate spectaculoase, de unde se trage concluzia rolului factorului psihic în aceste „boli" alături de alți factori pomeniți mai sus. Așa că — în concluzie — această „boală" nu este decît o anomalie individuală, nu prea des întîlnită și care nu trebuie să vă sperie.

Dr. Gh. BUNGHEZ

ODĂ PĂMÎNTULUI MEU

SLATINA — UN ORAȘ ȘI UN SIMBOL — ALRO

Acolo unde acum se înalță zvelte spre soare turnurile de pastă ale Uzinei de aluminiu, schelele fabricii de anozi sau eleganții stîlpi pe care se sprijină liniile electrice pe al căror vad aleargă de la Argeș, Luduș sau Craiova fluxurile de cai putere, în anii mei de liceu era un islaz ce se prelungea dincolo de marginea pădurii Strehareț, pe care eu și colegii mei curățam ciulinii. Slatina veche, orașul de la poalele Grădiștei, păstrează cu evlavie amintirile unui trecut pe cît de îndepărtat pe atît de zbuciumat și glorios. Muzeul județean de istorie adăpostește cele mai vechi urme de civilizație omenească de pe teritoriul patriei noastre.

Orașul meu natal era de fapt un loc unde nu se întîmpla nimic, un tîrg de cîmpie unde se întîlneau în fiecare joi harnicii plugari de dincolo și dincoace de Olt, pentru a schimba produsele sau pentru a-și vedea copiii care învățau la „liceul din vale". Tîrgul de lîngă liceu, cu numele Vladimirescului, a dispărut. Orașul cunoaște o continuă transformare și, fără să greșim, acum se poate vorbi chiar de două orașe: tîrgul din vale, în care doar amintirile mai trăiesc, și orașul din deal, orașul nou, oglinda tuturor prefacerilor din ultimii zece ani. Peste 2 000 de apartamente, o policlinică cu 3 etaje, un liceu, un palat administrativ, 3 complexe comerciale, un liceu agricol, o școală profesională, un frumos parc, o centrală telefonică automată — iată tot atîtea obiective edilitar-gospodărești realizate în noul oraș. Slatina de azi, Slatina al cărei progres l-am simțit în vacanța de vară, ca redactor al ziarului județean „Oltul", privește cu încredere viitorul. Și dacă maestrul Geo Bogza ar vedea zilele acestea „tîrgul risipit între dealuri", mai mult ca sigur va spune că a văzut un oraș acoperit de salbe de lumini și luminat de flăcările de foc ale tinerei dar puternicei industrii slătinene. Orașul care număra în trecut două mori, o fabrică de cărămidă și un atelier mecanic are inscrise azi la capitolul industrie: o fabrică de mobilă, una de biscuiți și alta de produse alimentare, Uzina de aluminiu, cunoscută deja în peste 15 țări, fabrica de produse carbonoase și alte obiective industriale în curs de construcție.

Slatina zilelor noastre construiește și învață. Aproape 40 la sută din populația orașului învață în cele 2 licee teoretice, 2 economice, 2 școli profesionale, la cursuri de zi, serale sau fără frecvență, în facultăți sau la locul de muncă. Și cît de plăcut este să-ți reintîlnești colegii de joacă pe aceleași locuri, transformați și transformate în corpore. Terenul de fotbal cu porți de bolovani a devenit uzină de aluminiu, iar aprigii sportivi de acum 9—10 ani au devenit ingineri de nădejde: Leonid Romaniuc, Gigi Scarlat, Constantin Slăvescu. Dorința nestăvilită de a pune umărul la ridicarea plaiurilor natale i-a mînat pe ei, ca și pe mulți alții, spre locurile copilăriei.

Dar tinerețea orașului nu rezidă numai în vîrsta locuitorilor sau în cea a obiectivelor sale industriale sau edilitar-gospodărești; ea este o tinerețe multiplă, completată armonios de o viață spirituală corespunzătoare. Legat de amintirea visătorilor poeți Barbu Paris Mumuleanu sau Ion Minulescu, orașul de pe malul Oltului cunoaște o intensă viață culturală. Universitatea populară, cluburile întreprinderilor, cele două cinematografe, Casa de cultură sau Teatrul de vară sînt elemente indispensabile tinereții. Și numai cine nu cunoaște în amănunt activitatea acestor instituții nu poate înțelege ce semnificații profunde are actul de cultură pentru tînăra generație de constructori ai socialismului ce se formează pe șantierele orașului.

...Adeseori profesorul meu de „rețele" de la Iași afirmă că Slatina este nodul energetic cel mai puternic al țării. Slatina este un nod al energiilor tinerești, un oraș al viitorului. Iată de ce nu precupețesc nimic în descifrarea tainelor acestei meserii a viitorului meu și al orașului meu — energetica.

Bazil SCARLAT

„PĂSĂRILE SE ÎNTORC LA CUIBURILE LOR"

Un vers citit nu știu unde, greu ca o licărire de platină, stăruia nedumerit în mine în dimineața limpezită de ploaie, cînd am ajuns în mijlocul oamenilor din Glodeanu-Siliștea, județul Buzău: „Păsările se întorc la cuiburile lor"... Cuvintele acestea înțelese rămîneau, totuși, un simplu zvon de silabe în care se răsfrînsese unghiul nedecis al zburătoarelor rechemate de un pămînt drag. Însă rostul moral, uman, al cuvintelor aveam să-l aflu mai tîrziu, către amiază, cînd această așezare de Bărăgan își descoperea întregul contur sufletesc.

În ziua aceea albă, cu frăgezimi de ceară, fiii satului, răspîndiți pe cele mai îndepărtate meleaguri ale țării, se întîlneau cu toții la masa mare cît vatra satului, într-o sărbătoare a vîrstelor. Pămîntul, din care își începuseră — pe rînd — ceea ce se cheamă „calea vieții", devenise acum, în preajma amiezii, o gară. O gară în care se întorceau „fiii risipitori".

Fără îndoială sintagma *fiu risipitor* are o valență nouă. Într-un fel, constituie negarea dezrădăcinării. Oamenii care au plecat din sat s-au integrat perfect în marea familie a pămîntului românesc, își dăruiesc neprecupețit energiile pe toate șantierele edificării noastre de astăzi, într-o risipă fertilă. Au aceeași biografie socială. Fișa personală a fiecăruia poartă înscrise aceleași cuvinte: constructor al socialismului. Și, dacă *Gheorghe Mihalașcu* e muncitor la Uzinele „23 August" din București, *Vasile Nicolescu*, profesor universitar, *Maria Deiașu*, laborantă la Școala agricolă din Mizil, *Stelorian Niță*, inginer la Institutul de cercetări chimice al Academiei Republicii Socialiste România, *Alexandru Mihăileanu*, inginer colonel, *Ionel Stanciu*, profesor de istorie în Pitești, *Gheorghe Alecu*, inspector la Banca de Stat, filiala Buzău, *Andrei Filofteia*, elevă la liceul din Beceni (enumerarea noastră poate atinge cu ușurință ordinul sutelor) înseamnă că tot atîtea elanuri, adăugate elanului general, împlinesc interesante biografii individuale.

Dar, la această sărbătoare, destinele lor se întîlnesc într-un singur buchet al recunoștinței pentru pămîntul natal. „Fiii risipitori" nu s-au întors la obîrșie pentru a se întîlni cu familiile lor, ci pentru a se întîlni cu *satul*. Gestul lui Anteu. Pămîntul acesta mănos împrospătează cu seve neștiute ființa, pentru un rod mai frumos, mai bogat.

Oamenii s-au întors la meleagurile copilăriei fiindcă, pentru ei, nicăieri ciocîrlia nu cîntă mai frumos ca la Siliștea. Nicăieri bolta cerului nu pare mai limpede, mai adîncă, mai tulburătoare ca aici, cînd o privești de pe prispa casei părintești.

Coeziunea intelectuală și afectivă a generațiilor pornite de aici nu se poate realiza mai deplin decît tot aici, în Siliștea. Melancolia doinei și ritmul sangvin al dansului — această antinomie a sufletului românesc — se rememorează nealterat sub privirea blajină și binecuvîntătoare a bătrînilor. Ca prinos de dragoste adus acestui pămînt.

Și, în aceste ceasuri de sărbătoare, se cuvenea o vorbă fierbinte celor care au rămas în sat întru statornicia acestei vetre, întru păstrarea tradițiilor de muncă, a datinilor, a cîntecului străbun.

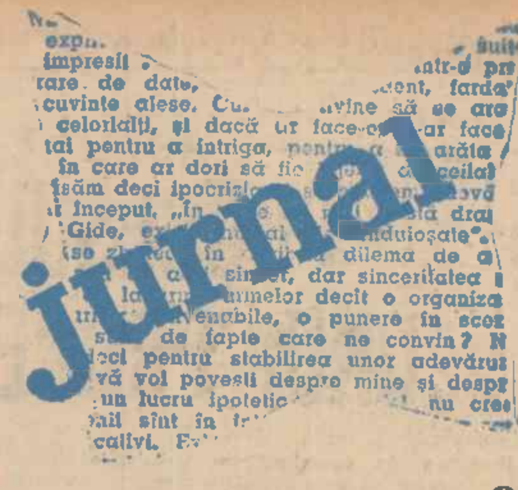
Și, în aceste ceasuri de sărbătoare, se cuvenea un gînd cald dascălilor, celor care au vegheat ridicarea și împlinirea acestor vlăstare. Fiindcă fiecare fiu al acestui sat știe că îi este dator învățătorului său.

Și, se mai cuvenea o strîngere de mînă celor care, plecați pentru o vreme, s-au întors definitiv la matcă, pentru a veghea, la rîndul lor, ridicarea și împlinirea altor vlăstare. O strîngere de mînă pentru Elena Stanciu, pentru Radu Constantin, pentru Genica Dumitru, pentru atîția dascăli de astăzi.

„Fiii risipitori" au înțeles că această întîlnire cu satul lor trebuie să fie angajamentul de a sprijini și activiza viața spirituală a locului lor de baștină, de a împlini datoria sacră pe care o au pentru pămîntul care le-a legănat copilăria. Au înțeles că trebuie să restituie acestui pămînt vigoarea pe care au primit-o, în cea mai generoasă dăruire filială.

Și satul i-a primit cu toată dragostea, pentru că avea, în prezența lor, exemplul viu pe care-l poate da celei mai tinere generații. Și dacă lacrimile au umezit genele, e pentru că românul plînge cînd bucuria îl copleșește, plînge cînd păsările se întorc la cuiburile lor...

Mircea ICHIM

9

Apariția poetului V. a surprins și-a provocat indignare. Era un bufon bine hrănit și asta nu se iartă bufonilor. Mai adaugă și cinismu-i bine cunoscut și o să ai imaginea nașterii antipatiei ce-a produs-o împotrivă-i! Făcea lucruri neobișnuite: dormea pe unde apuca și apărea în fruntea unei cete de bufoni plini de istorii și imagini, încercînd să dinamiteze ritmul clasic și canoanele statornicite. Îmi era greu să-l adaptez pe el și pe ai săi cu cei din jurul meu. Poetul îmi oferea lucruri noi, credea el, și văzînd că nu mă sperii, mi-a acordat chiar puțin credit. De cîteva ori ne-am certat, pentru că eu înțeleg să ai o îndrăzneală inedită, nu una luată cu preț redus din talciocul literelor. Scria despre femeile cu care petrecuse pe un pat de carabină, și-și scotea inima de pe cap, punea pantalonului său decorațiile, care la rîndul lor își puneau cîinele, ieșind la plimbare; degetul său mijlociu trebuia bărbierit, spălat și parfumat zilnic, pe străzile cartierului său ploua cu colivă albastră și carne albă, dorea să fie spînzurați caii netrebnici și surprinsese o Madonă în patul unui halterofil; cocoașa lui cădea în curtea unui farmacist, cîinii sinucigași din poezia sa erau obsedanți și chelnerii adormeau în propriile platfusuri. Nu mi se părea ceva nou; nu era ceva zguduitor, dar omul irita. Iubita lui trebuia să-și arunce ochiul în cer ca pe o arșică și din sînul său aveau să iasă tulpini și flori de ceapă (? !) În sfîrșit, nu era deloc rău că în carnea sa se ciocneau drezine și caii sufereau de atacuri de cord, la o fată poetul se gîndea ca un borfaș la ceasul unui lord, un poștalion trebuia să-l ducă tras de patru episcopi și patru antivînturi, singurătatea lui avea ceva din singurătatea unor mașini de scris în cimitir, ceea ce nu era deloc rău ca imagine. În barurile sale metafizice, chelnerițe în pijama serveau pietre de mormînt la kilogram, cuvintele erau grele ca elefanții și tăcute la fel. Aș putea să continui, dar mă opresc aici. Am făcut la primul contact cu versurile sale o experiență: am citit dintr-o antologie apărută pe la 1925-26. Versurile vechilor surrealiști sunau identic. El m-a acuzat de neloialitate. De ce? mă întrebam. Eu făceam numai comparații. Pe atunci nu aveam textele sofiștilor chinezi ca să-i arăt cît de veche este aberația în spirit, care, ce-i drept, poate naște poezia.

Școala adepților taoismului, din secolele IV și V, așa-numita Mingkia, a logicienilor și a dialecticienilor, în sînul căreia se nășteau controverse aprinse în discuția asupra conceptului de dur și moale, de dreaptă și curbă, așa-numiții maeștri ai artei de a discuta, vorbeau cam în același limbaj ca poetul V. Ei afirmau că un ou are pene; că pasărea posedă trei labe; că focul nu e cald; că ochiul nu vede și că umbra unei păsări care sboară nu se mișcă. Un baston lung de un li pe care-l reduci zilnic la jumătate nu va fi distrus nici în o mie de ani. Kung-Sun-lung era proprietarul propoziției: un cal alb, nu e cal. Un altul, Hui-Che, autorul unui celebru paradox: Eu plec azi la Yul și ajung ieri! Tot el spunea că ființele vii mor cînd vin pe lume. Diferența dintre textele citate mai sus și cele ale poetului V. era aceea că ultimele aduceau cu Zenon și Parmenides.

Iată cum se exprima un Kant, avant la lettre (Ten-Si-tse): Ceea ce are un scop se numește intenție, ceea ce nu se raportează la nimic exterior se numește virtute.

Și ca să încheiem, o să cităm un text al sofiștilor chinezi care bănuiesc că i se potrivea foarte bine poetului V.:

Dacă numele nu convin lucrurilor, există confuzie în limbaj; dacă e confuzie în limbaj, lucrurile nu se execută; dacă lucrurile nu se execută, buna-cuviință și armonia sînt neglijate; dacă buna-cuviință și armonia sînt neglijate, supliciile și pedepsele nu sînt proporționate cu greșelile; dacă supliciile și pedepsele nu sînt proporționate cu greșelile, nimeni nu mai știe pe unde să apuce...

Eugen BARBU

Retrospectiva sesiunii la Facultatea de pediatrie din București

PROCESUL UNUI PROCENT

Sesiunea de examene din iarna acestui an prezenta, inițiat, o serie de trăsături importante. Era prima sesiune de după intrarea în vigoare a Legii învățămîntului, era prima sesiune în care studenții trebuiau să dovedească pe viu că au realizat un spor de calitate în pregătire, un spor de conștiinciozitate în modul de abordare a studiului. Situația statistică dovedește cu prisosință că în majoritatea facultăților Directivele stabilite de plenara din aprilie 1968 a C.C. al P.C.R. și dezvoltate apoi de Legea învățămîntului au adus îmbunătățirile de conținut și de formă de care avea atita nevoie învățămîntul nostru superior.

Se observă că, deși numărul de studenți-examene a scăzut considerabil, numărul de studenți-examene promovate integral a crescut sensibil. Evidențiind aspectele pozitive înregistrate în această sesiune nu putem trece cu vederea unele situații deosebite, atît în privința nepromovării cît și a neprezentării în masă la examene, situații ivite, spre exemplu la Facultatea de pediatrie a I.M.F. București etc.

In dorința de a elucida cauzele care au generat aceste situații deosebite, de a afla opinia colectivelor în care s-au ivit și de a căuta soluții optime pentru evitarea lor în sesiunile următoare, revista noastră inițiază un amplu ciclu de analize ale activității profesionale, analize care, sperăm, vor veni în sprijinul studenților și cadrelor didactice din toate centrele universitare. Pentru început vom analiza rezultatele obținute de studenții Facultății de pediatrie a I.M.F. București.

EXAMINAREA CUNOȘTINȚELOR — UN EXAMEN AL CONȘTIINȚELOR

Participînd la ședința Comitetului U.T.C. al I.M.F. și apoi la adunarea generală a anului V Pediatrie, mă așteptam sa asist la o dezbatere intensă a problemelor profesionale, la discuții pe marginea rezultatelor sesiunii. Din păcate, în ședința Comitetului U.T.C. am asistat la cu totul alte dezbateri, multe pe probleme formale și departe de a avea o legătură cu problema esențială a tuturor studenților, învățătura. De asemenea, în adunarea generală a anului V, deși informarea a subliniat lipsurile manifestate în sesiune, a trebuit să treacă circa o jumătate de oră pînă cînd, cu chiu cu vai, cîțiva studenți s-au înscris la cuvînt ca să deschidă între ei o polemică pe probleme neesențiale. Cel mai combativ s-a dovedit tovarășul... prodecan **Em. Popescu**, care în cîteva vorbe a subliniat necesitatea luării unor măsuri eficiente pentru îndreptarea situației profesionale. Concluzia este că rezultatele ultimei sesiuni în Facultatea de pediatrie se datoresc și insuficientei atenții pe care organizațiile U.T.C. ale anilor o acordă pregătirii profesionale, mobilizării tuturor studenților pentru promovarea integrală a examenelor.

PRINCIPALA RASPUNDERE

Răspunderea principală se înțelege, însă, că o au **STUDENȚII CARE NU ȘI-AU FACUT DATORIA, LIPSIND DE LA EXAMEN**, studenții care s-au dovedit atît de lipsiți de conștiinciozitate profesională încît au dat bir cu fugiții în fața celor mai vitale obligații profesionale, prezența la activitățile didactice și la verificarea cunoștințelor. Cum își pot justifica neprezentarea la examene cei 26 de studenți din anul IV absenți la examenul de Medicină internă, cei 18 studenți din anul V care au absentat la examenul de Pediatrie, adică tocmai la examene de strictă specialitate ?

O CIFRA PE BANCA ACUZAȚILOR

Cifra e rotundă și amenințătoare : 50%. Jumătate dintre

studenții anului IV Pediatrie nu s-au prezentat la examenul de Medicină internă ! Adică, mai precis, 26 dintre cei 51 de studenți ai anului au ocolit această materie în sesiunea din ianuarie-februarie. Explicația ? Tovarășul prodecan al facultății, **dr. Emil Popescu**, consideră că în acest caz s-au manifestat intensiv și unele deficiențe grave ale planului de învățămînt. În ce ar consta aceste deficiențe ? În primul rînd, în înghesuirea acestei discipline pe parcursul unui singur semestru, în care studenții primesc și noțiunile teoretice, efectuează și stagiul de practică. Cadrele didactice și studenții sînt unanimi în a aprecia că într-o perioadă atît de scurtă nu se poate asimila în mod corespunzător întreaga materie.

Consiliul profesoral al facultății a analizat recent situația și a făcut din nou propunerea de a se extinde predarea acestei materii pe întreaga durată a unui an de studii. De altfel, decanatul facultății a propus în repetate rînduri această îmbunătățire a planului de învățămînt, dar inițiativa nu s-a bucurat de ● audiență promptă la Direcția învățămîntului superior medical din Ministerul Învățămîntului.

Aici problema se mai află în studiu. De cînd? Doar Facultatea de pediatrie a făcut această propunere și în urmă cu un an, și în urmă cu doi ani. Ni se va răspunde că nu e chiar atît de ușor să iei hotărîri într-un domeniu așa de delicat cum e cel al modificărilor în planul de învățămînt.

Motivația e multiplă. Defecțiunile planului de învățămînt sînt manifeste și în procesul de studiu al anilor II și V ; ele apar, de altfel, chiar din anul I. Spre exemplu, Semiologia și Medicina internă — materii care se întrepătrund și se completează — sînt studiate în doi ani diferiți, respectiv III și IV, creîndu-se, în timp, o ruptură artificială în cunoștințele studenților, ajungîndu-se, prin predarea acestor materii de către cadre didactice diferite, și la suprapuneri inutile, la schimburi de concepții care sînt de natură să-i dezorienteze pe viitorii pediatri. În anul II sînt plasate cu totul nelalocul lor lucrări practice la Chirurgie, deși studenții se află încă în învățămîntul preclinic și nu au practică de spital, nici suficiente cunoștințe de anatomie.

În anul V, Puericultura și Pediatria — care ar trebui predate succesiv — sînt predate concomitent. În anul I există o disproporție artificială între cursurile și seminariile la Biochimie. Sperăm că propunerile care au fost făcute de conducerea facultății, de conducerea I.M.F., pentru stabilirea unei succesiuni mai logice a disciplinelor, pentru repartizarea mai echilibrată a acestora între semestre, pentru mai justa proporționalizare a cursurilor și a seminariilor vor fi în atenția Ministerului Învățămîntului.

Ceea ce nu înseamnă, însă, nicidecum că trebuie neglijate răspunderile ce revin pentru asemenea situație studenților, care n-au învățat cum trebuie, și organizației U.T.C., care nu se ocupă de problemele profesionale. De ce atita pasivitate ? Și, mai cu seamă, ce au de gînd să facă pentru ca în semestrul al doilea să spele nereușita din prima sesiune ? Iată întrebări la care se așteaptă și așteptăm răspuns. Prin fapte !

Ov. PĂUN

ALEGERILE ÎN ASOCIAȚII — UN IMPULS VITAL

(Urmare din pagina 1)

asociația, de a conferi activității ei viitoare toate atributele care se impun unei organizatii profesionale a studenților. *Punem cu ascuțime această chestiune, pentru că acolo unde s-a desfășurat, în toată această perioadă, o muncă bine concepută și condusă de către organele alese, unde sub conducerea organizațiilor de partid*, atît organizațiile Uniunii Tineretului Comunist cît și asociațiile studenților s-au afirmat ca niște veritabili factori ai procesului instructiv-educativ, lucrurile sînt în genere clare și o aplicare plină de răspundere a instrucțiunilor Consiliului U.A.S.R. cu privire la alegeri cît și a concluziilor Plenarei acestuia oferă condițiile necesare pentru desfășurarea fructuoasă a importantei confruntări aflate la ordinea zilei.

Principala condiție, unanim necesară pentru toate adunările și conferințele de dare de seamă și alegeri, este pregătirea lor temeinică și din timp. *Se presupune că, în genere, pentru asociații, primul nivel la care au loc alegerile, s-au asigurat de pe acum aceste măsuri, în sensul că* s-a trecut la întocmirea rapoartelor consiliilor și comisiilor de cenzori (acolo unde acestea există), s-au ales delegații, s-a fixat și s-a făcut unanim cunoscută pe bază de convocare data adunării și conferinței și, îndeosebi, în cadrul dezbaterilor care au avut loc în organizațiile U.T.C. pe ani de studiu, s-a pregătit din punct de vedere politic colectivitatea studențească pentru apropiatul bilanț al asociațiilor și uniunilor lor.

Mai este însă timp ca atît consiliile A.S. și U.A.S., comitetele U.T.C. să se edifice în mod practic prin măsurile adoptate asupra premiselor existente pentru realizarea dezideratului esențial al acțiunii pe care o desfășurăm — impulsionarea, îmbunătățirea substanțială a activității asociațiilor studenților. Adunările și conferințele de dare de seamă și alegeri trebuie să constituie cadrul organizatoric și politic în care să se dezbată toate problemele majore ale activității studențești și măsurile necesare pentru îmbunătățirea acestora.

● *Experiența ne-a demonstrat în atîtea rînduri că realizarea unui astfel de deziderat nu e posibilă fără fundamentarea clară și precisă de către documentele de bază ale muncii organizațiilor noastre din fiecare unitate universitară — raportul și programul de activități — a problemelor pe care le implică formarea multilaterală a studenților pentru muncă și viață.*

Realizarea unor analize cît mai stringente în cadrul rapoartelor prezentate e cu atît mai necesară cu cît primul semestru al anului universitar a pus în fața organizațiilor de tineret din facultăți probleme noi legate de contribuția lor nemijlocită la aplicarea în procesul instructiv-educativ a Directivelor C.C. al P.C.R. și Legii învățămîntului, de prezența activă a reprezentanților studenților în consiliile profesorale și senate și, mai ales, de creșterea, în noile condiții create de măsurile amintite, a responsabilității studenților față de pregătirea lor multilaterală. *Plenara recentă a Consiliului U.A.S.R., la care a participat și activul de bază al organizațiilor U.T.C. din centrele universitare, a formulat critici cu privire la situația nesatisfăcătoare în care se găsește munca politico-educativă în unele colective studențești.*

S-a cerut de aceea în mod firesc ca întreaga activitate politico-educativă desfășurată de către organizațiile U.T.C. și asociații să contribuie la dezvoltarea conștiinței socialiste a studenților, la înțelegerea îndatoririlor civice și morale ce le revin, la cultivarea exigenței colective față de pregătirea politică și profesională față de comportarea în societate. Deci, rapoarte analitice, pătrunse de spirit critic, cu o viziune limpede asupra a tot ceea ce trebuie făcut în viitor, programe care să-și propună obiective bine chibzuite, necesare, izvorîte din cerințele exprimate de studenți și impuse de sarcinile organizației, discuții curajoase, care să evite convenționalismul și retorica de circumstanță, alunecarea în nesemnificativ — și în bună măsură reușita adunărilor și conferințelor de dare de seamă și alegeri este asigurată.

● *Toate acestea rămîn însă simple și frumoase consemnări în procesul verbal dacă adunările și conferințele noastre* nu vor opta cu multă chibzuință, discernămînt și simț de răspundere asupra oamenilor cărora să le încredințeze treburile asociațiilor în perioada următoare. *Aceasta înseamnă că în mod practic acestui punct să i se rezerve timpul necesar pentru* o deliberare cît mai judicioasă, care să aibă gravitatea *(oricît de tinerească ar fi manifestarea ei)* unei alegeri care să țină seama de toate atributele pe care trebuie să le întruchipeze un bun conducător ; un tînăr bine pregătit politic și profesional, combativ și cu o judecată sănătoasă, care se bucură de autoritate și audiență în rîndurile studenților, de prestigiu în viața universitară și care să se dăruiască muncii cu simțul datoriei și al răspunderii, drept și integru în relațiile pe care i le impune mandatul încredințat, capabil să slujească interesele organizației și ale membrilor ei.

Nici aceste lucruri nu sînt greu de realizat, revenim noi la dictonul amintit, trebuie să ne punem însă în situația de a face peste tot o astfel de alegere, care să nu fie minată de subiectivism și formalism, de superficialitate și grabă în epuizarea și acestui punct de pe ordinea de zi, pe deplin democratică, în spiritul principiilor călăuzitoare ale organizației noastre.

Dacă și această condiție o vor întruni adunările și conferințele de dare de seamă și alegeri, putem spune că am făcut începutul în munca de continuă îmbunătățire a formării unor specialiști de anvergură și a unor oameni de calitate, pe măsura exigențelor conferite de idealul și rațiunea socială în virtutea cărora se află pe băncile facultății.

Ateneele studențești în actualitate

DATORII ACHITATE, DATORII UITATE

Ocupîndu-se, în cadrul lucrărilor sale, de modalitățile prin care se realizează informarea cuprinzătoare și operativă a studenților asupra problemelor politico-ideologice la zi, recenta plenară a Consiliului U.A.S.R. a dezbătut pe larg și activitatea ateneelor studențești, stăruind mai ales asupra deficiențelor constatate. Ea a apreciat că aceste forumuri de informare și dezbatere multilaterală n-au reușit, în primul semestru al anului universitar, să-și îndeplinească în mod corespunzător menirea, deoarece în aproape toate cazurile ele n-au reprezentat decît un simplu mozaic, un conglomerat de expuneri și conferințe, o suită eclectică de acțiuni mai mult sau mai puțin interesante, din care au lipsit tocmai manifestările politice de amplă rezonanță pentru care au fost create.

În spiritul acestor concluzii, al măsurilor adoptate de plenară pentru perioada actualului semestru, am întreprins o analiză a activității desfășurate în cadrul ateneului studențesc de la Universitatea bucureșteană.

O privire de ansamblu asupra acestui ateneu evidențiază, fără a-l detașa de situația generală menționată, cîteva aspecte care țin într-o bună măsură de impulsurile și concepția inițială. Astfel, pe linia profilului preconizat și a dezideratelor studențești, exprimate la timpul potrivit și de revista noastră, activitatea a fost canalizată aici pe cele două direcții principale ale **informării și dezbaterilor politico-ideologice și cultural-științifice**, pentru fiecare în parte recurgîndu-se la cicluri tematice, stabilite atît în funcție de cerințele generale ale studenților, cît și în raport cu nevoile și specificul facultăților „girante".

Unul dintre aceste cicluri — care solicita în mod deosebit atenția consiliului de conducere al ateneului — a fost cel privind problemele de politică internă și internațională, curentele ideologice și filozofice ale lumii contemporane. Formele de activitate promovate în cadrul acestui ciclu au fost întîlnirile cu personalități ale vieții noastre politice și de stat și acele discuții vii, deschise, antrenante și documentate, intitulate în chip sugestiv „dialoguri filozofice".

Cele două mari întîlniri de acest fel, organizate la nivelul Universității — una cu tovarășul **Paul Niculescu-Mizil**, la încheierea dezbaterilor seminarului național studențesc **Socialismul și democrația**, iar alta cu tovarășul **Mircea Malița**, care a prezentat unele aspecte relevante ale politicii interne și internaționale — s-au bucurat de largă audiență din partea studenților, care au umplut pînă la refuz aula centrală. Ele s-au înscris ca excelente prilejuri de aprofundare, de clarificare și înțelegere majoră a problemelor abordate, constituind totodată adevărate „pledoarii" ale necesității, oportunității și eficacității unor asemenea manifestări cu adînc ecou în rîndurile participanților.

„Dialogurile filozofice" și-au marcat existența în cadrul ateneului prin două ședințe de lucru, avînd ca temă de dezbatere **Condiționarea umană în societatea contemporană**. Inițiate și pregătite de studenți-filozofi, cu concursul unor cadre didactice de specialitate, întemeiate pe un amplu material documentar, pe dorința sinceră a participanților de a contribui la elucidarea diverselor chestiuni implicate de temă, aceste „dialoguri" (de fapt „plurilogurí"), intime dar strict științifice, au demonstrat puterea de elevație intelectuală a celor angajați în dezbatere, discernămîntul critic, competența lor în evaluarea unor concepții și teorii sociologice actuale.

Dintre celelalte cicluri de informare multilaterală în domeniul științei, artei și culturii, înscrise în planul de activitate al ateneului bucureștean, o bună impresie a produs cel axat pe probleme de biologie, organizat cu aportul cadrelor didactice și al studenților de la Facultatea de biologie. Una dintre temele discutate aici a fost **Genetica în contextul științelor exacte**, prezentată de prof. univ. Nicolae Botnariuc și însoțită de diafilme. Alte două cicluri de acest fel — unul de **Teatru românesc și universal**, inițiat în colaborare cu studioul I.A.T.C., și altul de **Actualități științifice și literare**, propus de Institutul pedagogic — întregesc (deși termenul sună în acest caz cam impropriu) imaginea activității concrete a ateneului în semestrul trecut.

Sentimentul de „impropriu" izvorăște poate și din marele decalaj existent între acțiunile prevăzute în planul tematic inițial și realizări. „Non multa, sed multum!"... Da, principiul e bun cînd se acționează în spiritul lui, dar despre ce fel de „multum" poate fi vorba aici, unde o confruntare cu programul și cu cerințele de informare multilaterală a studenților ne pune, chiar și la ciclurile evidențiate, în fața unei arii tematice atît de restrînse, de necuprinzătoare? Au rămas în suspensie multe probleme politice și ideologice de mare actualitate, evenimente interne și internaționale, aspecte ale construcției noastre socialiste, informări și dezbateri pe teme de știință, artă și cultură de interes general. Însăși tovarășa conf. univ. **Tamara Dobrin**, prorector al Universității București, președinta consiliului de conducere al ateneului studențesc, amintind

despre impedimentele întîmpinate în organizarea ciclurilor de film, de teatru, de artă plastică, de muzică, de estetică, de știință aplicată etc., recunoștea că ele au rămas deocamdată simple deziderate. Cu alte cuvinte — datorii neachitate, „restanțe" pentru actualul semestru. Faptul nu trebuie trecut cu vederea, cu atît mai mult cu cît, dincolo de motivele reale formulate (timpul scurt de activitate, lipsa de sprijin din partea unor factori și organe răspunzătoare etc.), o bună parte dintre studenții Universității n-au putut beneficia de diferite manifestări, cuprinse în plan tocmai ca urmare a sondajelor și a solicitărilor lor exprese. Pe de altă parte, forțele și resursele spirituale și materiale existente în Universitate, posibilitățile multiple pe care le oferă Capitala obligă la o activitate ce se poate înscrie cu brio în parametrii cei mai ridicați ai cerințelor și exigențelor actuale în acest domeniu atît de pretențios, dar atît de pasionant și de salutar în același timp.

Situația fiind în linii mari asemănătoare și la ateneul studențesc craiovean, ca și la alte asemenea forumuri din alte centre universitare — unde, în ciuda cîtorva manifestări de anvergură, s-a făcut simțită aceeași discrepanță între obiectivele propuse și rezultatele generale obținute — se impune din partea consiliilor de conducere o revizuire atentă a programelor, în spiritul orientării acestora mai ales către ceea ce conferă ateneelor atributul de tribune de informare și dezbateri; în cadrul lor vor trebui să-și găsească astfel reflectarea corespunzătoare problemele nodale ale politicii interne și externe a partidului și statului nostru, aspectele majore ale vieții economice, sociale și ideologice, evenimentele politice internaționale, precum și un larg cerc de probleme științifice, culturale și artistice.

Este imperativul imediat al tuturor ateneelor noastre studențești, dacă dorim ca ele să-și îndeplinească cu adevărat menirea pentru care au fost create.

Ion SEGĂRCEANU

Începuturile noului semestru ieșean s-au consumat sub semnul bucuriei revederilor, al grijilor „parțialelor" (să-l dau, să nu-l dau — asta-i întrebarea) și al ridicării pulsului vieții culturale studențești, aflate în timpul sesiunii într-un reflux așteptat. Am dorit să cunosc cîțiva dintre acei studenți ce-și sacrifică micile comodități stabilirii echilibrului delicat dintre amfiteatru și sursa de divertisment, cultură și artă. Complexitatea crescîndă a procesului cultural-educativ ne obligă la o distincție ce trebuie subliniată: există animatori ce-și desfășoară activitatea pentru a facilita o bună organizare a spectacolelor, a pregătirii lor, și o rapidă confruntare cu exigentul public studențesc; totodată, există animatori a căror muncă este strîns legată de viața formațiilor din care fac parte.

CINE SÎNT ANIMATORII VIEȚII CULTURALE IEȘENE?

Intîiul contact cu cei din prima categorie l-am făcut cunoscînd efectele muncii lor. O veche și neîndreptățită prejudecată îi situa pe viitorii ingineri printre ultimii consumatori de artă. La prima vizită prin căminele Institutului politehnic am întîlnit, însă, o serie de pasionați ai Thaliei, ce frecventează cu fidelitate spectacole teatrale studențești, ale Teatrului Național sau ale Operei din Iași. Înființarea la Casa de cultură a studenților a unei agenții care concentrează toate biletele reduse la cinema, teatru, operă ușurează obținerea în timp optim a locurilor dorite la spectacole. De asemenea, mulți studenți mi-au vorbit de promptitudinea cu care comisia culturală a centrului universitar Iași a tradus în practică inițiative menite să diversifice și să îmbogățească profilul artistic al vieții studențești.

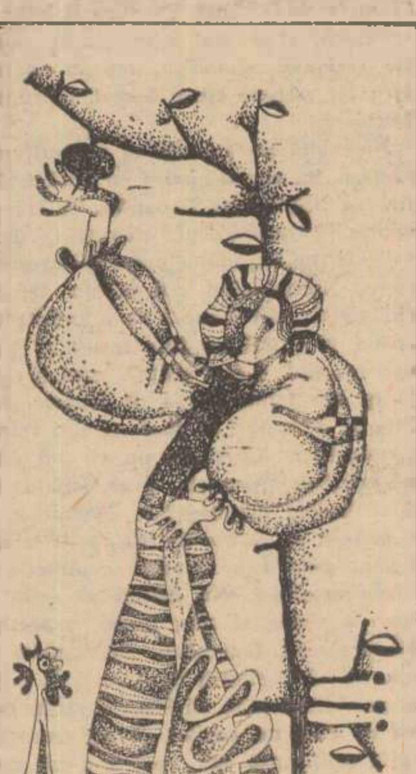
De altfel, activitatea Clubului artelor, expozițiile de pictură ale unor studenți sau absolvenți, concertele formațiilor de cameră, de muzică ușoară, de cor, spectacolele de dansuri și serile de coregrafie și poezie, precum și apropierea premierei viitoarelor spectacole de teatru studențești, atestă munca dificilă, dar plină de satisfacții, a animatorilor organizatorici. Îl întrebam pe unul dintre aceștia, MIHAI OSIPOV (comisia culturală a Institutului politehnic), dacă cerințele unei bune pregătiri profesionale nu împiedică dăruirea în cadrul celorlalte activități. „Nu, însă trebuie să avem grijă ca aceste «alte activități» să poată fi susținute numai de oameni care știu să-și echilibreze timpul, să nu rămînă inactivi în fața îndeplinirii îndatoririlor de studenți. De aceea, în momentul cînd am asistat la o inflație de formații «beat» a trebuit să operăm o severă selecție în funcție de rezultatele profesionale. Pentru a se echilibra timpul între învățătură și «violon d'Ingres» un puternic sprijin îl oferă «imperativul exemplului» ce demonstrează că aceste două aspecte ale vieții studențești nu sînt incompatibile. O afirmă cei cu note bune și foarte bune, dintre care aș cita doar trei nume, deși numărul lor este cu mult mai mare: ECATERINA AILINCĂI, EUGEN FÜLOP, KEISER ZOLTAN".

Amplitudinea activității culturale din centrul universitar Iași, coordonată, printre alții, de asistenții ȘTEFAN POPA, PAUL VIZIREANU și JERGHIUȚĂ GHEORGHE, se concretizează în diversificarea direcțiilor de constituire a momentelor de artă, în găsirea unor forme noi, atractive, de folosire a atît de mult discutatului „loisir".

Viitoarele premiere teatrale se conturează într-un bogat repertoriu, din care cităm doar cîteva spectacole care peste puțin timp vor vedea luminile rampei: „Heidelbergul de altădată" (Institutul politehnic), „Picnic pe cîmpul de luptă" și „Iertarea" (Universitatea „Al. I. Cuza"), „Cursa de șoareci" (Institutul pedagogic). Autori studenți așteaptă la rîndul lor emoțiile spectacolului dramatic: Chiru Trofin Sterea și Aurel Brumă. Mai sînt în pregătire un festival Bach (I.M.F.), un concert de muzică preclasică și prelucrări folclorice (Institutul pedagogic), un moment folcloric original din nordul Moldovei (Institutul politehnic), un spectacol de teatru și poezie după „Fructele pămîntului" de A. Gide (Universitatea „Al. I. Cuza"). **Filmele realizate de cineclubul Casei studenților — „Întîlnirea studenților din Iași și Brașov", „Deschiderea anului universitar" — au impulsionat activitatea cinefililor, ce proiectează acum un serviciu permanent de actualități precum și un mic platou pentru viitoare filme artistice. De altfel, scenariile au și început să sosească. Sînt doar cîteva aspecte ale rezultatelor muncii neobosiților animatori ai vieții culturale ieșene pe care îi așteaptă în viitorul apropiat un dificil examen: Festivalul „Gh. Asachi", închinat centenarului morții marelui cărturar moldovean. Caracterul național al acestuia obligă, și proiectul de program — care cuprinde o sesiune a cercurilor științifice studențești, concursuri de creație, expoziții foto și de arte plastice, concerte, spectacole, un bal mascat, o serbare cîmpenească, întreceri și demonstrații sportive — dovedește că ambițiile nu vor rămîne neonorate.**

Optimismul este prezent la o temperatură ridicată în echipa de teatru condusă de Ecaterina Ailincăi, un model al animatorilor legați prin puternice afinități spirituale de viața artistică. Deși echipa cu care pregătește „Heidelbergul de altădată" a întîmpinat destul de multe mici necazuri: lipsa spațiului pentru repetiții, absența unei echipe tehnice corespunzătoare și a unei mai mari solicitudini din partea celor ce se ocupă cu costumele necesare, Ecaterina este încrezătoare în succesul spectacolului, a cărui premieră va avea loc în jurul datei de 15 martie. I-am cerut o „rețetă a succesului". Răspunsul, puțin mirat, simplu și lapidar, suna ca soluția clară a echivalentului general valabil în orice domeniu de activitate: „Pasiunea. De fapt nu e o rețetă, fiindcă aceasta nu presupune o reechilibrare din exterior, ci o pornire care se manifestă din interiorul fiecăruia, fără de care orice acțiune, orice aspirație ar fi lipsită de un suport esențial. Pasiunea, disciplina și spiritul colectiv animă o mică echipă de actori, amatori, nu diletanți, care sînt nevoiți să repete pînă noaptea tîrziu după cursuri și lucrări de laborator, îndeplinind în același timp și rolurile echipei tehnice.

Călin STĂNCULESCU

Desene de
Mihaela GEORGESCU-GORJ

La solicitarea unor studenţi din anii mici publicăm articolul de mai jos, menit să-i ajute în mai buna deprindere a stilului de studiu universitar

METODOLOGIA STUDIULUI

Elementul primordial într-un studiu ordonat constă nu în cantitatea, ci în calitatea cunoştinţelor acumulate, în autocultivarea conciziei, judecăţii, spiritului de observaţie şi de ordine.

Este greşită părerea acelora care îşi pun toată nădejdea doar în citit. Departe de noi intenţia de a tăgădui covîrşitoarea însemnătate a cititului: lectura dezvoltă inteligenţa, sensibilitatea, îmbogăţeşte valenţele memoriei, adaugă mereu, consecvent, noi cunoştinţe din vastul tezaur zămislit de omenire în decursul mileniilor. Acest tezaur incalculabil bibliotecile ni-l pun la dispoziţie. Să păşim, dar, cu hotărîre pragul bibliotecilor, de vrem ca multe din aceste comori să intre în posesia noastră.

Se pune însă întrebarea: este suficient doar să citim pentru a deveni stăpîni pe înţelepciunea omenirii? Categoric că nu! În fond, a citi ştie fiecare, a învăţat acest lucru în şcoala elementară. Ba mai mult, unii au prins o adevărată dexteritate în a citi cu mare viteză orice text. Dacă însuşirea s-ar echivala cu cititul ar însemna ca într-un an să culegem aproape toate florile genialităţii omeneşti. Ar însemna să confundăm creierul cu un uriaş magnetofon. Din fericire acest lucru nu s-a întîmplat şi nu va putea avea loc niciodată. Chiar şi proverbialele fenomene de memorie umană au o limită. Plecînd de la această digresiune, să analizăm, deci, deosebirea dintre a citi şi a învăţa.

Într-o zi, o femeie l-a întrebat pe Voltaire: ce să citească? Filozoful i-a răspuns începînd prin a-i arăta cum să citească. „Pretinzi să citeşti cum faci o conversaţie, să iei o carte cum ceri o ştire nouă, să o citeşti, apoi să o arunci, să iei apoi alta, care nu are nici o legătură cu prima şi apoi s-o părăseşti pentru o a treia!! În cazul acesta nu vei simţi marea plăcere. Spre a simţi plăcere trebuie puţină pasiune, trebuie ceva, mare, care să te intereseze, o dorinţă determinată de a te instrui, o dorinţă care să-ţi stăpînească necontenit sufletul".

Voltaire deosebea, deci, două feluri de a citi: pe de o parte citirea indiferentă, mecanică, la modul inutil, iar pe de alta citirea intensivă, cu plăcere, lectura activă.

Cititul cu folos se face numai luînd note, reflectînd, meditînd, comparînd operele, atît prin prisma personalităţii autorului, cît şi prin a propriei personalităţi. Or, pentru a putea face această comparaţie, pentru a avea personalitate, înseamnă a citi şi studia temeinic domeniul respectiv.

Citirea superficială înseamnă pierdere de timp. Şi nu trebuie uitat că superficialitatea, odată înscăunată, greu mai poate fi detronată. O educaţie serioasă, metodică, obligă la alegerea cărţilor; ele trebuie citite domol, pătrunzînd în esenţa lor.

Niciodată nu trebuie să te mulţumeşti cu aproximaţii. Să citeşti cuvînt cu cuvînt, frază cu frază, filă cu filă, intens şi deplin. Te izbeşti de un termen nou, necunoscut, aleargă la dicţionar, lămureşte-l. Dai de nume proprii, opreşte-te, informează-te. Numai cînd eşti stăpîn deplin pe înţelesul cuvintelor poţi urmări cu adevărat esenţa ideilor. Altfel te înşeli pe tine însuţi şi lectura nu şi-a atins scopul, a fost inutilă, pentru că fiecare ştiinţă îşi are terminologia sa proprie şi nu poţi înainta în domeniul ei dacă nu eşti stăpîn pe această terminologie. Cursurile nu vă pot da totul pentru desăvîrşirea voastră profesională. Ele constituie doar busola de orientare, jaloanele esenţiale în domeniul respectiv. Nu vă opriţi la atît, este insuficient pentru o formare completă, pentru cîştigarea erudiţiei. Nu ezitaţi să citiţi şi alte cărţi spre a vedea şi alte laturi, aspecte, interpretări ale aceloraşi fenomene. Exersaţi-vă mereu gîndirea, nu vă declaraţi mulţumiţi cu puţin cînd există posibilitatea să vă însuşiţi mult. Dacă aţi isprăvit de citit un capitol să nu credeţi că v-aţi însuşit conţinutul lui. Pentru a vă convinge faceţi următorul experiment: citiţi atent un capitol pînă la capăt, iar apoi ocupaţi-vă timp de o jumătate de oră cu altceva. Încercaţi apoi să aşterneţi în scris tot ce v-a rămas în minte din capitolul respectiv. Confruntaţi cele scrise cu cartea şi veţi constata o serie de lacune — nu în reproducerea exactă a cuvintelor şi expresiilor, ci în structura ideilor, în înlănţuirea lor. Aceasta se întîmplă chiar după o jumătate de oră, dar după o lună, două, trei, pînă la examen?!!

Mi s-a întîmplat, nu o dată, să întreb pe unii din studenţii foarte buni, băieţi inteligenţi, despre impresia ce şi-au format-o în urma ascultării unui curs, despre conţinutul temei. Majoritatea îşi aminteau doar crîmpeie secundare. Aceasta este încă o dovadă că a învăţa înseamnă a-ţi însuşi activ, a trece prin gîndirea proprie principiile, tezele, ideile. Deci, pentru a învăţa nu ajunge doar a citi sau a asculta cu atenţie, ci să-ţi însuşeşti conţinutul, esenţialul. Prin urmare, este nevoie să cugeţi, să urmăreşti planul capitolului, privindu-l critic.

A studia înseamnă a lua note, rezumînd capitol de capitol. Lucrînd în acest fel, cărţi de sute de pagini pot fi concentrate în cîteva zeci, iar conţinutul acestor zeci de pagini este pentru totdeauna al tău. Şi, cu cît vei persevera şi exersa într-un astfel de sistem de a studia, cu atît notiţele vor fi mai concise şi substanţiale, vei cîştiga în independenţa de cugetare.

Marele defect al studiului la unii studenţi constă tocmai în faptul că în majoritatea cazurilor ei se rezumă la cuvintele profesorului, pe care le memorizează şi le expun apoi întocmai la examen. Este, ceea ce se cheamă a învăţa după ureche, lăutăreşte. Un astfel de mod de a studia omoară orice posibilitate de manifestare individuală; omul devine robul memorizării. Şi, ce te faci cînd la examen sau în viaţă memoria îţi joacă festa?!!

Felul cel mai bun de a învăţa după curs constă în a reţine din el esenţialul. Dar, numai esenţialul dintr-un curs, fără o completare prin lectură suplimentară, înseamnă o îngustare, o rezumare strictă, care nu te va ajuta niciodată să-ţi desăvîrşeşti personalitatea, să cunoşti cît mai mult. Numai în momentul cînd ai reuşit să conjugi problemele generale ale cursului cu cele din lectura cărţilor, vei avea posibilitatea de a face comparaţii, de adîncire, vei avea o opinie personală. În acest fel vei ajunge să poţi lucra singur, cu contribuţii proprii în domeniul unei ştiinţe, vei începe să vezi probleme noi, să ai pretenţia justificată de a îndrepta şi adînci problemele vechi prin cercetare proprie.

Indiscutabil că studentul citeşte. Unii citesc chiar foarte mult. Dar, parafrazîndu-l pe Voltaire, important nu este cît, ci cum citeşti. Cel care citeşte mult şi dezordonat nu cîştigă decît foarte puţin. De fapt, el nu ştie să citească. De îndată ce „zgîrii" puţin acest lustru — aparent strălucitor, dar în realitate deosebit de palid — găseşti un fruct necopt. Folosind metafora, el e ca pepenele, căruia grădinarul, avid de cîştig, i-a răsucit vrejul pentru a-l aduce mai devreme pe piaţă spre a fi vîndut ca trufanda. O trufanda lipsită de dulceaţa împlinirii...

Trebuie, deci, mai întîi să învăţăm a citi pentru a putea studia. Numai după ce metoda bună de a citi a devenit o deprindere, un alter ego, conţinutul cărţilor nu va mai năvăli haotic peste bietul nostru creier, ci se va rîndui temeinic şi ordonat în rafturile memoriei; şi fără a simţi oboseală.

Mai rămîne încă ceva de precizat: adevărata învăţătură se îndeplineşte mai curînd cu creionul în mînă decît cu ochii pe carte. A învăţa cu creionul în mînă înseamnă a învăţa de trei ori dintr-odată: şi cu ochii, şi cu mîna, şi cu mintea.

Sînteţi la vîrsta celor mai frumoşi ani din viaţă cînd, fiecare din voi, dragi studenţi, păşiţi pe drumul împlinirii şi maturizării. Pe acest drum totul a fost netezit prin grija părintească a partidului şi guvernului. Singurele obstacole sînt meterezele ştiinţei. De felul cum veţi şti să escaladaţi aceste metereze depinde formarea voastră ca oameni adevăraţi. Nu uitaţi nici un moment că ştiinţa trăieşte fiindcă se dezvoltă; la edificiul ei sînt ataşate continuu noi cărămizi. Fiecare din voi poate şi trebuie să devină un constructor pasionat al edificiului ştiinţei.

Oamenii mari, cărţile mari, faptele mari se ridică mult deasupra hotarelor naţionale; sînt patrimoniul omenirii întregi.

Priviţi cu atenţie în marea carte a vieţii, în pulsaţia şi bogăţia epocii contemporane cugetaţi, daţi-i valoare de document oricărei observaţii, comparaţi, analizaţi în profunzime procesele şi fenomenele reale şi veţi simţi în voi fiorul gîndirii ştiinţifice, care, odată zămislit şi stimulat permanent, vă va ridica mereu prin întreaga voastră fiinţă la rangul de personalitate umană.

Lector univ. Vasile DEGAN

O premieră perpetuă

- 175 de actori şi 18 regizori în 20 de promoţii.
- Artişti emeriţi şi regizori de prestigiu — cadre didactice universitare
- 64 de premiere în studioul propriu al Institutului.
- 5 spectacole pe săptămînă în faţa unor săli arhipline.
- O bibliotecă cu 16 000 de volume şi periodice.

„Institutul nostru a reprezentat treapta de plecare pentru majoritatea actorilor şi regizorilor din teatrele de limbă maghiară", îmi spunea cu mîndrie rectorul institutului, prof. Szabo Lajos. „Aici au studiat printre alţii regizorii Ioan Taub, Szabo Joszef şi Hora Gyorgyi. Tot de aici şi-au luat zborul spre scenă actori de mare valoare cum ar fi artistul emerit Lohinsky Lorant de la Teatrul de Stat din Tg. Mureş, Laszlo Gerő de la Teatrul de Stat din Cluj, Andrei Csiky, directorul Teatrului din Satu Mare şi Simko Karoly, directorul Teatrului maghiar din Timişoara.

Institutul nostru este permanent prezent în viaţa culturală a oraşului Tg. Mureş şi a altor oraşe din ţară, nu numai prin absolvenţii săi, dar şi prin studenţii care susţin săptămînal spectacole pe scena Studioului propriu al institutului. Cei mai valoroşi dintre studenţii noştri se afirmă încă de pe acum ca autentice talente ale scenei sau ale platoului de filmare". Astfel, Csiky Ibolyia, Adam Erzebet, Gereb Attila, Vajda Istvan sau Czintos Jozsef sînt demni urmaşi ai Anei Szeles şi ai celorlalţi actori de valoare care au făcut primii paşi în artă în clasele dramatice ale acestui institut. Profesorii de renume, actori cu experienţă care îndrumă pe viitorii artişti le insuflă acestora spiritul dinamic al artei socialiste, îi înarmează cu cunoştinţe temeinice, le stimulează talentul şi priceperea, contribuind şi prin aceasta la pregătirea unor promoţii de maeştri ai scenei. Artistul poporului Kovacs Gyorgy, maestrul emerit al artei Nicolae Tompa, actriţa Irma Eördös şi ceilalţi reputaţi profesori şi maeştri îşi învaţă emulii să ridice pe scenă sau în faţa aparatului de filmat marile probleme şi întrebări ale contemporaneităţii. În cele 64 de premiere pe care studenţii Institutului de teatru le-au pregătit pentru publicul spectator au fost elaborate spectacole dificile din repertoriul naţional şi universal, clasic şi modern. Aceasta constituie o dovadă elocventă a posibilităţilor de care dispune viitoarea generaţie a actorilor din Tîrgu Mureş, a exigenţei şi perseverenţei cu care se pregătesc pentru a duce mai departe făclia artei actoriceşti, a seriozităţii cu care desăvîrşesc premiera perpetuă a construcţiei socialiste sub aspectul ei cultural şi artistic.

„TROIENELE"

P. OV.

7 arte 7 zile

Între cinematograf şi televiziune

După o lungă discuţie publică s-a ajuns la concluzia, repetată pe multe coloane în presă, că în cinematografia noastră mai sînt multe de făcut. Fără să eliminăm din cîmpul de interes funcţia artistică a filmului, chestiunea care s-a dezbătut cu stringenţă a fost cea a cadrelor. Avem sau nu avem cadre? La această întrebare-cheie s-a răspuns: da, avem cadre, *în special tineri în care se pun speranţe, dar şi vîrstnici care n-au înşelat speranţele. Pentru că în ambele cazuri speranţa presupune consumarea unei cantităţi de timp care să-i permită trecerea de la potenţial în fapt concret şi pentru că în cinematografie această trecere este oarecum lungă — prin însăşi modalitatea de preparare a spectacolului — pînă la apariţia atît de aşteptată a unui aer proaspăt în cinema, televiziunea este aceea care operează cu scenarişti, regizori sau actori, cît de cît zilnic Aici angajamentele obligă mai acut, dar în televiziune angajamente nu s-au luat, pentru motivul simplu că o dezbatere largă care să atingă tema capacităţii şi calităţii producţiilor nu s-a desfăşurat încă.*

Nu ar fi oare util, gîndindu-ne chiar la perspectiva cinematografiei noastre, ca activitatea televiziunii să fie şi mai mult înzestrată cu atîtea capitaluri artistice, care, după cum s-a afirmat, există? NU AR FI NECESAR CA EŞALOANELE DE TINERI REGIZORI, SCENARIŞTI Ş.A. ÎN DRUMUL SPRE MARILE FILME COSTISITOARE, SĂ TREACĂ PRIN PLATOURILE TELEVIZIUNII, SĂ SE VERIFICE PE UN TEREN MAI PUŢIN DURABIL DIN PUNCTUL DE VEDERE AL CONSERVARII OPEREI, DAR EXTREM DE EDIFICATOR ŞI ÎN FOND DE MARE RESPONSABILITATE?

În ultimul timp, saltul calitativ al emisiunilor de televiziune, în ansamblu, este remarcabil. Avem emisiuni excelente, avem altele numai interesante sau acceptabile, dar mai avem şi emisiuni penibile. Ambiţia de a prezenta emisiuni cu har, gîndite şi făcute măcar pentru a ne ţine ochii deschişi şi timpanul treaz, s-a făcut prezentă din ce în ce mai frecvent în studiouri Există însă şi emisiuni îmbătrînite, de cele mai multe ori datorită lipsei de mobilitate regizorală. Este astfel, „Magazinul duminical", apoi emisiunea „profesionistă" de muzică uşoară, cu promenada interpreţilor care calcă pe cioburi, pe săpun, pe pelicanol şi care adorm sau devin zglobii tam-nesam, printre alambicurile unei obscure scenografii. Unde este regizorul care să „acroşeze" textul la imagine, undele muzicale la impresia globală a cadrului? Despre sucombarea „varietăţilor" în cel mai amar inventar, nu mai vorbim, deşi sîntem la distanţă de opinia că „varietăţile" ca spectacol ar fi un filon stors, complet parcurs. Aceeaşi opacitate a creaţiei în unele emisiuni de poezie, în care actorii, într-un şir indian, tăiat doar de pauze egale, sînt fixaţi de o cameră de vederi fixă după ideea fixă a unui „regizor", cu nostalgia imobilităţii şcolare a textului debitat cu mîinile de-a lungul corpului, drept în fruntea spectatorului. Exemple s-ar mai găsi, dar esenţială aici este concluzia că în actuala sumă de posibilităţi a T.V.-ului sînt spaţii încă nedefrişate în care se operează după criteriile ad-hoc ale unor amatori cu veleităţi sau ale unor profesionişti înfloriţi la periferia adevăratului talent.

Este o realitate indiscutabilă că actualul sistem de selectare, preparare şi ofertă al Institutului de artă teatrală şi cinematografică se desfăşoară după o rigoare şi o exigenţă foarte strînsă. (Aici s-ar putea atinge chestiunea posibilităţii introducerii în programa institutului a unei secţii cu o formulă pedagogică precisă care să vizeze producerea de cadre pentru televiziune). Dar dacă institutul prepară tineri excelent pregătiţi, care nu pot fi în primul an după absolvire conducători de flux tehnologic cinematografic, de ce sînt lăsaţi o bună parte din aceştia spectatori temeinici ai activităţii de creaţie cinematografică şi nu sînt dirijaţi spre a deveni producători adevăraţi ai televiziunii?

Pe de altă parte, nu e vorba numai de a face o perioadă de ucenicie în televiziune, meseria de regizor „TV" fiind la fel de distinctă şi atractivă ca şi cea de regizor de film.

Toate centrele de televiziune din lumea întreagă înţeleg că au devenit astăzi magnetul unei uriaşe populaţii. Televiziunea noastră nu face excepţie. Avem condiţii materiale deosebite, avem o întreagă armătură administrativ-culturală, a cărei unică idee este de a face tot posibilul ca T.V.-ul să devină un instrument educativ de calitate superioară. Pentru milioanele de oameni ai muncii micul ecran a devenit o prezenţă zilnică aşteptată şi comentată, care a depăşit de mult surpriza tehnică, devenind un drept „inalienabil". Acest drept impune celor din spatele micului ecran o teribilă răspundere, iar aceasta se verifică zilnic, în fiecare minut de emisiune. Opinăm deci că discernămîntul maeştrilor şi „întărîtarea" tinerilor, adunaţi pe aceeaşi idee de a clădi exemplar, reprezintă în continuare punctul de sprijin al unui şantier de o suprafaţă care promite visuri îndrăzneţe.

Televiziunea obişnuieşte să organizeze mese rotunde. Dintr-o dezbatere serioasă şi hotărîtă se pot recolta şiruri de idei valoroase. Între cinematografia care-şi aşteaptă laureaţii, ascunşi luni şi luni în laboratoarele mult aşteptatelor filme, şi televiziunea care, vrînd-nevrînd, trebuie să-şi concretizeze idealul în fiecare zi, stau într-o anticameră a promisiunilor zeci de talente. Păcat! Dacă nu am avea proba unor excelente emisiuni la activ, nu am fi văzut sensul acestor rînduri.

Radu BUDEANU

„APOI S-A NĂSCUT LEGENDA"

De mai multă vreme revista „Cinema" are o rubrică numită „Filmul românesc şi ideile lui fixe". Privit din perspectiva acestor însemnări, ultimul film al lui Blaier ar apărea ca cea mai flagrantă rupere cu „locul comun" care a bîntuit zdravăn prin platourile de la Buftea. **Legenda** ar dovedi, din acest unghi, faptul că regizorii noştri au învăţat **să spună**, şi **să spună cinematografic**. Tot din acest punct de vedere, **Legenda** ar fi un film de atmosferă în care observaţia directă a înlocuit ponciful, în care fluxul vieţii noastre cotidiene nu ar mai fi prefabricat, ci intuit pe viu.

„Povestea" apropierii sufleteşti între „domnul meşter" (interpretat excelent de Ilarion Ciobanu, bine strunit) şi tînăra văduvă nu acoperă în fond dimensiunile unui conflict. Dar ea este tratată magistral din punct de vedere filmic, aparatul decupează imaginile cu anume delicateţe, se substituie privirilor, ritmului interior al fiecărui personaj, se opreşte fără insistenţă, dar semnificativ asupra unor detalii discrete care împlinesc emoţia, compunînd secvenţe „de dragoste" absolut originale în filmul românesc. Da, nu se întîmplă nimic pe plan spectacular în această „poveste", aşa cum poate se aştepta publicul. Dar mereu se întîmplă cîte „ceva" şi pe acest plan, în contrapunct cu atmosfera şantierului, care se îndepărtează mereu, se întîmplă „ceva" în prelungirea gîndurilor noastre, ale spectatorilor. Nici vorbă de vreo tentaţie a melodramaticului. De fapt, lui Blaier, cred, structural „melo"-ul îi e străin. El e omul ciocnirilor interioare, a căror violenţă posibilă aparatul n-o estompează, dar nici n-o supraliciteazā niciodată, omul ciocnirilor surde, dar de multe ori difuze (şi în acest sens personajul lui Nuţu rămîne încă obscur, găsindu-şi justificarea numai prin contrapunct). Spun **contrapunct** şi cred că în stilul regizorului acest lucru a căpătat, stilistic, prima importanţă.

Aparent, multe secvenţe, ca stil, sînt disparate, căci, oricum, **stilul** scenelor **jucate** de Calboreanu sau Ciubotăraşu e net diferit de stilul scenelor filmate în direct, la nuntă, la Orşova, la restaurant (unde nu e de neglijat nici o influenţă a lui Forman şi a altora din şcoala cehă). Şi totuşi filmul nu-şi ştirbeşte organicitatea, deoarece întotdeauna contrapunctul şterge asperităţile şi nu mă refer numai la un contrapunct al montajului, vizual, ci mai ales la unul între imagine şi elementul sonor, care — pentru prima oară, poate, în filmul românesc — e investigat şi folosit prin atributele sale estetice şi nu ca un simplu procedeu tehnic de „redare"" a vorbirii.

Faţă de **Dimineţile unui băiat cuminte**, **Legenda** e, evident, o maturizare, o maturizare prevăzută, în special a limbajului unui regizor cu mari calităţi. O maturizare care în viitor va putea fertiliza favorabil un „subiect" poate mai consistent.

E. PATRICHE

MEMENTO PLASTIC STUDENŢESC

Răspunzînd invitaţiei cenaclului „Ştefan Luchian" al Institutului de arte plastice „N. Grigorescu", colegii din Cluj (Institutul „Ion Andreescu") organizează în sala Kalinderu o expoziţie de grafică şi pictură.

Interesantă prin varietate, prin cîteva prezenţe superioare în grafică (Elisabeta Tamás, Gheorghe Sabău, György Aranyiossy), expoziţia nu este, totuşi, decît un moment de atelier, cu grijile şi plăcerile lui fireşti.

Cîteva lucrări nedumeresc. Nu e, desigur, verbul cel mai elegant — înţelegem să ne păstrăm în spaţiul unei relativităţi politicoase în aprecierea unor lucrări care nu conving — dar e absolut stînjenitor dialogul cu o pînză nesigură, operă de amator, prelucrat „modern" parcă într-o casă de cultură oarecare. Renunţînd la aceste cîteva tablouri, ar fi putut expune mai mult Eva Bortnyik, bunăoară, numai trei sau patru persoane, şi sala de expoziţie ar fi fost onorată convingător.

Eva Bortnyik impresionează, cu o lucrare intitulată „Nud negru", prin consecvenţa viziunii, prin sentimentul crispat al culorii.

Într-un spaţiu mai generos am putea dovedi de ce prima calitate este consecvenţa viziunii. Altfel ar trebui să menţionăm — dacă asta face plăcere cuiva — priceperea de a disimula împrumutul, capacitatea de a parafraza. Renunţînd, ipotetic, la aceste menţiuni, apreciem sugestiile expresioniste ale „Atelierului" lui Tamas Cseke, discreţia unduioasă, cu calităţi de laviu, a uleiurilor lui Vasile Neagu, francheţea — deşi cam „afiş" — în compoziţiile lui Cornel Popovici.

Şi, **BINEÎNŢELES, ÎNAINTE DE ORICE, TREBUIE SUBLINIATĂ IDEEA FERICITĂ A UNUI ASTFEL DE SCHIMB ÎNTRE INSTITUTE.**

(Reporterii de la Gazeta de seară a Radioului au ţinut să la un interviu organizatorilor expoziţiei. Aceştia sînt organizaţiile U.T.C. din cele două institute, studenţii înşişi. Dar cum Radioul avea neapărat nevoie de o **personalitate** — ciudată necesitate! — pentru interviu a fost solicitat unul din profesorii prezenţi, care în fond era... invitat).

Maria IONESCU

TEMPERATURA SUCCESULUI

Cele două concerte susţinute de studenţii Conservatorului „George Enescu" la Ateneul Român şi Sala mică a Palatului au completat lacunele mai vechi ale unei agende muzicale.

Formaţia corală „Animosi", dirijată de Sabin Pântza, cunoscut publicului bucureştean de anul trecut, se află într-un simţitor progres. Omogenizarea vocilor, îmbinarea raţională a textului cu muzica, mobilitatea în rostirea frazelor, acurateţea imagistică — aceste calităţi au contribuit în egală măsură la realizarea unei seri muzicale de neuitat.

Posibilităţile deosebite ale formaţiei vocal-instrumentale, condusă de Vincente Tuşcă, s-au relevat în interpretarea unui program alcătuit în exclusivitate din lucrări moderne aparţinînd compozitorilor Schönberg, Varèse şi alţii.

„Suita I" de George Enescu, lucrare de mare prestigiu din repertoriul universal, plină de un lirism impresionant, caracterizată prin varietatea coloritului melodic, printr-o orchestraţie admirabilă, străbătută de izotermele melosului românesc, ne-a fost prezentată de orchestra mare într-o execuţie ireproşabilă. În „Rapsodia pentru clarinet şi orchestră" de Debussy, clarinetistul Ion Mică a susţinut înalta tensiune a concertului.

Momentul cel mai izbutit al interpretării a fost, credem, simfonia „Neterminata" de Fr. Schubert, dar şi uvertura la opera „Maeştrii cîntăreţi din Nürnberg", cascada sunetelor găsindu-şi la cea din urmă piesă echilibrul perfect în patosul tinerilor muzicieni.

Parametrii ridicaţi înregistraţi de concert au avut drept punct de susţinere şi o constantă tehnică dirijorală suverană a lui Ion Baciu, care se remarcă printr-o gestică sobră şi nuanţată, contopită temperamental cu volutele stilului.

I. ANGELESCU

EXAMEN DE STAT LA TEATRUL DIN CONSTANŢA

Pe afişul care anunţă unul din spectacolele de succes ale teatrului constănţean — programat aseară pentru a cincea oară — figurează, la loc de onoare, şi două nume care încă mai sînt înscrise în cataloagele unor instituţii de învăţămînt superior bucureştene: NICOLETA TOIA, de la I.A.T.C., şi EUGENIA TĂRĂŞESCU, de la Arte plastice. „Noaptea Iguanei", una din puţinele piese luminoase scrise de Tennessee Williams, reprezintă astfel — o dată cu afirmarea unor viguroase talente actoriceşti, dintre care am admirat cel mai mult pe Sandu Simionică (în Shanon), dar am reţinut şi pe Ileana Ploscaru (Hannah) şi pe Eugenia Lipan-Petre sau Gheorghe Enache — un veritabil examen de stat al celor două absolvente din acest an.

Nicoleta Toia — cunoscută, de altfel, cititorilor revistei noastre de cîţiva ani de zile, datorită numeroaselor articole interesante semnate de ea în paginile „Vieţii studenţeşti" — reuşeşte acum, la Constanţa, al doilea succes al carierei sale regizorale (dacă ne amintim că prima dată a impresionat anul trecut printr-o sugestivă montare pe scena studioului I.A.T.C.). Debutul său în afara institutului se distinge, e adevărat, dar nu prin obişnuitul experiment contorsionat şi căutat cu luminarea, ci printr-o transpunere aleasă — caldă, sinceră şi deconcertantă — a ideilor atît de prezente în această piesă şi în acest spectacol. „Noaptea..." Nicoletei Toia a trecut deja examenul publicului şi al cronicarilor (cu succes!), a trecut şi examenul comisiei I.A.T.C. (cu notă mare!), ceea ce înseamnă că de-acum putem vorbi de un nou regizor de talent şi cu frumoase perspective, care va mai continua un timp să colaboreze la teatrul constănţean (ca asistentă a lui David Esrig la „Patima pentru vilegiatură" de Carlo Goldoni), urmînd apoi să se prezinte la ceea ce obişnuim să numim locul de muncă repartizat: Teatrul din Timişoara.

Dacă, aflaţi la spectacolul cu „Noaptea Iguanei", n-am fi întîlnit şi pe directorul teatrului, actorul Jean Ionescu, poate atîta am fi scris despre tînăra regizoare Nicoleta Toia. Dar ad-hocul nostru interlocutor ne-a propus să inserăm, cît de succint, şi părerea sa.

„Este un regizor serios, care a venit la noi foarte bine pregătit pentru a începe munca asupra spectacolului. Nicoleta Toia are o mare pasiune pentru teatru şi de aceea nu-şi precupeţeşte nici o clipă eforturile. Dar, pe lîngă aceste calităţi, ceea ce o va ajuta foarte mult în viitor este darul ei înnăscut de a lucra cu oamenii: ştie să se apropie de actori şi reuşeşte să şi-i apropie fiindcă e modestă şi bine intenţionată, fiindcă n-are ifose şi se poartă civilizat — ceea ce e mare lucru pentru un regizor! Nu vreau să spun vorbe mari, dar mărturisesc încrederea că această tînără inimoasă şi talentată va aduce teatrului românesc o valoare, un regizor cu un larg orizont de pregătire, care s-a alăturat deja detaşamentului celor ce vor să introducă masiv cultura în teatru".

Despre Eugenia Tărăşescu — tînăra scenografă, încă studentă — nu putem avea decît aceleaşi cuvinte de laudă şi aceleaşi optimiste precizări. Succesul lor se integrează organic şi îmbucurător în succesul spectacolului constănţean — evident, determinîndu-se reciproc — ceea ce ne face să regretăm încă o dată că spectacolul de-aseară cu „Noaptea Iguanei" a fost ultimul pînă, probabil, la... vară. (Una dintre actriţele principale va deveni peste vreo cîteva luni mamă, iar teatrul nu şi-a dat practic asentimentul pentru pregătirea unei dubluri). Este păcat, întrucît spectacolul se bucura de tot mai mare audienţă!

G. M.

confidențe

Prietenie fără fir

Eram la Brașov, întro zi de iarnă, dar cu soare și cu studente blonde cufundate în știința tainică a laboratoarelor.

Mă oprisem o clipă în dreptunghiul de teren dintre căminele studențești. Eram în umbră și raza neașteptată care mi-a ars privirea și a fugit fără urmă m-a făcut să mă întreb dacă n-am văzut cumva o farfurie zburătoare.

Am rămas o vreme așteptînd lămurirea ciudatei întîmplări. Deodată, deși era zi și era soare, mi s-a părut că deasupră-mi se încrucișează razele scrutătoare ale unor reflectoare nocturne.

Am urmărit fasciculele de lumină și am văzut că aveau direcții precise și se repetau la anumite intervale după un cod secret, cunoscut probabil numai celor care minuiau oglinzile buclucașe.

Căci nu era nimic altceva decît doi tineri, un băiat și o fată, care stăteau de vorbă prin soare.

Am zăbovit mai mult în preajma căminelor, căutînd să recunosc un alfabet sau un cod. N-am reușit, cu toate că oglinzile sclipeau acum la tot mai multe ferestre, ca într-o invazie de licurici diurni.

Am recurs la ajutorul cîtorva prieteni căminiști, care mi-au destăinuit ciudata poveste a oglinzilor. Rîdeau. „Vezi tu — mi-au spus — aici căminul băieților e cam departe de cel al fetelor. Sînt aproape o sută de metri. De strigat e mai greu, că nu toți au părinți cîntăreți la Operă, iar de mers suta asta de metri pentru un fleac, cum ar fi aranjarea unei întîlniri, iar nu se face, doar sîntem intelectuali. Așa că, în aceste condiții dificile, s-a manifestat geniul creator al unui oltean pe nume Ilie. Băiat bun, da' cam leneș. A terminat Silvicultura anul trecut și acum taie brazi undeva, pe la Reghin. Ei, Ilie ăsta a născocit o schemă, foarte simplă ca s-o trezească din somn dimineața pe Anica lui din căminul de vizavi. Deasupra patului ei a așezat, într-un anumit unghi, o oglindă. Avea și el una, și cum ieșea soarele deasupra căminelor, pac, îi trimitea o rază. Pe urmă au făcut ei un fel de cod, cu niște semnale speciale. Și de-aici au luat obiceiul toți băieții și toate fetele, s-au creat cîteva cifruri valabile pentru toată lumea. Unii, mai individualiști, umblă și acum cu cifruri personale. Dar ce-i mai frumos e că treaba asta cu oglinzile care te face pe tine să zîmbești a dus la cîteva rezultate serioase. Putem să-ți numărăm cel puțin cinci familii studențești în care soții s-au cunoscut cu ajutorul oglinzilor. Și cam de cinci ori mai multe prietenii care s-au stricat din pricina oglinzilor.

— Dar ce faceți cînd nu e soare ?

— Eh, mare lucru ! În fiecare cameră există o lanternă sau măcar un chibrit ori o brichetă.

— Bine, dar atunci de ce nu semnalizați direct cu sursa de lumină ?

— Din mai multe motive. Mai întîi pentru că nouă ne plac complicațiile. Apoi, ca să ne păstrăm antrenamentul la semnalizare. Și, în sfîrșit, pentru că am plătit bani pentru aceste oglinzi și nu vrem să se tocească în întuneric.

Mulțumit de explicații am mai privit o dată încrucișările fine ale acelor spirituale lasere ale prieteniei și m-am grăbit spre cenușa treburilor mele.

În colțul străzii, lîngă stația de autobuz e o tutungerie. Am intrat după otrava cea de toate zilele și, obsedat încă de jocul razelor captive, am cerut un pachet de Snagov și o oglindă. Bătrînul tutungiu a zîmbit larg, scoțînd la iveală un dinte galben și singuratic.

— Nu sînteți de pe-aici ?

— Nu, da' de unde știți ?

— Păi, dacă-mi cereți oglinzi ! Am terminat de mult rezerva pe doi ani de-acu-ncolo. Au cumpărat fetele. Și băieții, cîte două. Am rămas și eu, om bătrîn, fără oglindă. Mă pieptăn în vitrină.

P. OVIDIU

REPORTAJ COMUN LA TG. MUREȘ

Un eseu posibil

Practic, documentarea pentru un reportaj în căminele studențești din Tg. Mureș am încheiat-o în clipa în care am intrat în primul bloc, al fetelor de la Institutul pedagogic de 3 ani.

Cînd doi oameni se înțeleg perfect, tac !

Cam așa a fost și dialogul meu de 3 zile cu locurile văzute. O tăcere expresivă. O dragoste mută de la prima vedere. O poliță în alb pentru întîlnirea următoare ș.a.m.d.

Într-o discuție cu comitetele de cămin și alți mai mulți studenți, întîmplați pe aproape, purtată sub semnul aceleiași îndrăznețe tăceri de care aminteam, am pus următoarea întrebare :

— Cum credeți c-ar trebui să se trăiască într-un cămin studențesc ideal ? Să discutăm despre :

O viziune a casei noastre

Ion Zăgrean (III — Fizică-chimie) a avut curiozitatea să treacă prin căminele studenților din Pitești, Craiova, București, Brașov. Crede că numai la Brașov a mai întîlnit o înțelegere pentru *casa noastră* la fel ca la Tg. Mureș.

Eu, autorul acestui material, am trecut și prin alte locuri — Iași, Galați, Timișoara — și cum tocmai locuiesc la parterul unui bloc în Grozăvești, unde sînt comod găzduite fetele din Institutul pedagogic bucureștean, pot lărgi comparația.

La Tg. Mureș, la cîteva zile de la întoarcerea din vacanță, holurile în cămine au atmosfera clipei în care cineva dorit trebuie să sosească. Scările sînt colorate cu flori pe fiecare treaptă. Mobilierul nu mai e ca în prima zi, dar, fiind foarte bine întreținut, nu și-a pierdut proprietatea de a respira omenește. Unui nou venit în cămin îi va fi ușor să se obișnuiască cu locul, fiindcă va simți grija cuiva pentru confort și familiar. Reversul situației ar fi blocul E, în București, Complexul Grozăvești. Coridoarele sînt goale și ostile. Holurile sînt locuri de trecere în atenția nimănui. La Tg. Mureș te simți obligat să te oprești în hol. Simți că-ți este destinat. La București, în blocul E, într-un fel reprezentativ pentru multe altele din Complexul Grozăvești și Regie II, holurile îți sugerează ideea că nu ești deloc binevenit. Deviza lor ar putea fi : „Ieși sau intră repede". În Tg. Mureș, curățenia e prima lege. O curățenie cum rar am întîlnit, în cămine și în jurul lor.

La București, sub fereastra mea e o mizerie penibilă. Tot ce-i de prisos în cameră, fetele de la etaj aruncă pe geam. În pomii din jur, un Moș Gerilă straniu aduce în fiecare noapte resturi de lenjerie intimă. I-aș plimba într-o dimineață pe sub ferestrele iubitelor pe toți băieții care îngheață seara în așteptarea gingășiei prelucrate cîteva ceasuri în fața oglinzii, cum conchide spiritualul șlagăr : „...doar băieții sînt de vină... șapte ceasuri ne gătim, ca să fim și mai frumoase și moderne noi să fim".

Cred că așa devenim misogini !

La Tg. Mureș, administrația a adus dulapuri speciale, cochete și bine aerisite pentru alimente. Toate stricăciunile în blocuri apărute în timpul anului se plătesc și se repară pe loc. (La ferestrele căminelor din Grozăvești este expoziție permanentă de sticle, borcane, plase). În majoritatea căminelor din București, administrația strînge „la mica înțelegere" bani pentru tot ce se sparge și se rupe în timpul anului.

Două puncte de vedere foarte diferite despre educație.

Am cercetat intrigat, la Tg. Mureș, cîteva zeci de camere ca să aflu ferestre care nu se închid. Toate funcționează enervant de bine.

Pentru cealaltă față a medaliei propun o vizită în foarte noul bloc N, Regie II — București. Ramele cu defect au fost bătute zdravăn în cuie. La Tg. Mureș, pe toate coridoarele sînt covoare. Nu ești obligat să numeri persoanele care trec prin fața camerei tale. Instalațiile de apă și canal nu „cîntă". (În numitele blocuri din Grozăvești, covoarele apar și dispar după o logică a cărei subtilitate ne depășește). În altă parte a țării, la Galați, luat din greșeală drept inspector social, am avut bucuria să calc pe covoare noi cu eticheta fabricii nedezlipită — decembrie 1968, blocul D.

Și comparația poate continua.

Vedeți, dar, ce treabă grea să scrii despre Tg. Mureș. Binele există, la urma urmei, într-un singur fel. Răul e foarte diferit. Nici măcar n-am satisfacția meschină de a observa cum că la uși n-ar exista o notă cu numele celor din cameră. Notele există. Nici nu pot aduce ideea unor concursuri interne pentru curățenie, liniște. Aceste concursuri au loc. Iar premiile se dau exact la încheierea concursurilor. (A doua zi după apariția chemării la întrecere pe țară pentru cămine și cantine, condițiile întrecerii au fost afișate în mai multe locuri în cămine).

Și dacă un fapt e într-adevăr senzațional, iată-l : în fața căminelor de fete e liniște și seara. Și asta nu pentru că fetele n-ar semăna cu toate celelalte studente din țară, adică suficient de frumoase pentru a provoca ce știm cu toții că provoacă o fată frumoasă. La București trec în fiecare seară printre perechi, nenumărate perechi, pierdute într-o complicitate mai mult sau mai puțin lirică.

Sînt prins pe picior greșit, la Tg. Mureș, de pudoarea și decența frumoaselor ardelence.

★

Toate acestea nu prea sînt fapte pentru reportaj. Vreau să spun că nu e suficient un loc liniștit pentru un reportaj de oarecare interes. Va fi fiind pentru alt tip de observator, dar eu, în prezența ordinii și a cumpătării, nu explodez de emoție. Nu prea sînt obișnuit.

De aceea am încercat un ultim loc al surprizei : Miliția municipală.

★
★ ★

Maiorului Bela Elekes i-s dragi studenții. Pentru că nu-i dau bătaie de cap.

Trebuie să se concentreze bine, să foiască mai multe dosare, ca să-mi spună, oarecum surprins :

— Știți, noi cu studenții nu prea ne întîlnim des. N-avem motive. În ultimii doi ani am fost pe urmele a două cazuri de furt, nu prea dificile. De fapt, am fost sesizați și ajutați efectiv de studenți pentru rezolvarea lor.

— Dar bătăi, beții, scandaluri ?

Maiorul Elekes se simte surprins, din nou :

— Cum să vă spun, n-avem. Îs oameni deștepți. Nu se poate altfel.

Am apreciat gustul ocazional pentru maxime al maiorului.

În clipa aceea memoria mea se străduia să treacă munții, către Iași.

Toate drumurile duc la Roma...

Celebra expresie trimite la surpriză. Am așezat-o în capul acestui paragraf numai pentru a atrage atenția. E un truc, recunosc. Aș fi pus fără jenă oricare alt titlu ca să atrag atenția asupra unui fapt
echilibrată, puls
căminele din Tg.
de educație comp

Conf. *Iuliu Ga*
tori educativi ai
explică și explică

— Cunoaștem
denții de la I.M.
sează tot ce gîn
se trăiește, vrînd
să te supui siste
în camere le-am
cu studenți romă
mul, se pare, du
Oricum, mai bu
văzut mai mult
temporar în cîte
socoti căminul c
dem că educația
la fel de atent
că în Tîrgu-Mur
ceea ce trebuie s

Aceste afirmaț
de „proprietarii"

INTRE ...
ȘI IN...

– Simultan cu mai...

Suciu — III, Med
II, Muzică, Cor
generală, Vasile T

Este prima oa
de căutător de i
țară cînd, aflîndu
țească", sînt opri
trația unor cămin
nala cantină stud
(Ce dimensiuni a
prilejul unui raid

La Tg. Mureș se simte peste tot grija cuiva pentru co

Aceasta e dilema administrației în Complexul Grozăvești :
mai multe camere nu pot fi locuite. Totodată, este limpede p
cel mai bun loc pentru gunoaie rămîne tot cel de sub ferestre

…tant fapt : viața
…ii studențești în
…tul unui sistem

…ia Goina, direc-
…băieți și fete, se

…al pe toți stu-
…nine. Ne intere-
…speră. În cămin
…ceilalți. Trebuie
…uți. Repartițiile
…erințe, după firi,
…a un loc. Siste-
…te cel mai bun.
…nui sistem. Am
…țară, am locuit
…jenit felul de a
…o cameră". Cre-
…ie să fie făcută
… Avem credința
…studențești sînt

…rmate, aprobate
…cămine : Viorica

…ARADIS
…ERN

…mine studențești –

…Elena Ciocoiu —
… IV, Medicină
…că-chimie.
…venturilor mele
… studențești din
… „Viața studen-
…ăudată adminis-
…ntine. Excepțio-
…a Tîrgu-Mureș !
…vom dovedi cu
…rînd.).

…OCTAVIAN

…noaielor,
…mea că

UN CĂMIN PE... 5 CONTINENTE

Noapte. Mă întorc pe la ora 22 acasă. Viscol, zăpadă, apă — vreme cîinească. În stînga, zidurile reci ale Căminului studențesc nr. 3 din Drumul Taberei-București. Pe zid, aburcîndu-se din greu, trei umbre cu pantaloni, care vor să treacă din stradă în curte. E ora cînd locuitorii căminului pot intra și pe poartă, fără a mai fi trecuți în „cartea de aur" a întîrziaților. Iar poarta se află doar la 8—10 metri de locul escaladării. Deci, cu semnul de întrebare asupra mea, intru, a doua zi, la căminul cu pricina.

— Aș dori să știu : metalul porții e racordat la înalta tensiune ? zic eu portarului, după „bună ziua".

— Știu la ce vă referiți, ghicește el. Nu de asta ocolesc unii băieți poarta. Obiceiul e pricina. Coboară din 37, 84 ori 93 și gata, hop pe gard, să scurteze drumul. Noaptea tîrziu, pe la orele 2, 3, 4 ori chiar 5, fac „hop", băieții, ca să nu mai treacă pe lîngă registru...

În biroul administratoarei Maria Marin îmi notez cîteva nume : Radulian Paul, de la Facultatea de drept (ora 3 dimineața : a fost la... dentist), Ion Andreescu și Mihai Matei, ambii tot de la Drept și tot la ora 3 : au fost la plimbare. Pavel Avram din camera 17 și Paul Manta de la Istorie au sărit gardul la ora 2,30. Mențiuni : vin de la... stația de troleibuze. Și lista e lungă...

Din discuțiile cu Alexandru Soare, din anul VI Medicină generală, președintele comitetului de cămin, aflu că aici locuiesc studenți și... elevi de la nu mai puțin de 5 institute și școli : în pavilioanele A și B — băieții de la I.M.F.; în pavilionul C — „zurbagiii" de la Universitate, cum se plîng portarii ; în pavilionul D (lăsat intenționat la urmă, să-l avem mai la îndemînă) — băieții de la Institutul de educație fizică și sport, pe de o parte, și 20—30 de colege ale lor, împreună cu studente de la Conservator și elevе de la Școala tehnică de stenodactilografie. Asta n-ar fi nimic dacă, cine mai știe cum, cuiva nu i-ar fi venit ideea să-i plaseze pe șugubeții I.E.F.S.-iști în opt camere, iar pe fete exact în camerele vecine, despărțite printr-o biată ușă, baricadată demonstrativ cu un șifonier nu prea greu de urnit din loc, mai ales cînd e vorba de sportivi.

Fetelor, spargem ușa ? întrebară băieții

La începutul anului universitar a mers tare greu. Tu, locatar al unei camere de băieți, erai, mort-copt, silit să auzi vizavi, dincolo de ușa „groasă" de 2 cm, glasul ademenitor al fetelor. De asemenea, tu, locatară a unei camere de fete (să zicem, de pildă, camera nr. 15), trebuia neapărat să-i auzi, prin aceeași ușă, pe băieții de la I.E.F.S., discutînd, intenționat, nu tocmai decent și făcîndu-și de lucru pe la gaura cheii. O elevă de la stenodactilografie ne-a prezentat și o convorbire care a avut loc nu prea de multă vreme. Reproducem o parte din ea, lăsînd la o parte cuvintele insalubre :

El 1 : — Fetelor, v-ați culcat ?
Ea 1 : — Nu. Dar voi ?
El 1 : — Nici noi. Avem insomnie...
El 2 : — Nu sîntem... obosiți, asta e...
El 1 : — Fii politicos și decent, garson !
Ea 2 : — Să ieșim la o plimbare, prin curte, belule !
El 3 : — Să !
Ea 1 : — E tîrziu...
El X : — Atunci faceți plimbarea aici, la noi...
El Y : — (sprijinindu-l pe El X) : — Fetelor, spargem ușa ?

Chicote ici, hohote dincolo. Unii (unele) vor să doarmă. Alții se opintesc lîngă ușă ; cei de colo s-o scoată din loc, cele de ici — s-o țină. Pînă la urmă, ca răzbunare, cei de colo taie firul care duce la difuzorul fetelor. Așa, ca să doarmă liniștite. În acest timp, sus, la camera 15, „flăcăii" au reușit să perforeze lemnul ușii, sistem „vizor".

Cum era să moară D. M.

Unii spun că Dinu Marian, din anul VI Medicină generală, le făcuse observație unor I.E.F.S.-iști care, în clubul mediciniștilor, unde era program de televizor, făceau spirite cu voce prea tare. Alții, că D.M. le făcuse observație principială pentru lipsa de politețe în discuțiile din club cu o elevă de la Steno. Urmarea : patru vlăjgani, viitori profesori de sport, l-au așteptat pe D.M. în holul propriului său cămin și, nici una, nici două, i-au aplicat cîțiva pumni la maxilar. Căzînd pe spate, D.M. s-a lovit puternic cu ceafa de ciment, pierzîndu-și cunoștința. Mașina „Salvării" l-a transportat de urgență la clinica de neurochirurgie a Spitalului central, unde, trei zile, D.M. s-a aflat în precomă. I s-a extras lichid cefalorahidian hemoragic, ceea ce e foarte grav. La ora cînd scriu, spitalizarea lui D.M. a depășit 10 zile, fapt care îi face pasibili pe făptașii de la I.E.F.S., deocamdată necunoscuți, de pedepse penale pe termene de neinvidiat. Se așteaptă sosirea lor din vacanță, pentru ca portarul să-l recunoască pe unul dintre ei. (N. B. : înainte de a dispărea, grupul bătăușilor a mărturisit că pe lista celor ce urmează să fie molestați — de ce ? — președintele comitetului de cămin, Alexandru Soare, poartă nr. 2).

Organele administrative și educative de la I.M.F. s-au sesizat imediat. Au fost anunțate și organele similare de la I.E.F.S., însă nimeni, absolut nimeni nu s-a ostenit să se intereseze măcar de soarta lui D.M., molestat cu sălbăticie pentru pledoaria sa omenească în favoarea unei etici universitare corespunzătoare. Speranțele stau în măsurile organelor justițiare... Oare numai în ele ?

Coșmarul unui director educativ

„Pur și simplu, nu știu ce să mai fac — îi se plînge asist. univ. Gheorghe Nuță, directorul educativ al Căminului studențesc nr. 3. Avem unele realizări, dar sînt informat că, să zicem azi, băieții au rupt suporturile de la oglinzile din spălătoare, ieri au spart nu știu cîte scaune, alaltăieri au deteriorat difuzoarele... Noi, I.M.F.-ul, patronăm administrativ pavilionul D, al I.E.F.S.-iștilor și al celor de la Conservator și Steno, dar eu, ca director educativ al mediciniștilor, n-am suficiente mijloace să mă ocup și de educația celor din D... Nu de mult, un I.E.F.S.-ist m-a invitat direct să ies afară din camera lui...".

Din numeroase discuții cu studenții, din constatările personale am remarcat că asist. univ. Nuță se află aproape în fiecare zi printre căminiștii săi. Dar, de asemenea, am constatat că nici o dirigintă de la Școala tehnică de stenodactilografie n-a luat legătura cu el și, ce e mai grav, doar de două ori, la invitația repetată a tov. Nuță, s-a deplasat de la I.E.F.S. în Drumul Taberei asist. univ. Bîrlida. Atît. Greutăți sînt și în cooperarea cu „universitarii" din pavilionul C, care sînt, zice-se, „autonomi". Cel puțin acesta-i punctul de vedere al mediciniștilor — care, se înțelege, poartă răspunderea celor ce ne-au declarat.

Este bine cunoscut și faptul că fiecare cadru didactic universitar, indiferent de grad, este obligat să desfășoare un număr de ore de activitate obștească cultural-educativă cu studenții. De asemenea, în luna noiembrie a anului 1968, Ministerul Învățămîntului a trimis o circulară tuturor rectoratelor din țară, conform căreia fiecare cadru didactic trebuie să-și aleagă o grupă mică de studenți, de comportarea căreia să răspundă. Așa cum afirmă directorul educativ al Căminului studențesc nr. 3, aici, în Drumul Taberei nr. 11, cadrele didactice n-au efectuat nici o secundă de activitate obștească (în afară de cele cu sarcini precise în acest sens — din decanate, rectorate etc.), deși în planul de activitate al fiecăruia, la rubrica respectivă, sînt trecute ore întregi — executate ! Nu ne mirăm prea mult, deci, de ce la Căminul nr. 3 lucrurile merg așa cum merg, cu toate că atît comitetul de cămin cît și directorul educativ se străduiesc să facă față situației. Așa cum se prezintă problema, factorii educativi ai locatarilor cu cele 5 proveniențe (I.M.F., I.E.F.S., Conservator, Universitate și Școala tehnică de stenodactilografie) par atît de depărtați unul de altul, încît îi putem considera ca domiciliind fiecare în cîte unul din cele cinci continente.

Nu ne rămîne decît să așteptăm măsuri eficace, anunțînd, pe această cale, că Bd. Drumul Taberei nu e, totuși, prea departe. Nici măcar în afara Bucureștiului.

Dragomir HOROMNEA

MELOMANI ȘI HULIGANI

Urmărind o gală de box cînd adversarii își încrucișează mănușile cu upercut și knokaut iar spectatorii se manifestă zgomotos și delirant probabil ca altădată în „colosseum" în timpul luptelor de gladiatori ; urmărind lupta dramatică dintre un taur bine hrănit și un toreador suplu, iar spectatorii tresar într-un entuziasm viril cînd splendidul bărbat în ținută imperială înfige spada în animalul hăituit și însîngerat ; urmărind traiectoria balistică a unei mingi de fotbal înscrise exact la vinclu de piciorul dement al unei vedete adulate, iar spectatorii explodează într-un suprem omagiu gutural — pleci de la spectacolul sportiv uneori plăcut epuizat, euforic, împăcat cu tine însuți și colectivitatea zgomotoasă din preajmă care și-a trădat cîteva ore temperamentul și apartenența la regn.

Dar cînd într-o sală de concert, în care au răsunat acorduri din Bach, din Beethoven, din Stravinski, Bartok sau Enescu, unde s-a vorbit despre muzică întotdeauna cu un respect academic, asculți o orchestră „beat" cu difuzoarele suprasolicitate, cu soliști răgușiți și epuizați urlînd animalic în vacarmul asistenței cuprinse de beția ritmului și onomatopeelor, de dezlănțuiri dionisiace și uneori paranoice, te întrebi, pe bună dreptate, dacă nu cumva trăiești un coșmar. Cîțiva chitariști în reflectoare purpurii gîdilînd mecanic instrumente strălucitoare cuplate la 220 de volți, un pian virînd ca o limuzină scumpă din zid în zid, o baterie smulgînd din încheieturile ușilor și pereților ultimele cuie integre, o trompetă în pîlnia căreia se pot coace ouă formează constelația oricărei orchestre de muzică ușoară și a melomanilor furibunzi.

Dar spectacolul oniric, cu adevărat halucinogen, îl desfășoară nu cei cîțiva băieți policromi care se frîng lubric pe scenă în ritmuri cabalistice, ci spectatorii, care țin neapărat să contribuie la cavalcada de sunete și zgomote, bătînd din picioare, urlînd și fluierînd pe întreaga claviatură a huliganismului. Pentru fiecare din noi e cunoscut faptul că muzica creează îndeobște un spațiu și un timp de reverie, de deplină armonie interioară și nicidecum o atmosferă de incest spiritual și de zgomote concrete care amintesc menajeria dinaintea marilor reprezentații de circ. Ce se întîmplă atunci ? De ce miercuri, 26 februarie, la concertul orchestrei „Mondial", care a avut loc în sala Casei de cultură a studenților, în semiobscuritatea de cafenea și în transpirația și vînzoleala de sală de așteptare, acești ciudați „melomani" au ținut, din nou, cu încăpățînare, să comită un act de huliganism dintr-un spectacol de elevație spirituală ?

Unii dintre spectatorii de bun simț au intrat și au părăsit sala alarmați, disperați, uimiți de nivelul ornitologic al manifestărilor de extaz colectiv, alții au suportat cu stoicism trivialitatea apostrofărilor și violența loviturilor în paliere, în fotolii și în podea, în speranța că se va găsi cineva să repună în drepturi ordinea și buna-cuviință a audiției ! Dar nu s-a găsit nimeni să intervină lucid, n-a scos nimeni din priză orchestra ca să constate cu tristețe că de fapt nimeni nu asculta muzica, ci se manifesta cît mai violent și mai obscen, convins că nu va fi recunoscut în lumina confuză din sală. Dar bine, domnilor, pentru astfel de apucături sălbatice, pe care simțiți nevoia să le exteriorizați săptămînal, pentru cantitatea de energie acumulată de-a lungul a 7 zile și pe care nu găsiți că trebuie să o consumați mai rațional, pentru nervii voștri cu siguranțele arse, va trebui inventat un cîmp undeva, în afara orașului, o pădure cu ecouri și reverberații de coșmar, sau un subsol etanș unde să vă închideți în fiecare miercuri seara și să vă dați cu capul de pereți !

Și dacă nici această soluție — evident, imposibilă, imaginară, pentru că sînteți foarte comozi — nu se va dovedi terapeutică, vă vom propune angajamente speciale pentru grădina zoologică ! Ce tristă epocă pentru Orfeu ! Odinioară, cu harfa îmblînzea animalele, acum...

Nu priviți, tovarăși, cu pasivitate și amuzament dezlănțuirea antropoidă a vecinului de scaun ! Luați-l de guler și dați-l afară din sală dacă n-a învățat să asculte muzică demn și civilizat.

METALELE la timpul viitor

Sau misterul numerelor 2, 8, 20, 28, 50, 82, 126...

Visul secret al oricărui amator de farfurii zburătoare este găsirea unei piese făcute din alt metal decît cele existente pe Terra. Cîțiva martori ai misterioaselor zboruri efectuate de O.Z.N.-uri pretind să aibă această probă *o bucată de metal, care nu este nici fier, nici cupru, nici aluminiu, nici tantal sau iridiu și care rezistă la toate procedeele de analiză cristalografică.* Surprinzător este faptul că acest eșantion în general dispare din cîmpul de cercetare al savanților.

Faptul este oare posibil? Pot exista alte metale, alte elemente decît cele catalogate de aproape un secol de Mendeleev și care au fost descoperite sau fabricate pe Pămînt? Mult timp cercetătorii au răspuns categoric: nu. Astăzi răspunsul este supus reconsiderărilor, fiindcă existența acestor metale a devenit o certitudine. S-au descoperit în razele cosmice particule ce nu reprezintă altceva decît atomii acestor metale. În orice caz, este sigur că ele vin din uriașe depărtări, de la hotarele galaxiei noastre. A găsi un metal nou poate apărea ca un fapt banal azi, cînd se vorbește în mod curent fie de noi materiale metalice pentru turboreactoare, fie de noi mase plastice pentru ciorapi. Dar trebuie să distingem elementul de aliaj: nici oțelul, nici bronzul nu sînt metale, ci aliaje. Un obiect confecționat din metal pur este rarisim în întrebuințările curente. Din punct de vedere chimic și fizic, fiecare metal este unic și indivizibil. Toată industria contemporană se bazează pe un mic număr de elemente metalice: fier, cupru, zinc, aluminiu, la care se adaugă cîteva elemente mai rare, cobalt sau iridiu. Din vremuri străvechi s-a pus întrebarea dacă aceste elemente sînt unice și dacă nu este posibil să se treacă de la un element la altul printr-un mijloc oarecare; de exemplu, de la fier la cupru și, mai ales, de la plumb la aur (vechiul vis al alchimiștilor aflați în căutarea pietrei filozofale). La prima întrebare, fizica atomică a răspuns și da, și nu: la cea de-a doua: da (fiindcă azi este posibilă transmutarea plumbului sau a mercurului în aur).

Toate elementele sînt constituite dintr-un asamblaj regulat de 3 particule elementare: protoni, neutroni, electroni. Protonii și neutronii formează nucleul în jurul căruia gravitează electronii. Cel mai simplu atom este hidrogenul: un electron gravitează în jurul unui proton; apoi heliul cu doi electroni și un nucleu format din doi protoni și doi neutroni; apoi litiul cu 3 electroni, 3 protoni și 4 neutroni. Și așa mai departe, ținînd seama că numărul electronilor este mereu egal cu numărul protonilor. Fiecare element primește un număr, care reprezintă numărul protonilor în atomul respectiv. Ceea ce atestă diferența dintre crom și titan, de exemplu, este numărul de protoni din fiecare nucleu: 24 pentru crom, 22 pentru titan. Pentru alchimiști, un caz și mai interesant: aurul cu 79 de protoni și mercurul cu 80. Este suficient a lua un proton și un electron corespunzînd atomului de mercur, pentru a obține un atom de aur. Modificînd, însă, doar numărul de neutroni prezenți în nucleu, nu se poate trece decît de la o varietate a unui element la alta; mai precis, de la un izotop la altul. Metalele al căror număr de neutroni din nucleu nu variază sînt rare (aur, aluminiu). Fierul are 4 izotopi, și cositorul, mult mai banal, vreo zece.

Astfel, pentru a obține un nou element este suficient să adăugăm cel puțin un proton ultimului element cunoscut. Mult timp fizicienii n-au putut depăși numărul 92 — uraniul. Și cum de la numărul 1 (hidrogenul) la numărul 92, toate elementele sînt cunoscute, nu era nevoie de imense resurse de răbdare și ingeniozitate pentru a adăuga, de exemplu, un proton numărului 29 (cupru) pentru a obține numărul 30 — zincul. Toate eforturile s-au concentrat, deci, pentru adăugarea de protoni uraniului, de altfel ultimul element găsit în stare naturală pe Pămînt.

Fizicienii au reușit prin bombardarea cu protoni sau neutroni să urce numărul elementelor de la 92 la 104. Însă aceste elemente nou create nu sînt susceptibile întrebuințărilor curente. Alt inconvenient major este radioactivitatea elementelor grele. Nucleul lor se descompune cu o puternică emisie de raze penetrante, foarte periculoase pentru om. Al treilea inconvenient este durata extrem de scurtă a existenței acestor elemente. Ultimul descoperit, numărul 104, se dezintegrează după 0.3 secunde. Acum fizicienii afirmă că mai este doar un scurt drum înainte de a se ajunge pe scara elementelor la o zonă de stabilitate. Aceasta va începe în jurul elementului 110 și va cuprinde elemente foarte puțin radioactive și cu o perioadă de stabilitate de domeniul milioanelor de ani. Această ipoteză a zonei de stabilitate se sprijină pe o scară numerică. De mult timp fizicienii au aflat că soliditatea nucleului atomic este în relație cu numărul de protoni și neutroni constituienți. Dacă acest număr este în raport cu o scară numerică cunoscută, nucleul are o stabilitate remarcabilă și rezistă tuturor metodelor de dezintegrare.

Puțin atrași de alchimie, cercetătorii au propus mai multe explicații, dintre care cea mai satisfăcătoare este următoarea: particulele fiecărui nucleu atomic vor fi aranjate urmărind straturile cantitative după care sînt așezați electronii în jurul aceluiași nucleu.

Și după cum atomii, ale căror niveluri electronice sînt complete, aparțin gazelor inerte sau metalelor inalterabile, nucleii aranjați în straturi saturate vor corespunde elementelor cu mare stabilitate fizică și inerte pentru interacțiuni nucleare.

Scara magică este următoarea: 2, 8, 20, 28, 50, 82 și 126.

Nucleii ce închid un număr magic de protoni sau neutroni sînt foarte stabili și solizi. Nu este totuși ușor să legi aceste numere de structurile nucleare și va trebui găsită o nouă schemă a atomului în care spinul fiecărui nucleon se va găsi cuplat pe orbita sa de interiorul nucleului.

Nu e prea simplu. Și totuși scara magică constituie cel mai bun mijloc de a cunoaște comportarea noilor elemente create. Am arătat că nucleii care au un număr de protoni sau neutroni în acord cu cifrele de mai sus sînt foarte stabili. Apogeul este atins de acei nuclei care posedă ambele numere și de protoni, și de neutroni, corespunzătoare cu scara. Astfel, nichelul, element stabil, are 28 protoni, însă cei 30, 32, 33, 34 sau 36 de neutroni nu se încadrează în cifrele magice. Din contră, o variantă a plumbului — Pb 208 — cu 82 protoni și 126 neutroni constituie elementul cel mai stabil pentru reacții nucleare: se știe, de altfel, că plumbul este unul dintre cei mai buni izolatori ai radioactivității.

În aceeași grupă cu plumbul, în tabloul lui Mendeleev se găsește elementul 114, al cărui izotop, conform numerelor magice, ar trebui să fie foarte stabil. S-a încercat fabricarea acestui element, însă fără rezultate satisfăcătoare. Calcule întreprinse recent au arătat că deși 114 este stabil pentru fisiuni, el este totuși mai radioactiv decît vecinii săi. Elementul căutat acum este 110. În sprijinul acestei ipoteze vin urmele găsite pe emulsii foto lansate la 40 kilometri altitudine cu un balon. Aceste urme sînt efectul razelor cosmice, constituite din nuclei atomici lansați cu viteze foarte mari. Analiza acestor urme permite cunoașterea asamblajului de nucleoni care le-a produs. S-a descoperit că multe urme sînt datorate trecerii nucleului atomic al elementului 110. Și cum aceste raze s-au plimbat în spațiu milioane de ani, singurele urme care ne parvin sînt cele provenite de la elementele stabile. Astfel avem o probă suplimentară în sprijinul existenței elementelor aproape inerte în jurul numărului 110. Nucleul cel mai căutat azi, 110 protoni și 184 neutroni, are o perioadă de 100 milioane de ani. Metalul ar avea proprietăți asemănătoare platinei, fapt care a impulsionat cercetarea zăcămintelor platinifere din Africa de Sud, vechi de 2 miliarde de ani. Însă cercetările au eșuat, contrar speranțelor acelora ce susțineau generozitatea naturii față de teoreticieni. Problema actuală este de a găsi un accelerator de particule destul de puternic pentru a se crea elementul 110.

Cercetarea este cu atît mai pasionantă cu cît se știe că acest element greu există în realitate, cel puțin printre stele. Și, poate, și în „farfuriile zburătoare"... dacă ele vor ateriza!

(După „Science et Vie", nr. 617, februarie 1969)

EVRIKA!

Praf cosmic pe solul rece al Antarcticii

În condiții extrem de grele, cu vînturi foarte puternice și lipsă completă de apă dulce, pe continentul austral s-au instalat totuși multe baze de cercetare temporare sau permanente. Aceste regiuni polare constituie cele mai interesante zone pentru studierea activității solare și a repercusiunilor ei asupra Pămîntului. Se știe că Pămîntul este un magnet cu doi poli, dar de fapt fiecare pol magnetic — care diferă, de altfel, de cel geografic — este format din:

• POLUL DE ÎNCLINAȚIE, *numit și polul de suprafață sau magnetic. În acest loc, liniile cîmpului magnetic sînt aproape verticale, acesta fiind polul către care se îndreaptă acul busolei. El nu este însă absolut fix și specialiștii spun că în ultimii 50 de ani s-ar fi deplasat cu 800 km. Motivele acestei deplasări nu sînt încă cunoscute, cum de altfel nu este încă perfect cunoscută originea cîmpului magnetic terestru — cu toate că se crede că este datorat constituției interne a Pămîntului și deci deplasarea polului ar putea fi o urmare a diverselor modificări interne.*

• POLUL GEOMAGNETIC *— invariant, care este teoretic și a fost calculat după cîmpul magnetic cunoscut. În jurul acestui punct, liniile magnetice desenează arcuri din ce în ce mai lungi, după cum punctul la care ajung este la o latitudine magnetică mai mare. Aici toate fenomenele de radiație și de precipitații de particule din cauza impactului solar asupra magnetosferei sînt canalizate pînă în apropierea Pămîntului.*

Cele 12 țări care, într-un moment sau altul, au participat la cercetări științifice în Antarctica au instalat diverse baze și întreaga regiune aflată la sud de paralela 60° aparține în exclusivitate științei.

B a z a franceză Dumont-d'Urville este instalată într-o lume minerală formată din gheață, apă și puțină piatră. În acest peisaj de sfîrșit de lume trăiesc 27 de locuitori, în fiecare an alții. Un vapor, plecat din Australia vine în fiecare vară cu aprovizionările necesare pentru un an și cu schimbul de oameni. Vasele care fac aceste călătorii sînt special amenajate, putînd rezista presiunii ghețurilor și avînd provizii și combustibil pentru un an, căci în cazul cînd sînt prinse de ghețuri singura scăpare este așteptarea în cît mai bune condiții a verii viitoare.

La Dumont-d'Urville numai păsările — acel soi specific al regiunii care seamănă cu pinguinii Nordului — dau impresia de viață. Ele trăiesc în colonii, se ceartă tot timpul, au o curiozitate exagerată care le face să se apropie de oameni pentru a vedea ce se întîmplă și sînt o sursă de cercetări interesante pentru biologi.

Bineînțeles că aici există laboratoare de seismologie, meteorologie, biologie și — vara — de glaciologie.

Regiunile antarctice fiind îndepărtate de zonele industriale, se pot recolta prafurile cosmice care cad pe întreaga suprafață a Pămîntului, dar care de obicei pot fi confundate cu diversele prafuri terestre (nisip, fum etc.). Exploziile nucleare au încărcat atmosfera cu diverse produse care pot fi identificate și ale căror analize, combinate cu analizele produselor naturale, au dat indicații foarte importante asupra circulației atmosferice, atît pe verticală cît și pe orizontală. Culegerea acestor probe se face la sol sau la altitudine grație helicopterelor.

Din punct de vedere seismologic, poziția insulară, influența valurilor și a căderii icebergurilor pot falsifica unele date, dar înghețul din timpul iernii înlătură aceste neajunsuri și în ansamblul rețelei seismologice mondiale laboratoarele din Antarctica au mare importanță. În afară de releveele clasice de temperatură, presiune, umiditate, viteza vîntului la sol, stațiunea meteorologică studiază și viteza vîntului la altitudine prin lansarea zilnică a unuia sau mai multor baloane.

Glaciologii studiază în timpul verii la capul Prudhomme (fostul Cap Geologic, care a fost botezat Prudhomme în amintirea meteorologului francez dispărut la 7 ianuarie 1959), diverse mostre de gheață, căutînd să determine conținutul ei în deuterium și în oxigen 18, în carbon 14 și silicium 32. În urma acestor cercetări ei speră să poată determina vîrsta ghețurilor, epoca și locul formării lor și, poate, informații asupra climei timpurilor trecute.

Franța nu este singura țară care întreține o bază permanentă în Antarctica, încă ... țări au laboratoare de cercetări științifice în această regiune. În total, în iarna 1969 acest continent de 13 500 000 km² va avea o populație de 830 de oameni — în exclusivitate bărbați; vara, populația crește simțitor din cauza echipelor care nu vin decît în acest anotimp. U.R.S.S. și Statele Unite au chiar baze permanente situate în interiorul continentului. Înființarea și întreținerea acestor instalații construite pe platouri glaciare, care ating uneori altitudini de 3 700 m (baza sovietică Vostok, care este la 1 400 km de coastă) reprezintă eforturi foarte mari.

PARADOXUL NONCONFORMISMULUI

Numeroşii autori, care s-au ocupat în ultimii ani cu probleme de sociologia tineretului, semnalează un fenomen oarecum neaşteptat: conformismul invizibil al „tinerilor furioşi", al „protestatarilor" prin definiţie, al „revoltaţilor declaraţi", despre care se vorbeşte atît de mult în presa occidentală. Nu e vorba de situaţia unor exemplare izolate, gen Coriolan Drăgănescu al lui Caragiale, ci de grupuri relativ impunătoare în unele ţări.

Edificatoare în acest sens mi se par cîteva cărţi pe care aş vrea să le prezint cititorilor.

Prima dintre ele este semnată de către un autor american — David Riesman — şi se intitulează, în traducerea italiană, **Mulţimea solitară.** Riesman porneşte de la premisa că realităţile sociale contemporane din Statele Unite impun luarea în discuţie a unui tip de personaj specific. Omul „societăţii industriale avansate" nu mai seamănă cu omul de acum cincizeci de ani. Şi cu atît mai mult el nu mai seamănă cu omul secolelor sau al mileniilor anterioare. E o realitate, de care, dacă nu ţin seama, ştiinţele umanistice contemporane pot ajunge la concluzii cu totul eronate în cercetările pe care le întreprind. Cultura greacă, Renaşterea, Iluminismul, „idealizau" tipul uman puternic, „idealizau" marile personalităţi capabile să transforme lumea, capabile să găsească în ele criteriile propriului lor mod de comportare şi acţiune. Lumea burgheză iniţială poseda, de asemenea, cultul personalităţii, cultul omului nevalor, al insului încrezător în propriile sale forţe, al insului **„autodirect".**

Omul societăţii burgheze de astăzi e, însă, „eterodirect", el se defineşte drept produs, realizat în serie, al unui context birocratic în care tehnica şi spiritul raţionalizant au invadat totul. El nu mai aspiră spre acel echilibru „solitar" de altădată, el nu mai doreşte să se diferenţieze de ceilalţi, să se ridice deasupra grupului social din care face parte. Efortul său se rezumă la a-şi corecta mereu poziţia socială în funcţie de situaţia în care se află „alţii", pentru a fi sigur de viitoarele sale reuşite. Individul se modelează, astfel, în funcţie de exigenţele grupului social din care face parte, fără nici un fel de drame, fără nici un fel de „suferinţe". Cîtă deosebire între el şi eroul romantic de altădată, care-şi „striga" lumii [illegible]alitatea, prin porii căruia respira „individualitatea". Riesman îşi bazează concluziile cărţii sale pe o seamă de cercetări iniţiate în diverse centre industriale americane. El susţine că pretutindeni — nu numai în America — astăzi, tehnica şi industria au devenit fenomene valabile, au devenit realităţi de care trebuie să ţinem seamă, de care vrînd-nevrînd omul se izbeşte. Datorită lor, lumea de astăzi tinde să devină tot mai uniformă şi în acelaşi timp mai unitară. Datorită lor, politica statelor a început, ea însăşi, să se uniformizeze, atît în ce priveşte cultura, cît şi în ce priveşte viaţa economică. Criza omului „autodirect" e destinată, după opinia lui Riesman, a se aprofunda şi a-şi asuma forme tot mai ciudate. Se naşte întrebarea, de aceea, dacă nu cumva **conceptul de persoană** e prea învechit pentru a ne mai putea permite să operăm cu ajutorul lui în domeniul ştiinţelor umanistice. În timpurile noastre, de profunde schimbări şi spectaculoase metamorfoze, **„persoana"** apare drept o relicvă arhaică, refractară structurilor anonime şi nivelatorii „ale societăţii de masă".

Agonia „persoanei" în societatea burgheză modernă oferă, într-adevăr, un spectacol patetic pe care literatura şi arta contemporană s-au grăbit să-l semnaleze şi să-l reţină sub aspecte dintre cele mai diferite. Unele situaţii specifice literaturii contemporane, cum ar fi dispariţia personajului, dispariţia conflictului, dispariţia structurilor estetice omogene nu sînt, desigur, străine de această „stare de lucruri" existentă în mod obiectiv „la nivelul" societăţii capitaliste. Să ne amintim că încă din 1929, Ortega Y Gasset, semnala prin **Revolta maselor** apariţia omului-masă, omul-element al unei mulţimi date — care nu interesează decît într-o asemenea calitate, şi care nu prezintă sens istoric decît într-o asemenea ipostază. O dilemă tragică ar însoţi, după filozoful spaniol, tendinţele pozitive de democratizare a vieţii publice moderne. Omul tipic pentru societatea zilelor noastre ar fi „DOMNUL TOATĂ LUMEA" **(Monsieur, Toute le Monde),** trăind o viaţă gregară, la adăpost de orice problematică care ar putea să-i conturbe liniştea.

Pradă a unei curiozităţi superficiale, omul-masă pare a nu poseda o faţă recognoscibilă. Inspirat de ideile lui Ortega Y Gasset, cunoscutul scriitor Graham Greene, avea să scrie mai tîrziu un roman devenit celebru — **Americanul liniştit.** Procesul împotriva acestui personaj anonim şi conformist, compus din „intervenţii" puerile şi locuri comune, din reacţii standard şi înclinat tot timpul spre vulgaritate, va fi reluat, apoi, de către o seamă de scriitori, atît în dramaturgie, cît şi în nuvelistică sau în roman.

Consumator de hîrtie tipărită, de spectacole de cinematograf şi televiziune, „omul eterodirect" s-a insinuat, după opiniile lui Riesman, la dimensiunile întregii vieţi sociale contemporane. Fiecare dintre noi ar avea ceva din el. Nu există astăzi viaţă morală în afara marilor colectivităţi. Frenezia modei, caracteristică celor mai diverse grupuri sociale şi „instituţii" contemporane, nu se poate explica altminteri decît ca expresie a tendinţelor nivelatorii despre care vorbeam. Apare însă un fenomen nou, de care, iarăşi, trebuie ţinut seama. Normele şi modelele culturale oferite de societate, stilurile efemere pe care le impune moda asigură un plus de monotonie ce se extinde cu o viteză extrem de mare la nivelul întregii societăţi. De aici necesitatea schimbărilor. De aici necesitatea înlocuirii lor într-un ritm tot mai rapid. Exemplarul uman nu mai reprezintă o „entitate independentă", ci devine susţinut şi condiţionat de colectivitatea din care face parte.

dialectica ideilor

„Societatea de masă" se defineşte, prin perspectiva unor sociologi occidentali de astăzi, drept o astfel de societate, care acţionează pe toate planurile şi la toate nivelurile ca **totalitate,** subsumînd intereselor sale orice aspiraţie individuală, orice tentativă singulară. Fenomenele de individualism şi personalitate apar, acum, mai degrabă, ca anomalii. Personajul societăţii de masă — fiind „compus" exclusiv din clişee — nu se poate sustrage tendinţelor pe care le manifestă societatea. Fără voia lui, el practică, prin excelenţă, un „conformism invizibil". Conflictul care stăruie în subteran priveşte raportul dintre această **tendinţă interogatorie** şi **impulsurile de personalitate.**

O altă autoare, tot americană, Hanach Arendt, într-o carte devenită faimoasă, **Condiţia umană,** tradusă în italiană sub titlul **Vita activa,** luînd în discuţie manifestările specifice societăţii industriale americane, vorbeşte despre situaţia timpului liber la „omul eterodirect". Timpul liber a devenit astăzi după H. Arendt, o activitate prin excelenţă **„de consum".** „Consumăm" nu numai produsele necesare menţinerii noastre ca fiinţe vii, dar consumăm de asemenea clişee estetice, morale, politice, publicitare — „consumăm" cărţi, piese de teatru, filme, emisiuni de radio şi televiziune, „consumăm" meciuri de fotbal şi „accidente de circulaţie". Plasat într-un atare context social, omul contemporan manifestă o insaţiabilă sete de noutate. Nevoia de noutate generează continuu neliniştea. Necesitatea de a fi tot timpul în posesia celor mai noi clişee, a celor mai noi „standarduri" presupune, întotdeauna, o situaţie în care spiritul inventiv şi versatil e subordonat obligaţiei de adaptare la situaţiile ce se creează.

Un uriaş consum de energie mintală are loc în cadrul „societăţii industriale". Dacă traducem acest consum în „tensiune psihică", vom vedea că nu numai viaţa materială, dar şi viaţa psihică a „societăţii industriale" obligă la integrare, obligă la adaptare. Cine nu se adaptează e dat la o parte, fiind socotit un „nevropat", un ins ce sfidează regulile jocului. Putem vorbi, astfel, despre „existenţa neautentică" pe care omul contemporan e obligat s-o ducă. Schimbările ce se măsoară, în momentul de faţă, atît la nivelul conştiinţei fiecăruia dintre noi, cît şi la nivelul întregii societăţi, în ritmul orelor, altădată, în lumea preistorică, se măsurau în ritm de milenii. Omul actual reprezintă, după expresia lui H. Arendt, un acumulator de experienţe neasimilate, un deţinător de enorme şi dezordonate experienţe afective. Din perspectiva acestor experienţe sîntem datori să urmărim colocviul dintre diversele generaţii, colocviul dintre fiecare element al „mulţimii" şi „mulţimea" ca atare, colocviul dintre „partea publică" şi „partea privată" din conştiinţa individuală. Peste tot vom întîlni aceeaşi lipsă de solidaritate şi înţelegere. Trăim cu toţii „durerea mută" de a acţiona sub acelaşi „semn", după aceleaşi reguli şi în cadrul aceleiaşi „mulţimi", fără a ne putea, totuşi, integra unul altuia. Aceasta explică anticonformismul de masă propriu „societăţii industriale avansate". Toţi ne revoltăm împotriva nedreptăţilor, împotriva statu-quo-ului, dar ne revoltăm după aceleaşi clişee, după aceleaşi standarduri.

Anticonformismul la proporţii de masă nu mai este, însă, anticonformism. El se dizolvă el devine un conformism de alt tip decît cel tradiţional, dar totuşi conformism. Unii autori sînt de părere că ne aflăm în faţa unui fenomen manieristic cît se poate de evident. Manierismul presupune, după cum se ştie, efortul de a fi original, prin folosirea abilă a procedeelor, a schemelor, a clişeelor la modă la un moment dat.

Erich Fromm, un filozof, trăind actualmente tot în America, se ocupă şi el de problemele la care ne-am referit pînă acum. Pentru Fromm, specific „condiţiei umane" în epoca noastră este faptul că toţi ne conformăm la o autoritate impersonală, dar nu mai puţin despotică şi omniprezentă. Ne conformăm necesităţilor economice şi fiecare trebuie să facă ceea ce fac şi ceilalţi. Puţin importă dacă ai sau nu ai dreptate. Esenţial este să obţii aprobarea grupului din care faci parte şi să acţionezi în sensul regulilor după care el se conduce. Timorat de riscurile şi răspunderea pe care le implică libertatea omul de astăzi, notează Fromm, se găseşte în situaţia paradoxală de a „fugi de libertate". După ce secole de-a rîndul a acţionat cu prudenţă şi tenacitate pentru a-şi cuceri libertatea de manifestare atît de mult visată, a ajuns astăzi în situaţia de a se convinge că, practic, aceasta nu-i foloseşte la nimic. Pentru a se simţi bine, pentru a trăi confortabil, el are nevoie să refuze libertatea, să se supună constrîngerilor colective. Faptul că pretutindeni în „societatea industrială" domină „legea modei" nu poate să dovedească decît un „invizibil conformism" ce stăruie la toate nivelurile vieţii sociale, o invizibilă „fugă de libertate" şi de răspundere.

Într-o carte intitulată chiar astfel, **Fuga de libertate,** Fromm observă pericolul pe care-l prezintă pentru societatea americană contemporană conformismul burghez de tipul celui pe care am încercat să-l definim mai înainte: conformistul gîndeşte în termeni de statică socială, noi trăim, însă, într-o lume „mobilă". A face elogiul conformismului înseamnă practic a elogia ceea ce deja a murit.

Albert K. Cohen, în **Copiii delicvenţi,** se ocupă de situaţiile în care nonconformismul se mai poate manifesta astăzi în cadrul societăţii americane. El demonstrează, într-un mod foarte ingenios, că numai copiii delicvenţi pot trăi adevăratele momente de nonconformism, întrucît săvîrşesc acţiuni nepermise de lege în mod „dezinteresat". Dar, vai, nici ei nu le săvîrşesc „personal", ci tot colectiv. Aşadar, şi ei se supun unui tip determinat de conformism, diferit de cel al „societăţii mature", dar, totuşi, conformism.

Paul Goodman, în **Tineretul absurd,** se referă la conformismul tineretului **beat** şi **hippi,** subliniind că, în realitate, aceste categorii de tineret practică un conformism mult mai pronunţat decît cele care nu se declară atît de infatuos „nonconformiste" şi „revoltate". Uniforma, pletele, barba, refuzul igienei sînt elemente prin care fiecare beat sau hippi se integrează „regulilor de joc" ale unei mulţimi. „Tineretul absurd" nu este mai „nonconformist", spune Goodman, decît „tineretul liniştit". Din punctul de vedere al autorului american, în faţa tineretului de astăzi din ţările capitaliste nu sînt posibile decît două alternative: a fi ipocrit supus sau a fi ipocrit „rebel".

Studiile la care ne-am referit relevă adevărul că revolta de tip **beat** sau **hippi** constituie o falsă revoltă, un mod de acoperire a acelei temeri de libertate despre care vorbea Erich Fromm. Extinzînd situaţia la domeniul artei şi al literaturii, nu ne va fi greu să ne convingem că revolta practicată de către o bună parte din scriitorii şi artiştii de „avangardă" se înscrie sub semnul aceluiaşi „conformism invizibil" specific societăţii burgheze în situaţia sa actuală.

Gheorghe ACHIŢEI

Repere noi în „zona misiunii Jarring"

De aproape doi ani, și cu deosebire din perioada „războiului de șase zile", angajat între o serie de țări arabe și Israel, situația din Orientul Mijlociu se menține între elementele vieții internaționale care — prin implicațiile lor — depășesc cadrul strict regional, sînt apreciate ca un aspect major, cu o pondere deloc neglijabilă, în climatul politic mondial. Adică, mai precis, există un consens tot mai larg asupra faptului că reglementarea situației conflictuale din Orientul Mijlociu nu numai că ar contribui la instaurarea în zona geografică respectivă a unor relații de pace și securitate necesare înțelegerii și cooperării, dar, în același timp, ar micșora focarele de încordare și nesiguranță care prejudiciază în acest moment climatul politic mondial.

În complexitatea realității politico-diplomatice din Orientul Mijlociu principala certitudine menită să încurajeze speranțele într-o diminuare a tensiunii și o desamorsare treptată a situației — adesea explozive — continuă să rămînă rezoluția adoptată la 22 noiembrie 1967 în Consiliul de Securitate. Precum se știe, documentul preconizează rezolvarea crizei ce baza Cartei O.N.U. Potrivit termenilor rezoluției, instaurarea unei păci juste și temeinice în Orientul Mijlociu implică retragerea forțelor armate israeliene din teritoriile ocupate în iunie 1967, încetarea tuturor apelurilor la beligeranță sau a oricărei stări de beligeranță, respectarea și recunoașterea suveranității, a integrității teritoriale și independenței politice a tuturor statelor din regiune și a dreptului lor de a trăi în pace în interiorul unor frontiere sigure și recunoscute. În temeiul acestei rezoluții a fost emis și mandatul reprezentantului special al secretarului general al O.N.U. în regiune, care a fost încredințat diplomatului suedez Gunnar Jarring. Misiunea sa, definită ca urmărind „stabilirea și menținerea de raporturi cu statele interesate (din Orientul Mijlociu — n.n.), în vederea favorizării unui acord și secondarea eforturilor tinzînd să ducă la reglementarea pașnică și conformă a dispozițiunilor și principiilor Rezoluției din 22 noiembrie", se exercită, de peste 15 luni, cu intensități diferite, fie la Nicosia, unde și-a instalat cartierul general, fie în capitalele direct implicate în conflict (îndeosebi la Cairo, Tel Aviv și Amann), fie la New York, sediul Națiunilor Unite. „Black out-ul" care înconjoară de regulă activitățile diplomatice de acest gen lipsește presa, în timpul desfășurării lor, de elemente concrete sau aprecieri oficiale mai ample. Oricum însă, se știe că diplomatul suedez se concentrează asupra apropierii punctelor de vedere a părților în conflict în vederea aplicării termenilor Rezoluției Consiliului de Securitate. Operațiune care, deși nu mai e chiar atît de dificilă ca la început, este, totuși, delicată, dat fiind interpretarea diferită dată de părți prevederilor respectivului document. Pentru că, dacă Israelul consideră prioritare negocierile directe pentru încheierea unui tratat de pace, țările arabe accentuează în primul rînd asupra necesității retragerii prealabile a trupelor israeliene, urmînd ca numai după aceasta să se treacă la aplicarea celorlalte puncte ale Rezoluției. Problema priorităților — cum este ea denumită în presa de specialitate — rămîne în continuare unul din punctele în suspensie ale concilierii, cu toate că ambele părți și-au permis unele acceptări. În ansamblul ei activitatea misiunii Jarring e circumscrisă strădaniilor menite să contribuie la însănătoșirea atmosferei în Orientul Mijlociu. Este ceva ce recent au ținut să declare în mod expres și într-o formă publică și reprezentanții la Națiunile Unite ai celor patru țări membre permanente ale Consiliului de Securitate, angajați de cîtăva vreme într-o serie de convorbiri („bilaterale în cadrul cvadripartit", cum scrie presa), consacrate conflictului arabo-israelian. De la întîlnirile celor patru se așteaptă ca, fără a diminua cumva utilitatea misiunii Jarring (după declarația de mai sus, dimpotrivă), să se lărgească evantaiul posibilităților de influențare în bine a evoluției din Orientul Mijlociu. Între altele se vorbește, și în mod oficial, despre posibilitatea unei discuții în fond a reprezentanților celor patru mari puteri relativă la acest subiect. Turneul vest-european al președintelui Nixon a prilejuit, evident, schimburi de opinie Washington-Londra și Washington-Paris asupra perspectivelor din Orientul Mijlociu care, pentru unii observatori, ar putea facilita convocarea amintitei „Conferințe în patru". Bineînțeles că astfel de inițiative care își propun să servească țelului normalizării situației din Orientul Mijlociu trebuie să meargă în același sens cu interesul țărilor și popoarelor din regiune; făcînd o remarcă în acest sens, secretarul general al O.N.U., U Thant, nu se îndoia că o întîlnire a „celor patru" nu poate fi decît profitabilă, gîndindu-ne chiar și numai la posibilitățile deschise activității în Consiliul de Securitate de discuțiile a patru din membrii săi permanenți.

În ce privește situația din zona propriu-zisă a misiunii Jarring, din complexitatea tabloului politic, diplomatic și militar se detașează cîteva elemente notabile: termenul des uzitat de „poziția arabă" riscă să devină, fără precizările de rigoare, tot mai imprecis, uneori pînă la confuzie. Aceasta, pe de o parte avînd în vedere politica proprie adoptată față de conflict de diferitele capitale arabe — mergînd de pildă de la nuanțe în interpretarea Rezoluției din 22 noiembrie, pînă la respingerea ei din capul locului(situația Siriei, a Irakului). Iar pe de altă parte, datorită rolului tot mai marcant pe care și-l propun să-l îndeplinească pe eșichierul medio-oriental organizațiile palestiniene a căror poziție este distinctă la rîndul ei de politica diferitelor capitale arabe.

Fuzionarea recentă a celei mai mari părți din aceste grupări în Organizația pentru Eliberarea Palestinei s-a însoțit cu o serie de acțiuni de forță, constînd mai ales în atacarea avioanelor companiei israeliene „El Al" și incidentele armate de la liniile de încetarea focului sau din profunzimea teritoriului israelian. Dar asemenea fapte, ca de altfel și actele similare de forță întreprinse de partea israeliană, nu fac decît să perpetueze teama, insecuritatea și suspiciunea reciprocă în regiune, să îndepărteze perspectivele unei rezolvări pașnice și echitabile a conflictului în acord cu interesele fundamentale ale tuturor părților. Tocmai de aceea, orice act, orice inițiativă de bună credință menite să facă posibilă înaintarea cu încă un pas pe calea soluționării situației sînt receptate și salutate cu convingerea că aceasta nu poate decît să servească idealurilor păcii, securității și progresului în regiunea respectivă, fapt cu consecințe binefăcătoare asupra vieții internaționale în ansamblul său.

Corneliu VLAD

Este vorba de o întîlnire emoționantă, cu atît mai emoționantă cu cît se petrecea departe de hotarele țării... O întîlnire cu memoria acelui mare om care a fost Nicolae Titulescu.

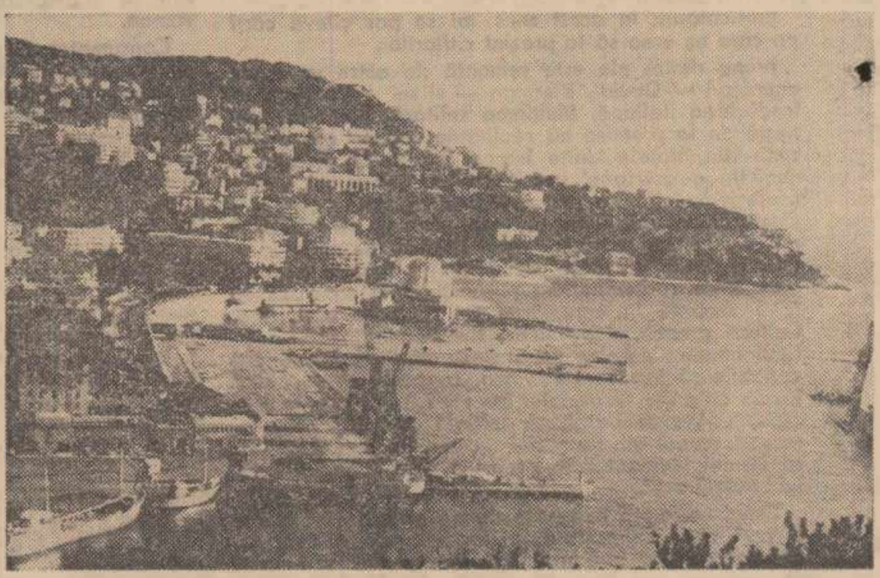
Și fiind vorba de emoție, precizez că, de obicei, evocarea eroilor sau artiștilor, evocarea acelor firi care tocmai prin tumultul lor au modificat firea curentă a lucrurilor, este cea care ne impresionează, ne tulbură, dă rezonanțe ample meditației noastre. O altă categorie, aceea a oamenilor lucizi, riguros logici, legați cu toate tentaculele și prin toate reacțiile de o realitate diurnă, îți creează mai degrabă sentimentul de admirație decît cel de emoție.

Și totuși, în fața basoreliefului care undeva, sub scînteierile meridionale ale soarelui Coastei de Azur, mi-a apărut în față cu toată înălțimea frunții sale, cu expresia meditativă, un pic tristă a privirii, cu sprîncenele care-i îndreptau gîndurile să sape atent spre cele mai riguroase argumente și spre concluzii de sobru realism, am fost emoționat, emoționat pînă la vibrație.

Pornisem pe jos din Monte Carlo, urcînd spre o pitorească localitate de munte — bijuterie de peisaj și perspectivă — pe ceea ce ghidurile Coastei de

ACOLO UNDE S-A GÎNDIT „DINAMICA PĂCII"

Azur numesc Cornișa mijlocie — adică șoseaua ce părăsește albastra linie sinuoasă a mării și urcă pînă pe la jumătate din trupul muntelui, urmărind de acolo desenul țărmului, călătorindu-te tot timpul la cîțiva kilometri deasupra strălucirii lui, dar păstrîndu-se încă în mîngîietoarea atmosferă de azur — ceea ce nu se mai întîmplă pe Cornișa superioară, care poartă șoseaua pe lîngă crestele înzăpezite ale acelor somptuoși și generoși Alpi numiți Maritimi.

Șoseaua plutea, așadar, între transparența de sticlă albăstruie a cerului, sprijinit sus pe zăpadă, și un alt albastru, albastrul dens, vibrant și de un strălucitor calm, al Mediteranei, care începea imensă de jos și se tot arcuia în perspectivă, parcă ridicîndu-se undeva, în depărtarea unor neguri mătăsoase, tot pînă la înălțimea noastră. Era un peisaj ireal de vibrant și numai palmierii, ai căror frunziș spectaculos rima perpetuu și verde cu silueta de luminare a [illegible]nilor, ne subliniau exact personalitatea muntelui pe care urcasem. Înainta ca un pumn păduros în mare — capul Ferrat —, elegante și animate de jocul dintre planurile albe ale vilelor și liniile suple ale ambarcațiunilor cu pînze se vedeau falezele de la Beaulieu, deasupra lor, cu ziduri de-o solemnă rugină — Chateau de Madrid, ascundea vederea spre Nisa, iar dedesubt, aurie în acel tulburător contact cu densitatea albastră a Mediteranei — mica plajă pescărească de la Cap d'Ail.

Și deodată, în fața noastră a apărut o vilă albă, netezind în planuri elegante verdeața unui parc ce cobora coasta. Era o construcție sobră, cu discrete elemente maure, iar pe stîlpii albi ai porții stăteau albe două himere egiptene cu chip de femeie solemnă și aripi mari ca niște pînze de barcă. Pe zidul acela alb am întîlnit placa comemorativă. Era locuința ultimilor doi ani ai lui Titulescu. *Anii tenacității lui în conferințe pledînd pentru pace, departe de țara sa pe care-o amenința războiul. Da, repet, luciditatea și realismul unui om te duc mai degrabă la admirație decît la emoție. Și totuși, acolo, lîngă zidul acela alb pe care se contura fruntea înaltă care a gîndit „Dinamica păcii" — emoția era intrinsecă.*

Ne aflam deasupra la Cap d'Ail, pe-un țărm ale cărui depărtări căpătau elegant contur pe luciul Mediteranei și simțeam din plin rezonanțele ample ale păcii, așa cum răsunaseră în toată logica existența lui.

Corneliu LEU

Flash

● Comisia O.N.U. pentru dezvoltarea socială, ale cărei lucrări au loc zilele acestea la New York, a adoptat o rezoluție, printre coautorii căreia se numără și România, în legătură cu rolul educației în dezvoltarea economico-socială. La propunerea delegației noastre, a fost inclus în rezoluție un paragraf care cere secretarului general ca, în colaborare cu UNESCO, să studieze problema adaptării conținutului, structurii și programelor de educație la nevoile economice și sociale, ținînd seama de planurile de dezvoltare ale țărilor și de exigențele progresului tehnic și științific.

● La Roma, în ziua sosirii președintelui Nixon, aflat în turneu în Europa occidentală, au avut loc demonstrații de protest împotriva N.A.T.O. și a bazelor militare americane din Italia, împotriva războiului din Vietnam. La demonstrații au participat și un mare număr de studenți ai Universității din Roma. Între demonstranți și forțele polițienești au avut loc ciocniri, în urma cărora au fost operate numeroase arestări.

● La 27 februarie a avut loc la Paris a șasea ședință plenară a Conferinței cvadripartite asupra Vietnamului. Un purtător de cuvînt al Ministerului Afacerilor Externe al R. D. Vietnam a declarat, în legătură cu aceasta, că Statele Unite se străduiesc în continuare să evite discutarea problemei fundamentale — și anume încetarea agresiunii, retragerea totală și necondiționată a trupelor din Vietnamul de sud — căutînd, în același timp, să intensifice războiul, comițînd noi crime împotriva populației sud-vietnameze.

Finlanda :

OTANIEMI, CAPITALĂ STUDENȚEASCĂ

Reportaj „în direct" de Eugen Patriche

Prima cunoștință cu studenții finlandezi am făcut-o la complexul facultăților tehnice din Otaniemi. Aflasem deja, din spusele colegilor de la SYL (Uniunea Studenților din Finlanda), că la Otaniemi se află singurul complex universitar din țară organizat în sistemul campus-ului, înglobînd sediile facultăților, căminele și cantinele pe același spațiu, ca o veritabilă capitală a studiului universitar. Mai aflasem, de asemenea, că, din punct de vedere arhitectonic, Otaniemi reprezintă și un punct de mare atracție turistică.

Ieșind din Helsinki, automobilul străbate în viteză un pod alungit deasupra mării, înghețată, spre bucuria puștilor, care se avîntă pe patine departe, în „larg", și brusc pătrundem într-un peisaj de munte, cu serpentine dulci, cu vile joase răsărind printre arbori. Trecem întîi prin Tapiola, stațiune turistică reputată, ale cărei hoteluri — purtînd în frunte, deasupra teraselor, cîte o sauna din beton — par pustii acum, iarna. Undeva în fața noastră, la capătul șoselei, apăru o clădire ciudată, în formă de amfiteatru, sau, dacă preferați, de forma peluzei unui stadion de fotbal. E clădirea principală a facultății tehnice, mi se spune. Și ce formă era mai potrivită pentru o facultate decît forma arhitectonică a unui amfiteatru! Fiecare „sector" al peluzei reprezintă cîte o sală de curs, cîte un amfiteatru veritabil. Totuși, așa, ca o jumătate de stadion de piatră, clădirea mi se părea neîmplinită, își cerea parcă în completare cealaltă jumătate...

Lăsăm în urmă căminele, cuburi de piatră roșie, cu ferestrele înghețate, și ...im în fața punctului central al complexului : Dipoli, casa studenților.

Facultățile tehnice au fost mutate la Otaniemi din anul 1948. Dar școala politehnică are îndelungi tradiții în Finlanda. O mărturisește chiar istoricul Uniunii studențești locale, înființată în 1872 și întărită în 1908, cînd institutul a primit rangul de Universitate Tehnică. Mai multe facultăți funcționează aici : arhitectura, chimia, construcțiile, electrotehnica, mecanica, fizica, industria minelor, industria textilă — o îmbinare într-un fel neobișnuită pentru noi. 4 000 de studenți, mai precis... 4 001 studiază la Otaniemi, 10% dintre ei fiind studenți de origine suedeză și avînd o uniune aparte, numită „Teknologforeningen". In 1952 au început construcțiile, multe din ele fiind realizate după planurile arhitectului finlandez de renume mondial, Alvar Aalto, autor și al clădirii în amfiteatru.

Solul era stîncos și tonele de piatră cenușie smulse de excavatoare au fost în cele din urmă folosite ca element decorativ. Bucăți mari de piatră colțuroasă împodobesc atît fațada Casei studenților „Dipoli", conferindu-i un aer de fortăreață medievală, cît și culoarele interioare. De aceea, poate, trecînd prin sălile palid luminate, ai uneori senzația drumului printr-o peșteră amenajată cu lămpi de neon.

In clădirea centrală sînt adunate sălile de mese, cluburile, sala de spectacole. O încăpere scundă, cu mese lungi, negre, împărțind geometric spațiul, se numește „Beertavern" și aici, dar numai după ora 6 seara, studenții se pot întîlni la o ceașcă de cafea. Iluminația mi s-a părut mai puțin... discretă decît la Student-clubul nostru.

Gazdele ne conduc la sediul celebrei fanfare a studenților tehnologi. E vorba de o fanfară comică, dotată cu alămuri arhaice și costume pompierești, care, cu prilejul sărbătorilor studențești, străbate străzile într-un automobil tip 1900, dînd tonul veseliei. Mascota fanfarei este o cască de pompier cu diametrul de vreo 2 metri... In ultimele zile ale lui aprilie se sărbătorește „Vappu", ziua studenților finlandezi, pigmentată de o promenadă cu torțe, la care fanfara respectivă are un rol de primă mînă.

O singură cameră n-am putut vizita la Dipoli. Ea se numește „camera de bîrfă" și e destinată exclusiv fetelor. Comentariile ar fi de prisos. Și, totuși, camera bîrfei nu e în fond decît o banală cameră mobilată, în care studentele, obligate să întîrzie la facultate după orele la care autobuzele spre Helsinki își încetează cursele, pot dormi o noapte. Deocamdată, băieții nu se bucură de asemenea înlesniri. Mici paradoxuri...

Aproximativ 15 kilometri despart Otaniemi de centrul Helsinki-ului. De aceea poate nici o treime din cei patru mii de studenți nu locuiesc în căminele din complex. Dar ar mai fi și alte cauze. După cum ne spunea prof. Takala, director în Ministerul Educației, sistemul de burse finladez e foarte slab dezvoltat, deși, în compensație, cheltuielile studenților sînt mai mici decît în S.U.A sau Franța. In prezent numai 10% din studenții finlandezi obțin burse. In primăvara lui 68 o comisie a ministerului a făcut un plan de ameliorare pentru viitorii 10 ani propunînd, ca măsură tranzitorie, dublarea numărului de burse în anul viitor. Deocamdată persistă multe greutăți în legătură cu chiriile camerelor din cămine (circa 200 de mărci). De altfel, însuși bugetul construcțiilor de la Otaniemi a fost suportat în mare parte (21%) din fondurile obținute din activitățile Uniunii studențești, statul contribuind în proporție de 16%. Proiectat de arhitecții Reima Pietila și Raili Paatelainen, cîștigătorii unui concurs instituit în acest scop, complexul Otaniemi pare mai încăpător decît este. Pentru 1980 nu se preconizează o creștere a numărului studenților decît pînă la 6 000. Dar complexul nu e chiar atît de încăpător. Furați de fantezie, arhitecții au accentuat pe elementul decorativ, spectacular, făcînd de pildă ca nici una din cele peste 1 000 de ferestre ale facultății în amfiteatru să nu semene cu cealaltă, dar, concret, căminele nu dispun decît de 1 062 de paturi, față de cele minim 2 000 necesare și locurile lipsă nu vor putea fi completate pînă în 1972.

Părăsind Otaniemi, „imperiul" politehniștilor, m-am hotărît ca viitoarea vizită s-o fac la Universitatea Umanistă din centrul capitalei finlandeze. Dar, despre aceasta, altă dată.

Vechea casă a studenților, inaugurată în 1870, a fost acum părăsită în favoarea lăcașului de modernă arhitectură de la Dipoli

Congresul studenților polonezi

După cum v-am informat într-un număr trecut, între 10 și 12 februarie a avut loc la Varșovia al 7-lea Congres al Uniunii Studenților Polonezi. În raportul prezentat de Jerzy Piontkowski, președintele Consiliului principal al uniunii, precum și în discuții s-au făcut o serie de propuneri în legătură cu activitatea uniunii pe viitor. Astfel, o problemă abordată de *J. Piontkowski* a fost „lărgirea continuă a colaborării Uniunii Studenților cu Uniunea Tineretului Socialist și Uniunea Tineretului Sătesc. Acest lucru este deosebit de important în crearea frontului ideologico-educativ ofensiv, care permite creșterea eficienței acțiunilor comune". Educația patriotică trebuie să se afle în centrul atenției, s-a subliniat la congres. Colaborarea institutelor de învățămînt superior cu instituțiile de muncă, contactul cu mediul muncitoresc-țărănesc permit studenților să cunoască mai bine problemele. Această colaborare trebuie să cuprindă toate formele de activitate ale Uniunii Studenților Polonezi — mișcarea științifică și culturală, munca fizică etc.

De asemenea s-a arătat că trebuie depusă o muncă mai bună în planificarea admiterii în învățămîntul superior, sporind eficiența învățămîntului în facultățile unde există cele mai mari nevoi de absolvenți. Trebuie să crească numărul celor care termină la timp studiile. Ritmul studiilor nu este o problemă personală, ci o problemă cu importanță de stat, un criteriu al achitării față de obligațiile patriotice ale organizațiilor de tineret.

Ministrul învățămîntului, H. Jablonski, a arătat în cuvîntarea sa la congres că, deși numărul cadrelor calificate a crescut simțitor, în multe sectoare ale vieții economice există încă un număr insuficient de cadre. De aceea este necesar ca după terminarea studiilor absolvenții să fie îndreptați către acele localități unde există încă necesități mari. A fost criticat faptul că un număr ridicat de medici, stomatologi și farmaciști vor să lucreze numai în capitală.

Vorbitorii au accentuat asupra problemei coordonării activității organizațiilor studențești de către partid.

În încheiere, congresul a ales noua conducere a uniunii, desemnînd drept președinte al Consiliului principal pe S. CIOSEK.

MAPAMOND STUDENȚESC

ȚĂRMUL ȘTIINȚEI

Țărmul sudic al golfului Finic va deveni un loc unde vor fi concentrate școlile superioare din Leningrad. De-a lungul a 35 de kilometri, între Leningrad și palatul Petrodvoreț, faimos prin fîntînile sale arteziene, vor fi construite cîteva impunătoare ansambluri arhitectonice, care vor găzdui Școala superioară de navigație, Institutul de tehnologie și Institutul de construcții navale. În centrul acestei „zone științifice" se va construi un orășel universitar, care se va întinde pe o suprafață de 1 500 hectare. Aici vor funcționa mai multe facultăți ale Universității din Leningrad, institute de cercetări științifice, cămine studențești și locuințe pentru membrii corpului didactic

CONGRESUL STUDENȚILOR LATINO-AMERICANI

La Quito s-au desfășurat săptămîna trecută lucrările celui de-al doilea Congres al studenților latino-americani de la facultățile economice. Au participat 120 de viitori economiști, reprezentînd 16 țări ale Americii Latine, printre care și Cuba. Timp de cinci zile au fost examinate diferite probleme care interesează tineretul studios de pe acest continent, printre care sporirea alocațiilor destinate educației universitare, îmbunătățirea sistemului de predare, educația social-economică și deschiderea porților universităților pentru categorii cît mai largi de tineri.

JUBILEU

Universitatea din Rostock — R.D. Germană — a pășit într-un an jubiliar. Astfel, anul 1969 înseamnă și sărbătorirea celui de al 550-lea an de la întemeierea Universității. Cu acest prilej, în oraș va fi deschisă cea de a III-a Expoziție a realizărilor obținute în învățămîntul superior și de specialitate din R.D. Germană.

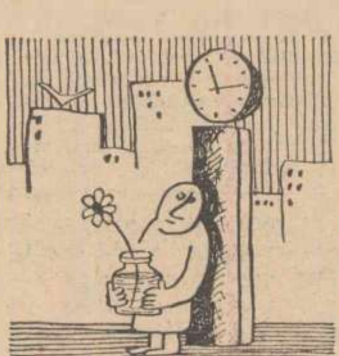
UNIVERSITATEA AFRICII RĂSĂRITENE

Tinerele state africane acordă o atenție tot mai mare dezvoltării învățămîntului superior. Succese deosebite în acest domeniu a obținut Universitatea Africii răsăritene, din care fac parte colegii situate la Kampala (Uganda), Nairobi (Kenya) și Dar-es-Salaam (Tanzania). Aici sînt pregătite în special cadre de specialiști în domeniile de care Africa are cea mai multă nevoie : medici, ingineri, profesori. În anul academic trecut, Universitatea Africii răsăritene a fost absolvită de 992 studenți. Colegiul Makerere, care se află în Uganda, a înmînat, de asemenea, diplome la 383 agronomi, chirurgi, ingineri mecanici și profesori.

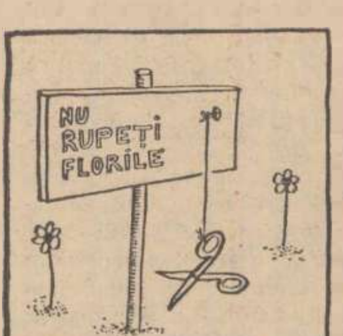
PROFESORUL UNIVERSITAR — CEL MAI RESPECTAT OM

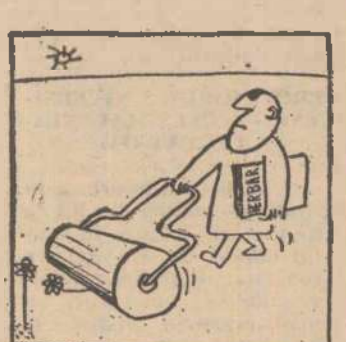
O anchetă întreprinsă în rîndul populației din R.F. a Germaniei, de către Institutul Emnid, din Bielefeld, a constatat că profesorul universitar se bucură de un mare prestigiu. Astfel, la întrebarea : „Dacă ați avea de ales între directorul general al unei mari întreprinderi industriale, un profesor universitar, un general, un ministru un episcop și un prinț — pe care dv. nu-i cunoașteți personal — toți avînd cam aceeași vîrstă, și dacă ați avea de oferit unuia dintre ei un loc de cinste, cui ați oferi acest loc ?" 33 la sută din cei chestionați au dat răspunsul : profesorului universitar ; 20 la sută — episcopului ; 14 la sută — ministrului ; 8 la sută — directorului general : 6 la sută — prințului ; 3 la sută — generalului.

Cinci caricaturi de I. DOGAR MARINESCU

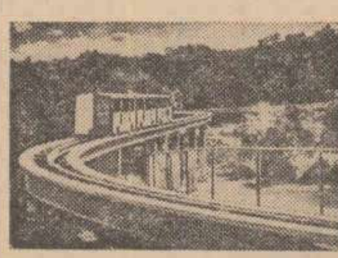

Interferonul împotriva cancerului

Organismul uman desfășoară o luptă acerbă împotriva virusurilor. Aliatul prețios al organismului este propriul său produs: interferonul — a cărui „fabricare" este stimulată de răspunsul celulelor umane și animale la invazia virușilor. Recent, un grup de savanți de la Institutul Național al Sănătății (S.U.A.) a descoperit proprietățile anticanceroase ale interferonului. Ei au pus la punct o substanță chimică care va fi folosită în scopul stimulării artificiale a producției de interferon; există speranța că însuși acest stimulent poate fi un luptător activ împotriva influenței virusurilor asupra celulei. El va fi experimentat în următoarele cîteva luni asupra unor pacienți canceroși selectați minuțios.

Transit expressway

După doi ani de intense încercări, proiectul inițiat de căile ferate ale Statelor Unite ale Americii în urmă cu cinci ani a ajuns în faza finală. Este vorba de un nou și ultramodern sistem de călătorie, cu un... nou sistem de tren. Sistemul, numit „Transit Expressway", e foarte puțin costisitor, oferă un serviciu aproape continuu, e plăcut ca aspect, oferă siguranță și maximum de confort. Trenurile acestui sistem sînt compuse din vagoane foarte ușoare, comandate prin calculatoare

electronice. Aceste garnituri fără mecanic-conductor se deplasează fără zgomot, pe anvelope de cauciuc, de-a lungul unei linii ferate aeriene, netede, așezată pe profile paralele din oțel. Ele pot fi folosite și la nivelul solului, ori subteran. Departamentul pentru dezvoltarea locuințelor și urbanistică a alocat proiectului aproape 2 milioane de dolari. Organizații numeroase, locale și de stat, precum și întreprinderi particulare interesate au contribuit cu celelalte trei milioane de dolari necesare. Așadar, drum liber!

Chirurgii amenință...

Membrii Asociației chirurgilor polițiști din Marea Britanie declară că vor refuza să ia mostre pentru testele de sînge aplicate șoferilor găsiți în stare de ebrietate. Pentru a-și relua activitatea, ei cer o majorare substanțială a salariilor. Purtătorul lor de cuvînt a avertizat autoritățile că, refuzînd cererea chirurgilor, vor da șoferilor delincvenți șansa de a se trezi... Se pare, totuși, că unele regiuni ale Angliei vor relua metodele „clasice" de detectare: mersul drept pe o linie trasată cu creta și pronunțarea unor invenții lingvistice infernale de tipul „crapă capra piatra-n patru...".

„Vindem cultură prin poștă!"

În Franța, pe strada Collange din Paris-Levallois funcționează un „Institut de cultură" care, în schimbul unei anumite sume de bani, e dispus să injecteze oricui, prin corespondență, o... doză sau mai multe de cultură. E destul să completezi buletinul galben de adeziune și să semnezi mandatul poștal nr. 1, în valoare de 12 franci, ca peste doar cîteva zile să-ți vină, prin poștă, indicațiile specialiștilor institutului: ce să citești dacă vrei să fii admirat pentru cultura ta, cum să faci tu, om de cultură, pentru a reuși în viață, cum să te distrezi, cum anume să fumezi și să discuți elegant, ori cum să-ți făurești o viață nouă.

Într-unul din buletinele sale de reclamă, institutul publică o serie de statistici. În ultimii 3 ani, de pildă, au solicitat aici cultură 6,2 la sută tineri sub 20 de ani, 31,1 la sută între 20 și 30 de ani, 28,3 la sută persoane între 30 și 40 de ani, 18,8 la sută între 40 și 50 de ani, 10,1 la sută între 50 și 60 de ani. În ceea ce privește profesia solicitantului dornic de cultură, statistica e la fel de precisă:

— medici, avocați, dentiști, farmaciști, ziariști, artiști etc. — 6,1 la sută;
— cadre diverse din industrie și comerț — 5,7 la sută;
— secretare de direcție — 5,3 la sută;
— funcționari de birou, stenodactilografi — 7,2 la sută;
— militari (35 la sută ofițeri) — 4,8 la sută;
— funcționari cu studii superioare — 8,4 la sută;
— agenți tehnici, muncitori, — 8,5 la sută;
— agricultori — 7,6 la sută;
— studenți — 7,1 la sută;
— gospodine, mame de familie — 10,3 la sută;
— diverși — 22,1 la sută.

Dacă „diverși" ar fi o profesie, ar însemna că aceștia sînt cei mai avizi de cultură. La polul opus, statistica îi așează pe militari.

„Goangele" au crescut

Presa britanică publica, în 1963, numeroase materiale despre senzaționalul succes înregistrat la Liverpool de patru tineri în costume negre de țircovnici, înarmați cu chitare electrice și autonumindu-se „gîndaci", adică... „goange", adică, pe englezește, „Beatles" (foto 1). Specialiștii sînt unanimi în aprecierea că succesul și, mai ales, ascensiunea lor constituie cariera cea mai vertiginoasă din istoria artei ultimului secol, nu atît prin cucerirea de către băieți a titlului nobiliar de lord, nici prin milioanele de lire înscrise la bancă în contul fiecăruia, ci datorită melodiilor lansate de ei și manierei proprii de interpretare, care au înconjurat de mai multe ori lumea. Dar... „goangele" au crescut. Bine aranjați acasă și aiurea, ei și-au mai renegat cîte ceva din maniera de interpretare, devenind mai potoliți, mai profunzi, mai sobri. Poate de aceea, nu se mai vorbește atît de mult despre ei. Totuși, ca oameni „făcuți", ei n-au de ce se plînge. Iată-i, așadar, într-o fotografie recentă (foto 2) debarasați de chitare — instrumentele care i-au consacrat. De altfel, „goangele" apar din ce în ce mai rar pe podium. Aceasta pentru că băieții au acum și alte preocupări: produc filme, lansează vedete (cum au procedat, de pildă, cu Mary Hopkins), se

ocupă de fermele proprii, cumpără acțiuni la diferite afaceri și, ca orice oameni, rememorează... sălile în delir, pe scena cărora cîntau cîndva.

Mickey Mouse și fumatul

Popularul personaj al filmelor nu mai puțin celebrului Disney este pe cale să devină simbolul unei campanii împotriva fumatului în Japonia. Inginerii japonezi au pus la punct prototipul unui semnalizator împotriva atmosferei viciate de nicotină. Instalat într-un birou cu mulți fumători acest aparat, care are înfățișarea lui Mickey Mouse, în momentul în care atmosfera devine periculoasă, atît pentru nefumători cît și pentru fumători, începe să facă „gălăgie" și să-și rotească ochii, semn că ar trebui, cel puțin, deschise ferestrele.

Conservarea plămînilor

Medicii sînt din ce în ce mai preocupați de problemele transplantării inimii, plămînilor, rinichilor. Pînă acum, la conservarea plămînilor recoltați de la donatori se folosea metoda de perfuzie UCLA. De curînd, medicii Eric Fankalsrud și Gary Stevens — de la Școala medicală de chirurgi a Universității din California — au anunțat că folosesc metoda conservării prin introducerea unui amestec de oxigen, bioxid de carbon și aer de cameră în plămînii recoltați în perioada următoare morții donatorului și pînă la implantare în recipient. Cei doi oameni de știință au folosit această metodă la transplantarea plămînilor la cîini și maimuțe; rezultatele pozitive i-au încurajat să declare că speră să poată aplica noua invenție și la oameni într-un viitor destul de apropiat.

Transferul de memorie

Unul dintre subiectele cele mai controversate în lumea medicală modernă, transferul de memorie, l-a preocupat pe savantul dr. Georges Ungar de la Universitatea Baylor (Texas), ale cărui experiențe au dat naștere la vii discuții. El a încercat să mărească capacitatea de învățare prin injectarea în creierul animalelor neantrenate a unor substanțe obținute din creierul celor antrenate. Un grup de șobolani au fost obișnuiți să se teamă de întuneric, iar un alt grup, să se ferească de trepte. Substanțele extrase din creierul lor au fost injectate altor șobolani. Aceștia au evitat cutiile întunecoase sau treptele scărilor. „Poate că într-o zi va fi posibil să injectăm oamenilor învățătură, sau cel puțin să amplificăm capacitatea lor de învățare", a conchis dr. Ungar. S-așteptăm cu nerăbdare!

Fidelitate epopeică

Marele filolog german Wilhelm Humboldt (1767—1835) obișnuia să scrie zilnic soției sale cîte un poem de 100 versuri. Aceasta a durat 44 de ani, dintre care 35 durata căsniciei cu Carolina von Dahroiden. După moartea acesteia, Humboldt a continuat să-i scrie zilnic, depunînd versurile pe mormîntul acesteia.

Un prînz pregătit din lînă

În viitor, lîna (în forma sa pură, reprezentînd aproape 100 la sută proteine) va fi folosită mai mult în alimentație decît la obținerea îmbrăcăminții. Oamenii de știință neozeelandezi au descoperit un procedeu chimic de transformare a lînii într-o proteină fibroasă — un produs alimentar capabil să întrețină deocamdată cobaii. S-a emis chiar presupunerea că va veni o zi cînd lîna va aduce venituri mai mari în calitate de aliment decît ca țesătură.

Necazurile lui Jones...

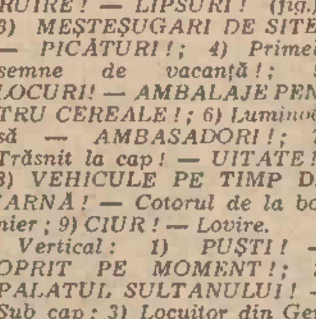
Brian Jones, chitaristul formației pop „The Rolling Stones", are necazuri. Dorind să-și petreacă vacanța cu logodnica sa Suki Poitier la Colombo (Ceylon), cîteva hoteluri i-au refuzat cazarea, considerîndu-l „Beatnic fără nici un ban în buzunar". Brian a protestat cu vehemență, scuturîndu-și pletele: „Nu sînt beatnic. Muncesc ca să trăiesc și nu vreau să fiu tratat oricum. Și la urma-urmelor, nu orice om care are păr lung e beatnic..."

Fără sesiune!

Orizontal: NEHOTĂRÎTA! — PĂCĂLIȚI! (fig); 2) ÎNȘIRUIRE! — LIPSURI! (fig.); 3) MEȘTEȘUGARI DE SITE! — PICĂTURI!; 4) Primele semne de vacanță!; 5) LOCURI! — AMBALAJE PENTRU CEREALE!; 6) Luminoasă — AMBASADORI!; 7) Trăsnit la cap! — UITATE!; 8) VEHICULE PE TIMP DE IARNĂ! — Cotorul de la bonier; 9) CIUR! — Lovire.

Vertical: 1) PUȘTI! — OPRIT PE MOMENT!; 2) PALATUL SULTANULUI! — Sub cap; 3) Locuitor din Germania; 4) Fel; 5) BĂRBIERIȚI! — ALCOOL CU VIȘINE!; 6) ZĂPUȘEALĂ! — CARE CONȚIN SARE!; 7) ARUNCĂ SĂGEȚI! — TRIAȚI! 8) E lacom fără margini! — STANIU!; 9) IMPRĂȘTIERE! — TRÎNDAVI!

Ion PAVEL

SOLUTIA JOCULUI DIN NUMĂRUL TRECUT
„DA FINE"

Orizontal: 1. Roma — Atare 2. Arama — Arat 3. T — Ranit — Mi 4. At — Ri — Alac 5. Tar — Caras 6. Tipar — T — V 7. Tita — Acida 8. Ac — Raci — Il 9. V. — Acl — Tors 10. Ave Erata.

PREUNIVERSITARIA

„ANTE PORTAS“

Zilnic primim la redacţie zeci de scrisori ale elevilor, în curînd absolvenţi, cărora, pe măsura posibilităţilor, le răspundem. În afară de aceste scrisori de interes foarte larg, aşteptăm de la voi, dragi cititori din clasa a XII-a, şi altele pe care le vom publica la noua rubrică permanentă intitulată „Ante portas“. *Dorim să ne scrieţi concret în ce fază a pregătirii voastre pentru examenele de bacalaureat şi admitere vă aflaţi, ce metodă de studiu aţi adoptat, cu ce disciplină aţi început recapitularea, cine vă ajută în pregătirea admiterii, ce dificultăţi intîmpinaţi şi cum vă putem ajuta să le depăşiţi.*

Scopul acestei rubrici este de a facilita un schimb de experienţă între voi, cei ce nu vă veţi întîlni decît în sălile de examen. În cuprinsul paginii *Preuniversitaria*, care vă este consacrată, vă vom răspunde cu îndrumări, consultaţii, solicitînd cadre didactice sau, la nevoie, alţi specialişti. Aşteptăm deci scrisorile voastre referitoare la problemele menţionate mai sus.

POŞTA ADMITERII

CONSTANTIN STANCU — Sibiu : **La Secţia de comerţ exterior a Facultăţii de comerţ examenul de admitere cuprinde o probă scrisă la Matematică, o probă scrisă şi una orală la una dintre următoarele limbi străine : engleză, franceză, germană, rusă. Durata studiilor este de 4 ani la cursurile de zi. Pentru celelalte amănunte vă rugăm să vă adresaţi secretariatului Facultăţii de comerţ din Piaţa Romană nr. 6 — sectorul 1, Bucureşti.**

VASILE ALEXANDRU — Craiova : **Este necesar mai întîi să obţineţi, pe linie de servici, transferul în oraşul în care există facultatea la care doriţi să daţi examen de admitere pentru cursurile serale.**

POPINCIUC DRAGOMIR — Iaşi : **Ca să deveniţi inginer economist trebuie să absolviţi cursurile unei facultăţi a Academiei de studii economice şi apoi cursurile postuniversitare speciale organizate în cadrul Institutului politehnic din Bucureşti sau... invers.**

SIMIONESCU RADU — Tr. Severin : **La examenul de admitere în Facultatea de medicină, la proba de Fizică se cer capitolele : structura atomului, optica, fizica moleculară şi căldura. Repetăm că nu se dau spre rezolvare probleme nici la examenul de Fizică, nici la cel de Chimie.**

ABAGIU VIOREL — Craiova : **În cadrul concursului de admitere la Facultatea de economie generală din Academia de studii economice veţi susţine examene scrise la Matematică (algebră, trigonometrie) şi Economie politică şi un examen oral la Economie politică. Absolvind această facultate puteţi fi repartizat în întreprinderi productive, în aparatul administraţiei locale de stat, în institute de cercetări ştiinţifice, în redacţiile unor ziare şi reviste, în edituri, în învăţămîntul superior şi învăţămîntul mediu, precum şi în diferite alte sectoare cu caracter ideologic.**

PRIMEJDIE GEORGE — Constanţa : **Absolvenţii Facultăţii de geologie tehnică, secţia de geologie tehnică din cadrul I.P.G.G., primesc titulatura de ingineri geologi. Ei sînt repartizaţi în întreprinderile cu profil minier sau petrolifer în cadrul Comitetului Geologic sau în cadrul şantierelor de prospecţiuni geologice.**

MIRCEA HENŢIU — Arad : **Dacă doriţi să urmaţi cursurile fără frecvenţă ale oricărui institut de învăţămînt superior din ţară vă sînt necesare diploma de bacalaureat sau o diplomă echivalentă şi adeverinţă de la locul de muncă.**

CHIRODEA NICOLAE — Bucureşti : **Examenul de admitere la Facultatea de calcul economic şi cibernetică economică — Secţia de mecanizarea şi automatizarea calculului economic cuprinde o probă scrisă la Fizică (mecanică, electricitate, structura materiei, oscilaţii şi unde), precum şi probe scrise şi orale la Matematică (algebră, trigonometrie, calcul integral şi diferenţial). În cadrul acestei facultăţi, în secţia care vă interesează studenţii se pregătesc pentru a deveni specialişti în utilizarea şi exploatarea în scopuri economice a echipamentelor moderne de calcul şi de prelucrarea datelor. Baza ştiinţifică corespunzătoare se asigură printr-un grup de discipline cum sînt : matematici superioare, matematici speciale, calcul numeric, electricitate şi electrotehnică, electronică, mecanică tehnică, programări matematice.**

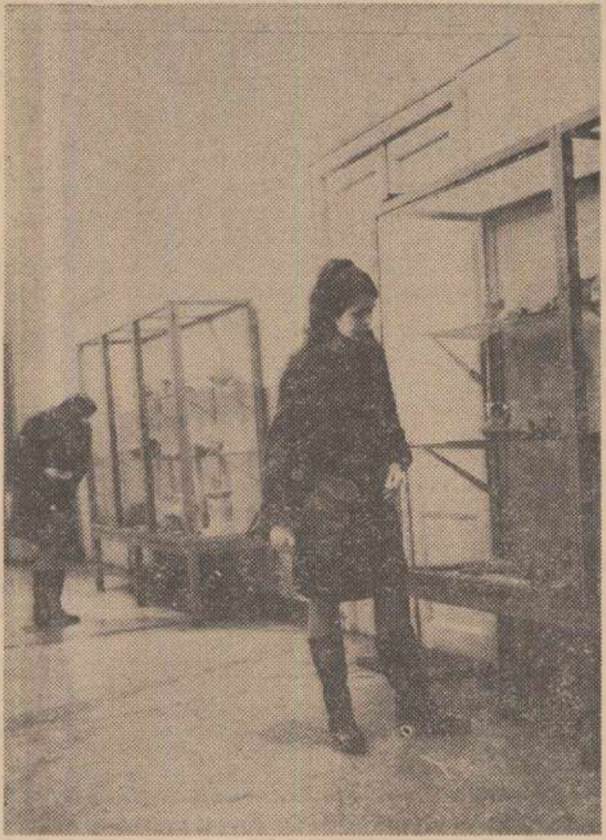
Cunoştinţele tehnice de specialitate privind programarea şi utilizarea mijloacelor moderne de calcul sînt asigurate prin discipline ca : echipamente de culegere, transmiterea şi prelucrarea datelor, programarea calculatoarelor electronice şi limbaje algoritmice, prelucrarea mecanizată şi automată a datelor.

SPIELHAUPTER SIMON — Miercurea Sibiului : **Puteţi da examen de admitere la facultăţile de arte plastice ale institutelor pedagogice chiar dacă aţi absolvit un liceu de cultură generală.**

Răspunsul nostru la scrisoarea Mihaelei Ghiorghiu

„Iubeşte-o pe frumoasa şi înţeleapta Clio!“

În aşteptarea examenului de admitere, candidaţii au intrat în febra pregătirilor pentru întîlnirea cu Universitatea. Scrisori din toată ţara ne invadează cu întrebări şi probleme privind admiterea şi viitorul pe care îl oferă absolvirea facultăţii îndrăgite. Dincolo de marea varietate de nume şi de domiciliu a expeditorilor, majoritatea scrisorilor se grupează în jurul cîtorva elemente comune, de mare însemnătate pentru fiecare candidat în parte şi pentru toţi laolaltă. Ce să fiu? De ce să-mi aleg tocmai o anumită profesiune? Ce trebuie să fac pentru a fi sigur de reuşită? Cum şi cît să învăţ? Alături de dorinţa ardentă şi firească a tinerilor de a-şi cunoaşte viitorul, întrebările trimise relevă serioasele lacune din activitatea de orientare profesională a elevilor, activitate organizată şi coordonată într-o măsură cu totul insuficientă de Ministerul Învăţămîntului — fapt subliniat, de altfel, de recenta Conferinţă naţională a cadrelor didactice, cît şi întîrzierea apariţiei broşurii „Admiterea în învăţămîntul superior 1969“.

Reproducem mai jos una din scrisorile primite de la o elevă din Iaşi, alături de răspunsul pe care i-l oferă redactorul nostru Dan Vlad, absolvent din anul acesta al Facultăţii de istorie a Universităţii bucureştene.

Stimată redacţie,

Fiind de cîtva timp cititoare a „Vieţii studenţeşti“ şi mai ales a „Preuniversitariei“ şi văzînd bunăvoinţa dumneavoastră pentru candidaţii la studenţie, am şi eu rugămintea să-mi daţi cîteva indicaţii în legătură cu Facultatea de istorie pe care vreau s-o urmez. Şi anume, vă rog să-mi spuneţi ce secţii există în cadrul acestei facultăţi, deosebirile care se conturează între ele, precum şi ce poţi deveni după absolvire.

De asemenea, aş mai vrea să ştiu dacă se cer pentru examenul de admitere şi lecţiile care în manualele şcolare sînt „lectură“ (cultura) şi dacă pentru a reuşi e necesar să te pregăteşti şi după alte izvoare, în afară de manuale, sau chiar după cursuri universitare. Această ultimă problemă mă preocupă mult, mai ales că mulţi îmi spun că manualul nu este mai nimic în raport cu ceea ce ţi se pretinde la examen şi, astfel, învăţînd numai după manual nu reuşeşti.

Mulţumindu-vă anticipat, aştept cu nerăbdare răspunsul.

Cu stimă,

MIHAELA GHIORGHIU.

Dragă... colega,

Ar fi fost foarte interesant pentru mine, pentru noi toţi, să aflăm de ce vrei aşa de mult să urmezi Facultatea de istorie. Care este motivaţia intimă a pasiunii tale pentru muza Clio, frumoasa şi înţeleapta muză Clio, doamna noastră, a istoricilor?

Bunăoară, eu şi cei mai mulţi dintre colegii mei am venit aici stăpîniţi de dorinţa de a cunoaşte cît mai mult şi mai bine trecutul acestui neam din care facem parte, al acestui popor mîndru de gînditori şi eroi, trecutul zbuciumat al acestor pămînturi pe care construim astăzi un prezent ce ne aparţine nouă şi urmaşilor noştri. Este în ceea ce m-a îndemnat pe mine să urmez această facultate o curiozitate patriotică, o curiozitate subiectivă, interesată.

Alţi colegi ai mei se interesează mai cu osebire de trecutul şi de prezentul popoarelor lumii, de viaţa misterioasă care pulsează îndărătul statuilor antice, de adevărurile ascunse dincolo de piramidele egiptene sau incaşe ori de amfiteatrele greceşti şi romane, de istoria contemporaneităţii, care a rupt, după veacuri de căutare a gînditorilor, barierele cosmice.

Dacă acestea sînt gîndurile care te animă, dacă în acest scop vrei să înveţi istoria, vino! Clio te aşteaptă cu braţele deschise! Dacă nu, rezervă-ţi mai bine forţele altui ideal, de care eşti poate plină fără să ştii.

Iată acum răspunsuri pentru fiecare din întrebările tale. În facultatea noastră există două secţii: Istoria României şi Istoria universală, fiecare avînd subsecţii ca: Arheologia, Istoria antică, Istoria Evului mediu, Istoria modernă şi contemporană, Arhivistica. Menţionez că Arhivistica este singura subsecţie de profil din ţară. Cred că din simpla denumire a secţiilor sau subsecţiilor îţi poţi da seama de diferenţele care există între ele şi care, în mare, sînt impuse logic de însăşi periodizarea istoriei. Absolvenţii facultăţii pot deveni profesori în învăţămîntul de cultură generală, pot activa la Institutul de etnografie şi folclor, la Institutul de arheologie şi la alte institute de specialitate, pot rămîne asistenţi în facultate, se pot dedica muzeografiei sau chiar publicisticii. Mă întrebi dacă pentru a reuşi este necesar să te pregăteşti şi după alte izvoare în afară de manuale. Cred că trebuie să-ţi răspunzi singură la această întrebare. Fără îndoială, dispoziţiile în vigoare nu sînt atît de lipsite de realism încît să prevadă în programa admiterii şi o materie care nu este cuprinsă în manualele de liceu şi deci nu este accesibilă tuturor candidaţilor. S-ar crea astfel inegalitate în posibilităţile cu care diverşi candidaţi se prezintă în faţa examinatorilor. Dar, chiar dacă teoretic nu este nevoie să studiezi şi alte izvoare, pasiunea ta pentru istorie ar trebui să fie suficientă în a te îndemna să parcurgi cu viu interes tot ce apare în domeniul nostru. Numai aşa vei deprinde studiul istoriei, vei acumula noţiunile şi cultura generală de specialitate necesare unui viitor student al Facultăţii de istorie.

Dan VLAD

CONSFĂTUIRI CU ELEVII DIN IAŞI

Reamintim cititorilor noştri că la iniţiativa „Vieţii studenţeşti“ vor fi organizate în centrele universitare noi consfătuiri cu elevii claselor a XII-a care vor participa anul acesta la concursurile de admitere în învăţămîntul superior.

În Iaşi asemenea consfătuiri vor avea loc duminică, 9 martie — ora 9 — la Institutul politehnic, şi joi, 13 martie — ora 18 — la Institutul de medicină şi farmacie.

Consfătuirile — la care vor participa profesori universitari, studenţi, reprezentanţi ai Ministerului Învăţămîntului şi ai Comitetului municipal Iaşi al U.T.C. — vor fi reflectate în numărul din 19 martie al revistei noastre.

CRONICA MICROBISTULUI

Să salvăm reportajul sportiv?

Dînd curs unei inspirate invitații a Asociației Presei Sportive, mai mulți cronicari ne-am întîlnit săptămîna trecută în jurul unei mese rotunde care a etalat, la loc de onoare, problema reportajului sportiv. Preopinentul a fost Ioan Chirilă, cu un inteligent și spumos referat, urmat apoi la cuvînt de alți gazetari de prestigiu — Emanoil Valeriu, Radu Urziceanu, Aurel Neagu, Romulus Balaban — și de Ion Stănculescu, secretar al Uniunii Ziariștilor.

Discuțiile, aprinse și deosebit de interesante, au dovedit oportunitatea unor astfel de inițiative chiar și — paradoxal! — prin aceea că nu au putut conduce la puncte de vedere definitorii și definitive. Personal, spre exemplu, n-am înțeles de ce se pune atît de acut problema salvării de la înec a reportajului, în general, și a reportajului sportiv, în special, din moment ce reportajul există, trăiește. Mi-am manifestat nedumerirea și în cuvîntul meu de-atunci, mi-o manifest și aici, pentru a încerca să mai atragem și pe alții în discuție.

Că sînt perioade, chiar ani, cînd reportajul are o prezență masivă sau cînd apare ceva mai rar — este adevărat, dar aceasta este o problemă de fluctuație. Presa noastră cultivă reportajul, chiar foarte mult, dar depinde ce socotim noi prin reportaj.

Citînd o foarte sugestivă subliniere bogziană — aceea că primul reporter al lumii a fost soldatul de la Marathon, care a alergat cu sufletul la gură peste 40 de kilometri pentru a aduce lumii o veste — aș considera reportajul un articol de ziar bazat pe cele văzute la fața locului, dar... scris într-o formă artistică aleasă, cît se poate de interesantă și atractivă. Pornind de la acest considerent, nu știu dacă cineva ar mai putea invoca o penurie de reportaj în presa noastră — fie ea chiar cea sportivă, în care (cum foarte bine preciza Aurel Neagu) cronica devine din ce în ce mai convingător Reportaj.

A dispărut la noi, e adevărat, un anume fel de reportaj, a dispărut reportajul roz, dar pe acesta nu l-aș plînge. Cred că și noi ne-am obișnuit cu un anume gen de reportaj și, dacă nu-l mai găsim pe acesta în presă, sîntem uneori tentați să lansăm S.O.S.-uri pentru reconsiderarea lui. Mi se pare însă că nu trebuie să neglijăm evoluția continuă a acestui gen gazetăresc care ocupă, în același timp, o poziție bine determinată și printre speciile literare. De la o știre mai mult sau mai puțin comentată, cum era la început, reportajul și-a lărgit mereu sfera de investigație, și-a însușit potențe artistice și s-a distanțat valoric de confrații săi în ale publicisticii, devenind specia cu cele mai multe altoiuri. Așa se face că putem vorbi astăzi — și nu se poate să nu vorbim — de mai multe feluri de reportaj: liric, eseistic (căruia personal, îi prevăd mari perspective, pentru că vehiculează multe idei), monografic, portretistic, de călătorie și, mai de curînd, reportajul-anchetă. Găsim asemenea altoiuri în paginile publicațiilor noastre? Găsim suficiente — ceea ce înseamnă că înainte de a vorbi de dispariția reportajului ar fi poate mai nimerit să ne revizuim însăși accepția pe care noi o dăm termenului și să admitem evoluția lui modernă.

Accept ideea că nu prea se mai scriu astăzi la noi reportaje mari, de largă respirație și cu pronunțate valențe literare. În ultimul timp însă activitatea politică de întîmpinare a alegerilor de la 2 martie a prilejuit reapariția unor reportaje excelente, în „Scînteia", „Scînteia tineretului", „Sportul" și alte publicații, și sînt semne că reportajul bun, reportajul de idei va înflori tot mai mult.

Cu alte cuvinte, dacă avem ceva de criticat nu este vorba de reportaj ca specie gazetărească, ci de reportajul roz, pe care cititorul nostru și al timpului nostru, cititorul care într-un timp scurt vrea să afle cît mai multe și să preia cît mai multe idei, nu-l mai suportă. Or noi, gazetarii, avem datoria, dacă vrem să fim gazetari, de a nu uita nici o clipă cititorul.

Să-i oferim cititorului anului 1969 reportaj — dar reportaj bun, sensibil seismograf al vieții, nu prea lung, cu foarte multă informație și mustind de idei, fără literaturizări, dar cu valoare literară. Recunosc că e greu a scrie un astfel de reportaj și tocmai de aceea, deși aplaud inițiativa ca A.P.S. să organizeze anual un concurs pentru cel mai bun reportaj sportiv, nu cred că vom reuși prin aceasta să creștem prea mulți reporteri în adevăratul sens al cuvîntului. Între altele fie spus, dacă s-ar fi oferit un asemenea premiu în anul care a trecut, sînt convins că l-ar fi obținut nu un gazetar de meserie, ci... Fănuș Neagu, pentru excepționalele pagini de reportaj transmise de la Europenele de fotbal desfășurate în Italia.

Este greu să scrii reportaj bun, dar cine are talent trebuie să încerce! Chiar dacă nu toți vom publica, și chiar de vom publica dar nu vom avea succes, merită să încercăm cu toții, mai ales cei tineri, să deprindem stilul reportericesc. Este stilul care, mergînd la inima cititorului, îi cere totuși să și reflecteze. Dacă, așa cum spuneam, vehiculăm idei! Și cred că viitorul nu va accepta reportajul fără idei.

G. MITROI

Așadar, Cato Vogel și Alin Savu au onorat previziunile noastre și, în sfîrșit, s-au căsătorit. Să mai spunem că-i felicităm și că le urăm multă, multă fericire? Să mai spunem!

Al patrulea răspuns la întrebarea:

DE CE SE LASĂ AȘTEPTATĂ MAREA PERFORMANȚĂ ÎN SPORTUL NOSTRU STUDENȚESC?

Înființarea cluburilor sportive universitare, în afara faptului că a dat posibilitatea angrenării mai multor studenți în activitatea sportivă de performanță, a ridicat pe o treaptă superioară nivelul mediu al rezultatelor, etapa premergătoare marilor performanțe. Multe din fostele echipe reprezentative de institut se întrec astăzi în campionatele republicane și dacă poziția lor în clasamente este bună sau mai puțin bună, acest lucru este direct proporțional cu preocupările și munca depusă de sportivii și antrenorii secțiilor respective.

Oricum, însă, nu putem minimaliza unele rezultate de mare valoare obținute de studenții sportivi. Oare 2,16 m. la săritura în înălțime obținută de ION ȘERBAN, 6,7 secunde pe 50 m. garduri realizate de DAN HIDIOȘANU sau calificarea echipei feminine de baschet Politehnica într-o grupă semifinală a Cupei Campionilor Europeni, nu înseamnă, totuși, marea performanță?

Sînt de acord că ele reprezintă prea puțin față de posibilitățile și condițiile create sportului studențesc. Însă cauzele care duc la nerealizarea unor performanțe valoroase de către studenții sportivi nu trebuiesc căutate numai în deficiențe de ordin organizatoric!

Risipirea sportivilor în prea multe cluburi universitare — una din cauzele mult discutate — nu poate fi luată în considerare întrucît Politehnica București a strîns tot ce are mai bun baschetul feminin în centrul universitar, Medicina la volei, Universitatea la handbal etc. Drept este că mai sînt cazuri cînd interese ale cadrelor didactice și institutelor nu permit orientarea și altor sportivi valoroși către cele mai bune echipe, contrar unor indicații date de direcția de resort din Ministerul Învățămîntului.

Atunci? Cauzele trebuie căutate după părerea mea în conținutul activității acestor cluburi, în felul cum se antrenează sportivii, în felul cum sînt privite cluburile în contextul preocupărilor conducerii institutelor.

Cred, spre exemplu, că numărul antrenamentelor și, implicit, al volumului și intensității este încă redus cînd vorbim de marea performanță la studenți. Cu 3—4 antrenamente pe săptămînă, indiferent la ce club ar activa un sportiv, acesta nu poate astăzi să aspire la rezultate valoroase. Marea performanță presupune 10—12 ore de antrenament pe săptămînă, iar în anumite perioade 14—18 ore (Ion Șerban a pregătit performanța de 2,16 m. cu două antrenamente pe zi după sesiunea de examene).

După activitatea profesională, activitatea sportivă de performanță este cea care urmează ca timp și efort. De aceea ea trebuie să nu mai fie considerată ca o pierdere de vreme, ca o piedică în calea pregătirii profesionale. Ea presupune dăruire și pasiune, renunțarea la unele activități și distracții. Această activitate, acest efort însă trebuie înțeles de către cei din jur, de către conducerile facultăților.

Este necesară o cunoaștere mai îndeaproape a sportivului de mare performanță, care este bine să se bucure de considerație în facultate. Performanțele sale să nu constituie numai mîndria clubului sportiv ci și un prilej de mîndrie și satisfacție pentru facultatea și institutul respectiv. Sînt stimulente morale care l-ar ajuta foarte mult pe studentul sportiv.

O altă problemă care se ridică este faptul că actuala desfășurare a cursului de educație fizică cu studenții anului I nu este în măsură să sprijine activitatea echipelor de performanță ale clubului. În anul I intră studenți care au făcut mai mult sau mai puțin sport în școală. Cei cu valoare sportivă sînt îndrumați către echipele reprezentative. Dintre ceilalți, sînt studenți fără pregătire tehnică într-o ramură de sport dar dezvoltați fizic sau cu calități fizice care ar putea după 2—3 ani să promoveze la anumite discipline sportive în primele echipe (mai ales că numărul performerilor care intră în facultăți este extrem de mic). Aceștia nu sînt însă adunați în una sau două grupe (grupe de perspectivă) care să-și desfășoare lecțiile (chiar 2—3 pe săptămînă) sub formă de antrenamente cu poziții avantajoase în sălile de sport. Ei sînt risipiți în mai multe grupe unde nivelul celorlalți studenți este foarte scăzut — fapt ce-i plafonează și nu-i stimulează în ridicarea măestriei sportive. Or, organizarea și desfășurarea activității de educație fizică cu studenții anului I ar trebui să țină seama în primul rînd de necesitățile și interesele cluburilor universitare!

Trebuie să menționez că nici catedrele de Educație fizică nu sprijină în suficientă măsură activitatea cluburilor sportive. Ponderea interesului cadrelor didactice cade mai mult pe activitatea cu studenții anului I și mai puțin pe sprijinirea activității de performanță

Vorbind de sprijinul acordat de C.N.E.F.S. activității cluburilor sportive universitare trebuie să arăt că regulamentul actual al transferării nu este de loc echitabil pentru cluburile sportive studențești. El nu permite păstrarea unui echilibru între valorile sportive care intră în facultate și cele care termină institutul.

În sfîrșit, consider necesar ca în viitor C.N.E.F.S. să revizuiască datele de desfășurare a calendarului sportiv la unele discipline sportive pentru a da posibilitatea echipelor studențești să aibă aceleași condiții de pregătire și de prezentare în competiții cu ale celorlalte echipe. Mă refer la campionatele de handbal, baschet, volei la care studenții au avut competiții în plină sesiune de examene sau imediat după ea, perioadă în care atenția principală a fost îndreptată spre pregătirea și susținerea examenelor și în mai mică măsură spre pregătirea sportivă.

Alexandru BIZIM
lector la catedra de Educație fizică a Universității București

Patru întrebări despre schiul de masă studențesc

Aflat la Predeal, cu prilejul recentei Cupe a U.A.S.R. la schi, am adresat unor personalități și studenți patru întrebări despre această competiție. Le inserăm mai jos, însoțite de cele mai interesante răspunsuri

1) *Ce impresie v-a lăsat Cupa U.A.S.R.?*

2) *Ce perspectivă credeți că va avea acest gen de competiție?*

3) *Care sînt motivele ce explică participarea masivă a studenților* (deplasarea la Predeal, presupunerea unui succes în concurs sau recompensa materială în urma succesului)?

4) *Considerați că această competiție stimulează performanța sau sportul de masă studențesc?*

ALEXANDRU FORȚU, director în Ministerul Învățămîntului: 1) Remarc o propagandă deosebită și, în urma acesteia, o participare numeroasă. 2) Se va ajunge să se distingă și să se desfășoare pe două categorii: începători și avansați. 3) Primul motiv cred că-l reprezintă dragostea pentru schi. Majoritatea participanților din concurs au fost selecționați pentru această competiție încă din taberele alpine studențești, unde au participat pe banii lor. 4) Performanța va fi greu de așteptat, însă va fi stimulată dragostea pentru schi.

TITUS DEAC, șeful comisiei sportive a U.A.S.R.: 1) Cupa noastră a fost concepută și organizată în scopul de a da posibilitate studenților să practice schiul. Are un larg caracter de masă, este un concurs popular. Au [illegible] peste 6 000 de studenți. Au avut dreptul să participe sportivi nelegitimați pentru a fi aduși să profite de pîrtia de schi. A fost organizat pe trei etape. Prima etapă a constat dintr-o acțiune turistică specială pentru practicarea schiului, finalizată cu un concurs de calificare pentru etapa a II-a desfășurată în cadrul taberelor alpine studențești. Acum am asistat la etapa a III-a, ultima. 2) Va fi tradițională, vom perfecționa regulamentul, astfel ca în etapa I să fie mai mulți studenți, iar în etapa finală participarea să fie pe grupe valorice. 3) Dorința de a schia și de a-și valorifica pregătirea din taberele de schi. 4) Se depistează și elemente talentate, care vor intra în loturile reprezentative universitare.

DUMITRU HAZAPARU, asistent universitar.: 1) Este o inițiativă foarte lăudabilă. Valoarea tehnică nu a fost prea mare, însă concursul și-a atins scopul. O foarte bună propagandă. 2) Peste puțin timp se va diferenția în sensul schimbării condițiilor de desfășurare. Unii studenți sînt originari din zonele de munte și în anii copilăriei au fost legitimați în diferite cluburi. Studenți fiind, nu mai au posibilitatea legitimării, [illegible] nivel de echipă universitară. Deci aceștia formează categoria celor inițiați în schi și cu o performanță oarecare. A doua categorie va fi formată numai din studenții inițiați în taberele de schi. Concursul urmează să le ofere primul prilej de întrecere oficială. 3) Marea majoritate a studenților au venit să-și măsoare propriile posibilități. Au venit pentru febra de start. Unii au venit să cîștige. 4) Acum patru ani au fost organizate primele campionate universitare. Astăzi aceste campionate au ajuns la nivelul campionatelor naționale.

WOLFGANG NEUSTADTER, student la Limba germană-București: 1) Organizare foarte bună, o ireproșabilă cazare, o alimentație deosebită. S-au realizat timpi total diferiți, deși întrecerea a fost de mare ambiție. 2) Va ridica studenții la un nivel de pregătire sportivă superioară. 3) Primul motiv ar fi chemarea succesului și evoluția între porți. Pentru unii un motiv a fost și deplasarea în munți. 4) Va dezvolta și performanța, însă mai mult spiritul de participare. Cu siguranță că mulți studenți au venit chiar să asiste la acest concurs, deși ar fi vrut să meargă pe schiuri.

Radu FRUNTEȘ

Redacția: Str. Brezoianu 13, tel. 14.02.15. Tiparul executat la Combinatul poligrafic „CASA SCÎNTEII" 40-466